8
MAG/8

MAG/8

MALABAR

CHRISTIAN

COLLEGE

MAGAZINE

FAITHFUL AND TRUE

CALICUT 1967 – '68

THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE 1967-'68

FAITHFUL AND TRUE

Editorial Committee

Mrs V. G. LANCELOT THOMAS, M. A.
Mr P. S. CHIDAMBARAM, M. A.
Prof M. P. SRIDHARAN, B. A. (Hons)
Mr R. RAMACHANDRAN, M. A.
Mr WILSON MACKADEN, M. A.
Mr CHARLES VICTOR, III B. A.
Mr M. RAMACHANDRAN, II B. A.
Mr S. SREEKUMAR, I B. Sc.

CONTENTS

Page

The Principal's Annual Report 1967–'68 1

List of Prize-winners 1967–'68 5

Family Planning Through History — *P. M. Chacko, I. B. A.* 9

I Live on Drugs — *M. P. Sridharan (Prof. of History)* 11

English as the Medium of Instruction — *M. Ramachandran, II B. A.* . . . 13

Youths' Plea for Acceptance — *Pushpa Ragaviah, II B. A.* 15

Language — A Means of Integration or Disintegration? — *A Science Student* . . 16

Ghosts that do not Exist — *V. P. Sashikumar, I P. D. C. (A)* 17

Our Trip to Hyderabad — *M. Krishnadas, I P. D. Kerala University Footballer* . . 18

Two Hours in the Chemistry Lab — *K. T. Augustine, I P. D. C. (B)* 20

Pre-Commission Training at Kamptee — *2/Lt. V. K Ravindranath.* 21

The College — *Dominic Joseph, I P. D. (A)*. 24

Trick of the Trade — *C. P. Rauf, I P. D. (B)* 25

The Need of the Hour and Yet . . . — *K Ganeshan, II B. A.* 27

An Islander's Home 28

On the Lofty Heights of Anaimudi — *CUO. Manoharakrishnan K.* 29

Humour from Pathos* — *Wilson H. Mackaden* 31

The N. C. C. — A Point of View — *Cadet Petty Officer R. Basant* . . . 34

National Cadet Corps 36

Report of the Naval Wing Sub-Unit for the year 1967–'68 38

Report on Associations 39

സാഹിത്യോത്സവം — (വി. പദ്‌മനാഭൻ, III ബി. എ.) 1

"കല്യാണിപ്രാന്തത്തി" — (പി. പാർവ്വതി, II ബി. എസ്സ്. സി.) 4

എനിക്ക ഏററവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കവി — (എ. പി. ഉമ്മർകോയ, I ബി. എസ്സ്. സി.) . . 7

ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിൻെറ ഭാവി — (ട്രി. വി. ലളിതപ്രഭ II ബി. എ.). . . 9

"പ്രതിഫലം" — (സി. പി. രാജൻ, II പ്രീഡിഗ്രി) 12

കുറച്ചനുഭൂതികളും അതിലേറെ ആത്മവിശ്വാസവും — (ബിന്ദു & വെളുത്താട്ട് കേശവൻ) . 15

"ഐ. എൻ. എസ്. കൃപാണിൽ" — (ഗോഡ്‌വിൻ മോഹൻദാസ് I പ്രീഡിഗ്രി) . . 19

കടമ — (എം. പി. രാജൻ, I ബി. എസ്സ്. സി.) 21

നിരൂപണം — സാഹിത്യത്തിൽ — (എം. കെ. വത്സൻ, പ്രീ-ഡിഗ്രി ഒന്നാംകൊല്ലം). . 24

ഒരു നാരായണനും കുറേ നരന്മാരും — (എ. ജി. ഗീത, I ബി. എസ്സ്. സി.) . . . 26
സാഹിത്യോത്സവവും ചില പ്രശ്നങ്ങളും — (ററി. പി. ശ്രീധരൻ, II ബി. എ.) . . 27
ഉണങ്ങിയ പുല്ലുകൾ — (ജോർജ്ജ് ജോസഫ്, പി., I ബി. എ.) 29
ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്ര പരിചയം — (എം. കൃഷ്ണൻകുട്ടി, ബി. എ. ഓണേർസ്) . 32

भारत की कली — Ravi Varma Raja, P. K. I B, Sc. (Maths.) 1
शिक्षा का माध्यम — Alamelu, V. K , I B. Sc., (Zoo) 2
मधुर-मीनाक्षी मंदिर — Malathi K., I B. A. 4
दस्तकारी — Seetha V., I B. Sc. (Zoo) 6
छात्र और राजनीति — Sethugeethalakshmi, II B. Sc. (Zoo) 8

THE PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT

1967-'68

On this day, much looked forward to by the present and old students of this College and the public, it gives me very great pleasure to extend a warm welcome to all who have responded to our invitation. It gives me greater pleasure to introduce Mr R. N. Saboo, our chief guest, the Vice-President of the Gwalior Rayon Factory (Finance & Commercial Section). Mr Saboo had his university education in Delhi after which he joined the Birlas and with whom he has been associated for nearly two decades. He came over to Mavoor in January 1961. He has travelled extensively. He is a Rotarian and is on the Advisory Committees of many industrial concerns. During the short period that he has been here he has endeared himself to the public. I thank Mrs Saboo for kindly consenting to give away the prizes. Last year we had Mr V. P. Gohel, another Vice-President of the Gwalior Rayons, to preside over our College Day Celebrations. We have received generous help from the Gwalior Rayons and we wish to express our heart-felt thanks to its authorities.

This year, the College Day rings down the curtain on the activities of the academic year, an account of which I shall briefly offer.

Strength

The strength of the College this year is 1127, 248 women students and 879 men students. This year has only increased our acute problem of lack of space. Our spirits were willing to admit all those who had applied but space was scarce and it was as much our disappointment that we had to refuse admission to many.

Results

The results of the University Examinations of March/April 1967 are as follows:—

Pre-Degree. 56% with 6 first classes, 28 second classes & 87 third classes.

II B. A/B. Sc.

English. 43% with one first class and four second classes.
Malayalam. 76% with 3 second classes.
Hindi. 75%.
Gen. Education. 83%.

Final year Degree Examination

B. A. Economics. 63% with 4 second classes.
B. Sc. Mathematics. 70% with 9 first classes 4 second classes and 10 third classes

Physics.	55%.	5 first classes 4 second classes 3 third classes
Chemistry	97%.	8 first classes 15 second classes 8 third classes
Zoology.	88%	2 first classes 7 second classes 14 third classes
M. Sc. (Previous)	100%	
M. Sc. (Final)	100%	all second classes

Forthcoming University Examination

This year, the university examinations for the Pre-Degree students have been further postponed to April 16th. 318 of our students are appearing out of a sanctioned strength of 320. The final B. A/B. Sc. University Examinations are now scheduled to start on April 29th. 47 of our students are to appear for B. A. and 38 for B. Sc. Mathematics. This will be

the last batch of undergraduates appearing according to the old regulations. I trust that all of them will be able to perform creditably in the examinations although it is true that they have had their terms curtailed due to student strikes.

Extra-curricular Activities

Although the activities of the College Union and other associations began late in November 1967, there was very lively activity among all societies. Of these I might single out the inaugural meeting of the College Union at which Mr V. N. Rajan, I. P. S. delivered an inspired address, the Sahityolsavam of the Malayalam Association, in which most of the outstanding figures of Kerala participated, the symposium on Food and Population, organised by our Planning Forum and the entertainment programme presented by the Fine Arts Association at the Calicut Arts Centre. In the inter-collegiate English Elocution contest sponsored by the Rotary Club of Calicut, Miss Stephanie Boosey of II B. A. was adjudged the best woman speaker and at the All Kerala English Elocution contest organised by the Regional Engineering College, Miss Bridget Oswald of the II Pre-Degree class won the special prize for the best woman participant. There were excursions to Malampuzha and Peechi organised by the Planning Forum, another to Kakkayam organised by the History Association and a third excursion to Mysore by the Mathematics Association.

The activities of the Students Christian Movement were inaugurated by Rev Fr. T. K. Mathas. A one-day retreat was conducted in which students from other local colleges participated.

12 members of the Social Service League attended a Camp at Chathamangalam and rendered shramdan in the construction of a road. This year the league has raised Rs. 1372 part of which will be used as a scholarship to be given to a deserving student in the Pre-Degree class. Let me take this opportunity of placing on record my appreciation of the help given to me by the student chairman, Mr Charles Victor and his team of council members.

Our students participated in all the university Inter-collegiate Tournaments and Athletics. Two of our students, Mr Viswanathan of III B. A. and M. Krishnadas I P. D. C. were selected to the Kerala University Football Team. Our Badminton team captained by Mr. Nanu of II B. Sc. won the District Badminton Trophy and the Rev. Fr. Theodosius Badminton Tournament. In the District Shuttle Cock Badminton Tournament our team won the Singles and Doubles titles in the boys' section.

N. C. C.

This year I think would be a proud day for the N. C.C. units of our College, for one of our senior under officers, S. Srikumar, had the great distinction of being chosen to lead the entire Indian N. C. C. contingent at the Republic Day Parade in New Delhi. We have sought to recognize this distinction he has brought to this college by presenting him with a scroll of honour this evening. The credit that he has brought to his state is for other authorities to recognize.

Report on Staff

This year's report on staff must undoubtedly begin with the unexpected resignation of Dr V. G. M. Pavamani from principalship. For various personal reasons, chief of which was the education of his younger son who is with him in Canada, it became necessary for him to decide not to return to India for the time being and to tender his resignation. It must have been a painful decision for him to take for he was associated with the College for over a quarter of a century and this was actually a vigorous period of growth for the College and in many measures, Dr Pavamani contributed to this growth.

It is my ardent desire to recognise the contributive part that Dr Pavamani played in his years as Principal and to place on record a full appreciation of his work by the Board of Direction and of all his colleagues.

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

Principal reading the Annual Report

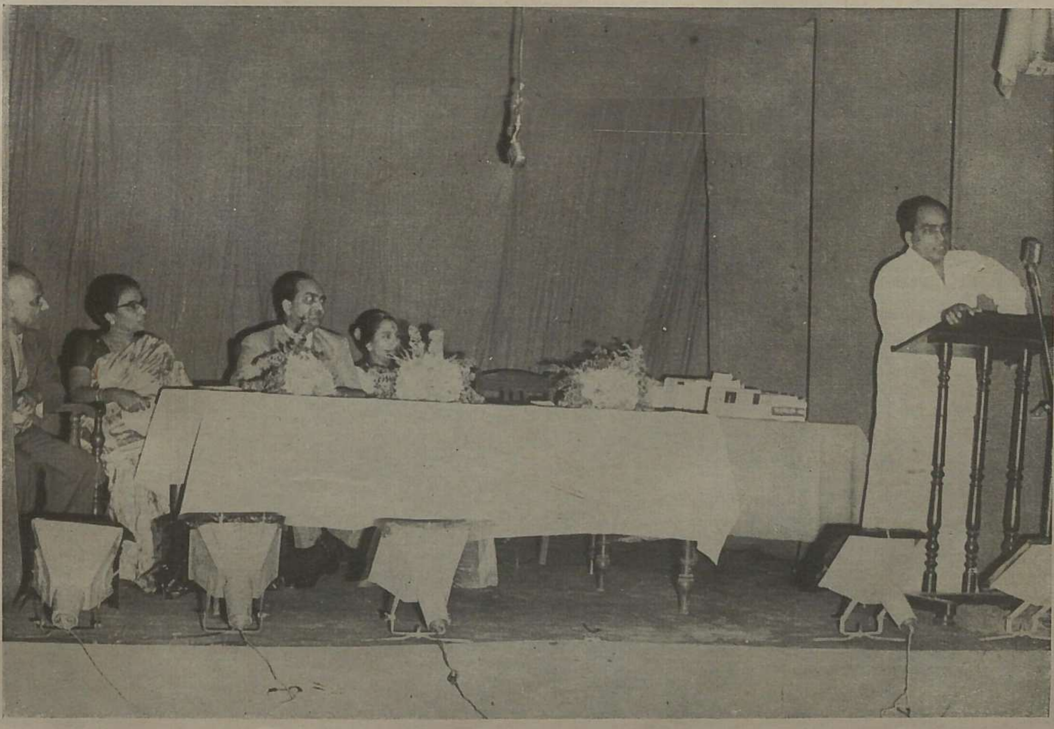

Sri Kuttikrishnan Nair, Mayor of Calicut, proposing the Toast

Professor Yenkataramana Rao responding to the Toast

Mr Sabu delivering the Presidential Address

Mr S. Joshua, President of the Board of Direction, made the following statement on 30-8-67.

"Dr V. G. M. Pavamani, Principal on leave, has resigned. Dr. A. B. Soans, the acting Principal, has declined the principalship offered by the Board, in view of his proposed research programme in the Dept. of Zoology and will continue as the Vice-Principal. Prof. Miss V. G. Thaddaeus M. A. is appointed Principal of the Malabar Christian College with effect from Sept. 1, 1967".

At this juncture I cannot but say a few words about Dr A. B. Soans, our Vice-Principal. During the two terms that he acted as Principal, Dr Soans proved himself to be an able administrator and strict disciplinarian, loved and respected by all, staff and students alike. I wish to express my heartfelt gratitude to the help, encouragement and co-operation that he has been extending to me since my taking charge.

New appointments

Miss V. G. Thaddaeus, Professor in English, appointed Principal with effect from 1-9-67.

English :	Mrs	M. S. Padmanabhan, M. A. Lecturer.
	Mrs	T. Narayanan, M. A. Junior Lecturer.
Malayalam:	Mr	K. Gopalakrishnan, M. A. Junior Lecturer.
Economics :	Mr	K. C. Subramanian, B. A. (Hons.) Junior Lecturer.
History :	Mr	S. Surendranath, M. A. Lecturer.
Physics :	Messrs	T. R. Sudarisanan, C. K. Chathan and R. Rajashekar. Demonstrators
Zoology :	Mr	Clement Adolph, M. Sc. Demonstrator
Botany :	Mr	Mr. V. Kumaran, M. Sc. Demonstrator
Office :	Mr	P. Valsan, Assistant Clerk.
	Mr	Chandran, Sweeper.

Mr V. K. Ravindranath, Lecturer in Hindi completed his Pre-Commission Training in Kamptee and has taken over from Lt. V. Balakrishnan Nayar who has relinquished his commission.

Retirement

Mr V. Simon, specimen collector after nearly 30 years of service.

Death

Our sweeper Mr A. Raman who had been with us from the age of 16 passed away after a brief illness.

Departures

Miss Suguna Job, Lecturer in History and Mr M. A. Gopinath, Lecturer in Physics have left on 3 years leave having taken up teaching posts in Africa.

Arrivals

Rev R. Wagner who went on three months furlough returned in June. Mr Yesuratna Nayagam, Lecturer in History, returned to the College after working for a year in Christian College, Marthandom.

Condolences

We wish to place on record our deep regrets at the death of Rev. A. Munch, Principal of the College from 1927-1930. He was a devoted missionary who spent more than quarter of a century of his life in India. His dedication to the College and devotion to duty safely steered the College through the difficult years of the depression of 1928-1930. In his death we have lost an ardent missionary and the Basel Mission one of its faithful workers.

Today we miss Mr T. D. Santwan, a true and sincere friend of this institution, President of the College Council and member of the Board of Direction of the North Malabar and South Kanara Christian Educational Society since 1956. It was during this period that the College grew from an Intermediate status into a post graduate institution. The substantial

contribution made by Mr T. D. Santwan to the College will ever be remembered. In his death we have lost one of its ablest administrators.

The year that has passed by has been one of restlessness and uncertainities at the same time it has been a period of challenge calling for greater dedication and effort from staff & students in the task of moulding the younger generation. This challenge is already upon us all, for very shortly indeed there will come into existence in Calicut, a new university of which we will be a constituent part. The Mayor of Calicut, Sri P. Kuttikrishnan Nayar, who is happily here with us this evening to propose the toast of the college, was a member of this committee set up by the Government of Kerala and I also had the honour of belonging to it. A new phase of existence as a constituent college looms for this college in the years immediately ahead and it is my faith, my hope and my prayer that we would be worthy of this responsibility of sharing in the structure of a new university.

The question of the medium of instruction at the university level, as well as the question of the official or link language is being heatedly discussed all over the country and this is indeed a difficult time for educational institutions caught in the vortex of this great transition. While the case for the mother tongue as the medium in the primary and secondary stages of education is strong and unambiguous I should think that at the university level any language should serve the purpose of becoming a vehicle of instruction. It could be Malayalam, English, Hindi or any other language. Unless a broad, tolerant and liberal attitude to language is developed among the young as well as in academic circles and educational institutions dangers and disasters of a fanatic approach can be far reaching. It has been the attempt of this institution always to encourage a liberal, reasonable and sedate, sober outlook on problems and our attitude to language is no different.

Conclusion

We have enjoyed your help and co-operation in this heavy responsibility and your presence here is a proof of your continued co-operation to help us do things better. At the same time we can do this with greater confidence only if we remain true to the noble ideals of the founders of this age old institution who built it on the solid rock of our faith in Christ Jesus.

Today we raise our hearts in thankfulness to God for all that was good in our past and we ask for His blessing as we face the challenge of the future for

"A mightly fortress is our God
A bulwark never failing".

LIST OF PRIZE-WINNERS

1967-'68

I Pre-Degree Class

(1966—'67)

Arts :	General Proficiency	:	Rekha Manchery, II P. D. C.
Science :			
Gp. (a)1. Maths. Physics & Chemistry		:	Usha K., II P.D.C.(a)1.
Gp. (a)2. Physics, Chemistry & Biology		:	Govindankutty Variar V, II P.D.C. (a)2
I B. A./B. Sc. Class: (1966—'67)	Proficiency in English	:	Stephanie Dulcie Boosey (II B. A.) John T. V. II B. Sc. Physics
	,, Malayalam	:	John T. V. —do—
	,, Hindi	:	Parvathi P. II B. Sc. (Z)
	,, German	:	Umanathan P. II B. Sc. (C)
	,, Economics	:	Ramachandran M. II B. A.
	,, Mathematics	:	Narayanan M. II B. Sc. (M) Bhaskaran M. ,, Ramadasan P. ,,
	,, Physics:	:	Hymabai M. N. II B. Sc. (P) Osmond R. Moorkoth ,,
	Chemistry	:	Rajagopalan P. II B. Sc. (C)
	Zoology	:	Vimala M. N. II B. Sc. (Z)
II B. A./B. Sc. Class: (1966—'67)	Proficiency in English	:	Abraham P. III B. A.
	Malayalam	:	Vasanthalakshmi P. V., III B. Sc.
	Hindi	:	Sivaraman P. V. ,,
	Economics	:	Chandrika P. K. III B. A.
	Mathematics	:	Suhara D. III B. Sc.
I M. Sc. Class : (1966—'67)	Proficiency in Zoology	:	Venugopalan K. II M. Sc.

SPECIAL PRIZES:

Gundert Prize of Rs. 40/-

(Awarded to that student of II B. A./B. Sc. Class who, not having failed in any subject. got the highest number of marks in the Annual Examination of I B. A./B. Sc. Class) : Narayanan M. II B. Sc. Maths.

Old Students' Association Scholarship of Rs. 50/-

(Awarded to that student in the Pre-Degree class who joins from the College High School and, not having failed in any subject, obtains the highest aggregate number of marks in the S. S. L. C., Examination of March 1967.) : Sashikumar V.P. (I Pre-Degree Maths)

Old Students' Association Prize of Rs. 25/-

(Awarded to the Woman student who obtained the highest number of marks in the Annual Examination of II B. A./B. Sc. Class) : Suhara D. III B. Sc. (Maths)

Balaji Prize

(Instituted by Mr & Mrs T. M. Thomas in memory of their son Samuel Balaji who died on November 8, 1952 — awarded to the student who got the highest marks in Maths, Physics & Chemistry together in the Pre-Degree Annual Examination) : Sethuraman S. II P. D. C. Maths

Old Students' Prize of Rs. 100/-

(Instituted by an old student who wants to remain anonymous awarded to a good student in the college) : Reeni Heera Stephen II Pre-Degree (Biology)

Dr N. Achuthan Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mrs Mythili Achuthan in memory of her late husband Dr N. Achuthan, one of our old students, to be awarded to the most deserving student in the I B. A./B. Sc. Class) : Ponnammal S. S I B. A

U. Harikrishnan Memorial Prize

(Instituted by Mr & Mrs U. Narayanan in memory of their son Harikrishnan who died on May 9, 1955 — to be awarded to a good student of the Pre-Degree Class who joins from this college High School) : Roopnath C. K. I Pre-Degree (Maths)

Dewan Bahadur G. T. Verghese Memorial Prize

(Instituted by his son Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the Pre-Degree class.) : Sashikumar V. P. I Pre-Degree (Maths)

Mrs G. T. Verghese Memorial Prize

(Instituted by her son Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best woman student in the I Pre-Degree class.) : Vijayalakshmi Parasuram C. I Pre-Degree (Biology)

OUT-GOING SENIOR CADETS

Cadet Senior Under Officer Umanathan, P.

Cadet Captain P. Sudhakaran

Cadet Under Officer K. Raviprakash

Cadet Under Officer K. Manoharakrishnan

KESAVAN V.

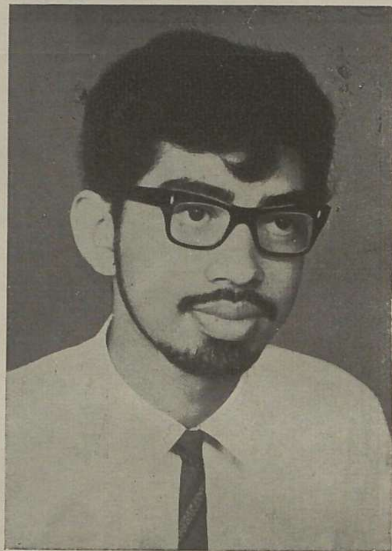

ABDUL LATHEEF K. M.

Selected for the Student Writers Camp organised by the University of Kerala at the Students' Centre, Trivandrum.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

Dr Itty Verghese Memorial Prize

(Instituted by his brother Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the I B. A./B. Sc. class) : Devadas K. I B. Sc. (Chemistry)

Anil Kumar Prize of Rs. 100/-

(Instituted by Dr Balakrishnan Nair in memory of his grandson Anil Kumar who passed away at the young age of two and a half years — to be awarded to a deserving student in the B. A./B. Sc. Classes): Surendran Nair V. I B. A.

U. Gopala Menon Memorial Prize of Rs. 25/-

(Instituted by Mrs P. G. Lelavathi Balakrishna Menon in memory of her late Father Sri U. Gopala Menon — to be awarded to the best student in Malayalam in the II Pre-Degree class) : Kesavan V. II Pre-Degree (Biology)

Mr J. F. Thaddaeus Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mrs J. F. Thaddaeus in memory of her husband, the late Principal Mr. J. F. Thaddaeus — to be awarded to a deserving student in the College) : Vinod Ashley II Pre-Degree (History)

Elocution

English	I Prize	:	Dominic Joseph,	I	P. D. C.
	II Prize	:	Stephanie D. Boosey	II	B. A.
Malayalam	I Prize	:	Dominic Joseph,	I	P. D. C.
	II Prize	:	Basant R.	I	B. Sc.
Hindi	I Prize	:	Umar Koya A. P.,	I	B. Sc.
	II Prize	:	Padmini P. V.,	II	B. A.

Essay Writing

English	I Prize	:	Dominic Joseph,	I	P. D. C.
	II Prize	:	Prabhu Hema,	I	B. Sc.
Malayalam	I Prize	:	Umar Koya A. P.	I	B. Sc.
	II Prize	:	Lalithaprabha T. V.,	II	B. A.
Hindi	I Prize	:	Parvathi P.,	II	B. Sc.
	II Prize	:	Umar Koya A. P.	I	B. Sc.

Short Story Writing

English	I Prize	:	Pushpa Raghaviah,	II	B. A.
	II Prize	:	Rekha Manchery,	II	P. D. C.
Malayalam	I Prize	:	Rajan M. P.,	I	B. Sc.
	II Prize	:	Parvathy P.	II	B. Sc.
Hindi	I Prize	:	Rema Bai M. N.,	II	B. Sc.
	II Prize	:	Swarnakumari T.	I	B. Sc.

Declamation

English	I Prize	:	Dominic Joseph,	I P. D. C.
	II Prize	:	Chacko P. M.,	I B. A.

Versification

Malayalam	I Prize	:	Ahamad Kunhi Koya K. P.	I B. A.

Poetry

Hindi	I Prize	:	Rajan M. P.,	I B. Sc.
	II Prize	:	Mohamed Hashim T.	I B. Sc.

Music

Vocal (Light)	I Prize	:	Mangula Mathews,	II P. D. C.
	II Prize	:	Rajagopalan P.	II B. Sc.
	Special Prize	:	Premnath M.	III B. A.
Classical	I Prize	:	Nalini K. P.	II P. D. C.
	II Prize	:	Alamelu V. K.,	I B. Sc.
Instrumental	I Prize	:	Wilson Samuel,	III B. Sc.
	II Prize	:	Alamelu V. K.	I B. Sc.

K. R. Ramaswamy Iyer's Coronation Prize Of Rs. 28/-

To be awarded to the student who secured the highest number of marks in English at the University Exam. in Pre-Degree, March 1967 : Amina Koya E. II P. D. C. (1966-'67)

Principal

Mr. V. N. Rajan, M. A., I. P. S. inaugurated the College Union of the Year 1967–'68

Mr, Kaliswaran, I. A. S. inaugurating the Planning Forum Seminar

FINE ARTS INAUGURATION

A song being rendered on the occasion

A scene from the Malayalam drama "Mannankattayum Kariyilayum Tiruvananthapurathu" staged on the occasion.

FAMILY PLANNING THROUGH HISTORY

P. M. Chacko. I B. A.

In each age some particular topic comes to the fore with tremendous importance. One such topic of the present day is family planning. Its importance can be gauged by the fact that it has engaged the attention of all people irrespective of race, religion, language, nationality and goverment. Family planning is a real and existential problem as it stands today. This article is an attempt to present a short history of family planning methods.

Family planning, responsible parenthood, planned parenthood, birth control, contraception all these terms are so widely used and so loosely talked about that in general they have come to mean the same thing. Birth control means practices destined to prevent conception by the use of chemical, mechanical and natural means. In a broader sense, birth control includes any means of regulating the number of births such as celibacy, postponement of marriage, abstinence, long periods of nursing, ovariotomy, vasectomy and so on. Family planning and responsible parenthood are polished names by which it is meant that parents consciously limit the number of their children. Contraception does not include abortion which is a prevention of birth by killing the embryo and not a prevention of conception.

The history of birth control in Dr. S. Chandrasekhar's words is, "as old as man." For nearly three and a half thousand years, man has known how to control births. He substantiates the statement by pointing out to Onan in the Book of Genesis. (xxxviii,9). Dr. Norman Himes says that two contraceptive practices were found in Kahun Papyrus in 1850 B. C. and Eber Papyrus in 1550 B. C.

Birth control methods have been traced down through the centuries in different countries. The Russian Skoptsi practised castration. The primitive Australians used to mutilate sex organs in some social or religious ceremonies. This seems to have injured the capacity for reproduction. But the purpose behind this practice is not clear. History shows the prevalent practice of infanticide among the primitive people of the ancient Mediterranean cultures. Evidence for female infanticide is not lacking in the history of India and China. Prior to the middle ages and during the industrial revolution, Europe also practised infanticide.

The use of abortion as a means to control population was also widespread. The methods used by the ancient people were bodily violence and drinking drugs which had some bad effect on the child conceived. They also resorted to magico-religious practices. The east and west had equal share in the practice of abortion. At present it is considered as an accepted method in Japan.

By religious force it was everywhere customary to practise abstinence at certain periods. After the birth of a child abstinence was prescribed. The duration extended to two or three months. This custom was prevalent in India, Persia and Egypt and is practised even now by the people of India, Turkey and Egypt. Although such a practice had a considerable effect in controlling population, it is uncertain whether it was practised with a view to the reduction of population or only as a religious taboo.

Postponement of marriage was an effective instrument to control the number of births.

Even now marriage at a later age is enforced on people by a custom in Ireland. But postponing marriage is not so widespread as to have a considerable effect on population of the world in general.

An account of Contraception by use of chemicals is contained in an Arabic manual of the sixteenth century. In the sixteenth century, the Italians knew of mechanical means of contraception.

Birth control acquired its importance and popularity only after the eighteenth century. In 1798 Malthus published a book entitled "Essay on the principle of population as it affects the future improvement of society". In this book he claimed that the population was increasing in geometrical progression while the food increased only in arithmetical progression. Therefore he forewarned of the danger of over-population. Malthus said that a time would come when the population would outstrip the means of subsistence and starvation and misery would result. To prevent such a calamity he advocated that checks should be applied to the increase of population. Malthus did not advocate artificial means, but self-control and postponement of marriage. Whether the Malthusian theory is right or wrong, the fact remains that the birth control movement got its importance after the population theory of Malthus.

Sex was so interwoven with morality that any publicity about birth control was bound to bring trouble even in the nineteenth century. A few books were published on birth control before 1832. But Charles Knowlton's book "The fruits of Philosophy", or "The Private Companion of Young Married People" published in 1832 jailed the author at Cambridge. And the book was forbidden from circulation. But Mrs. Annie Besant and Charles Bradlaugh circulated the book not only to spread birth control knowledge but also to gain the freedom of publication. In 1877 they were tried in court. This gave an enormous publicity to birth control. In 1877, a Malthusian League was formed. Dr. Charles Bradaugh was its President and Annie Besant its Secretary. The Malthusian League grew into an international Neo-Malthusian League by spreading to Germany, France Holland, Bohemia, Spain, Brazil, Cuba, Belgium, Sweden and Italy.

In 1921 the American birth control league was organized by Mrs. Margaret Sanger. The term 'birth control' is supposed to have been coined by her. Due to Mrs. Sanger, leagues were formed in Japan, China and India. She visited Gandhi several times to win him over in favour of contraception.

Such is the story of or history of birth control which is an important problem in the world of today.

COLLEGE ANNUAL ATHLETIC MEET CHAMPIONS

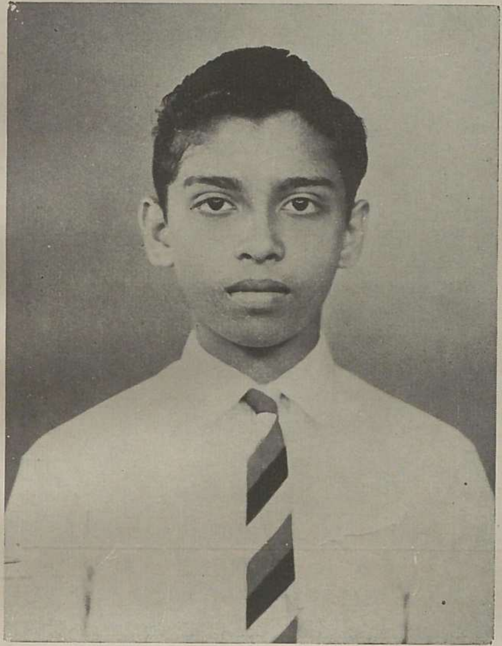

P. K. Jayaprakash
Sub-junior Champion

A. Jayakrishnan
junior Champion

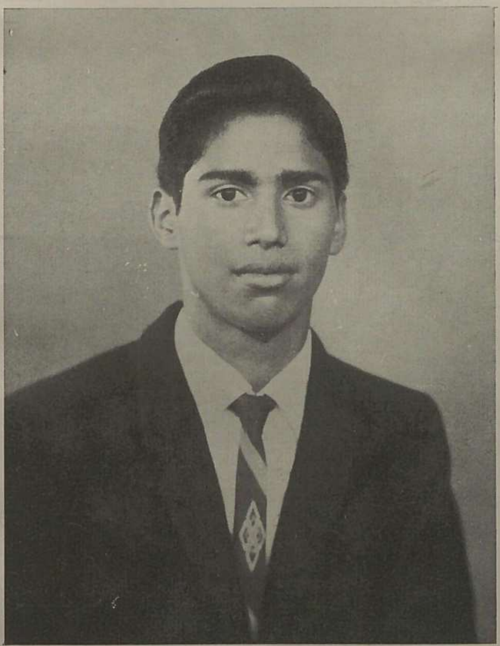

M. P. Chandrasekharan, Athletic Captain
Senior Champion

Hema Prabhu
Woman Champion

Scaled Anaimudy Peak in November, 1967.

L to R : Cdt Mamoo, C. U/O Altaf M. Ahammed, U/O Manoharakrishnan K. Cdt. Subramanian A. M.

REPUBLIC DAY CONTINGENT, 1968.

Senior Under Officer Sreekumar S. Attached to Regular Army Unit for a month in May, 1967 Commanded the N C C parades at New Delhi and led the N C C Contingent on the Republic Day 1968. While attending the Republic Day Camp 1968.

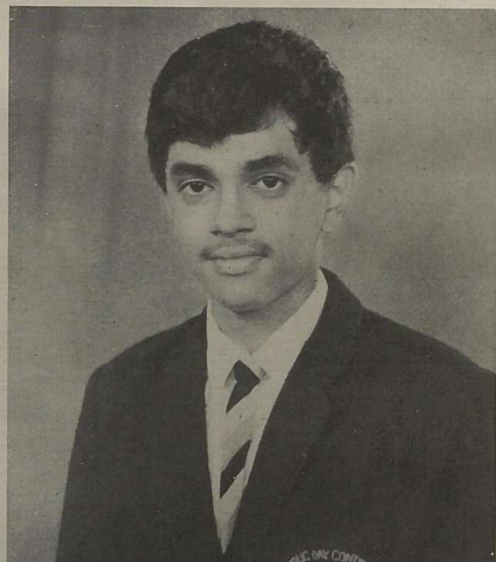

Corporal Mohanram M. attended Republic Day Camp 1968.

I LIVE ON DRUGS

M. P. Sridharan (Prof. of History)

The search for food is a highly mundane business; it is not only mundane, it is even a dismal business. Long queues of women and children waiting endlessly for their meagre weekly rations is an abject sight, anywhere, anytime — and then the endless talk of ounces and grammes of wheat or rice is disconcerting not only because it sets problems in higher mathematics but also because Man who should aspire to the stars becomes of the earth, earthy. Not for nothing did our ancient seers and sages withdraw to the seclusion of the forests and seek to survive without the dehumanising search for food. Some of them tried to survive on thin air and others on mineral water; many did not want to survive at all if survival meant the unholy search for man's worldly goods. Mahavira's emphasis on extreme asceticism not only banned all food after sunset; even during the sunlit hours, the intake was to be as sparse as was just enough for bare existence. The Buddha made his followers carry a begging bowl that they may be freed from the compulsions of food and hunger. "Give us this day our daily bread" is one of the passages in the Lord's prayer but even Jesus tried to belittle the search for food, for did he not say: "Behold the fowls in the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns .... Consider the lilies of the field, how they grow; they toil not neither do they spin". The gentle reminder of Jesus that Man does not live by bread alone made no impression upon the Parisian crowds that initiated the French Revolution with the insistent cry for bread; the beautiful Marie Antoinette innocently enquired whether they could not do with cakes instead but then she did not know that she had better prescribe some pills.

It was during the war againt the Japanese that the use of pills came into large-scale popularity. The Chindits who were a band of professional guerillas had to operate behind the Japanese lines without contact with their supply bases for weeks together and naturally they had to carry their food with them. Did not Napoleon say that an army marches on its stomach, and really he should know. Imagine the tons of weight they would have been burdened down with, had they carried the conventional food with them — the weight would have made them useless for operational purposes and so the Army supplied them with what came to be known as K Rations. The K Rations were packed in boxes the size of cigarette cartons; they contained egg pills, chicken pills and milk pills just as there were tea, coffee and chocolate pills. There were even cigarette pills. We have all come across cubes of chicken soup which when added to hot or cold water suddenly provide you a glass of ready-made soup, complete with onion and mustard. The technique is simple — take a chick, just dehydrate it, pulverise it and then capsule it and the problem is solved. An omelette out of a capsule: mutton roast, beafsteak or lobster with mayonnaise out of another; french or chicory coffee out of a third — everything is possible. The whole problem of cooking is shelved. No more smoke, no more gas, coke or fire; no waste of valuable time either for the master or the lady of the house looking up recipes, and what is very common, messing them up in actual trial. No more domestic science, no more cooking classes. And of course when you plan your home, you just forget about the kitchen. Is that not wonderful? One pill at breakfast time

would give you what two fried eggs and bread with butter and jam would supply; three pills at lunch would give a full three-course lunch with soup and dessert; and if you desire a bada khana at night all you've got to do is to double the number of pills.

Aldous Huxley discovered that the ancient Indians of Central and South America used a drug called Mescalin whose intake helped the subject to forget food for days together. In Western countries the young are increasingly addict to a drug called LSD which produces hallucinations of the mind, totally wipes out all thoughts of food, but unfortunately both Mescalin and drugs like LSD destroy the body and the mind, converting healthy specimens into nervous wrecks. Such of course are not the drugs that we are searching for. The drugs that we are looking for must preserve our body, mind and health leaving us free from all thoughts of food, making it easier for us to enter the higher realms of the spirit. Only those who have been through the throes of a hunger-strike might have been undertaken to purify the soul and to make spiritual yearning the motivating force of existence but the flesh is weak and the gnawing pains of hunger drive the brain into the strangest fancies of food. Naturally there is no greater deadweight on the soul's lofty flight than the abdominal — I almost said abominable — and intestinal craving. But hope is the last thing to lose for does not Hope spring eternal in the human breast?

Let us get down afresh to brass tacks. It has been calculated by modern medicine I suppose that an average human being requires 2400 calories of sustenance per day. He can get them from a wide variety of items in ordinary use of which the most staple are meat, egg, fish, milk, fruit, vegetables and edible oils. There are calories even in grass — only if you want to obtain 2400 calories from grass, you will have to consume a whole haystack including the proverbial needle in it. Calories can be from carbohydrates, proteins and vitamins; for example Vitamin A and D are available plentifully in fishoil and one might forget about fish altogether if he gulps down a few A and D pills. All the proteins and carbohydrates that a tandoori chicken or sweet and sour pork can offer may be just simply capsuled into a couple of pills and there is no danger that anyone will lose even an ounce of his weight. If on the other hand obesity has made self-propulsion and automotion impossible and the weight has to be kept down — not because you are a young girl and are trying to be attractive and fashionable but because your very existence is at stake — then of course you can take another pill, and presto, your weight will just disappear and you could serve very well as the nearest farmer's scarecrow. No one has ever been able to convince the credulous public that by mere consumption of food there can be an increase in weight. However, there are as many drugs as there are tonics and pills on the market which will, before the week is out, change the shape of your physique, the profile of your existence and the mosaic of your personality.

Of course there are always doubting Thomases. Those who cannot stomach pills will always try to raise the bogey of hunger. They will ask, What about hunger? Can hunger be appeased with drugs? If the pangs of hunger deprive you of sleep, well a few sleeping pills will serve to stifle them; and of course if you want to sleep like the mummies in the Egyptian pyramids, an overdose will suffice. There are any number of drugs that can stave off hunger and yet reduce your weight. One might swim the seven straits of the world as Mihir Sen plans to do provided there are a few pills to sustain you.

Is there one who still doubts? Why should food reduce us to slaves of materialism when a few drugs can deliver us from temptation? Why should Man not reach out to outer space and the moon if a few pills can help him to keep his head in the clouds?

Text of a talk broadcast over the A. I. R., Calicut.

ENGLISH AS THE MEDIUM OF INSTRUCTION

M. Ramachandran, II B. A.

It is indeed regrettable to find that regional languages are to be made the medium of instruction instead of English in the near future. Education at the university level in the regional language is going to divide India and lead to such confusion and anarchy as nothing else has ever done in her long history. The ostensible purpose of reducing the gap between the intelligentsia and the masses and the raising of educational standards are the twin objectives aimed at through the introduction of regional languages as medium. But an undesirable and dangerous consequence of the step will be the creation of an effective barrier to communication between various parts of the country and the growth of regional feelings instead of national. Many argue that if the function of education is to elucidate thoughts and concepts and to bring out the latent abilities of young minds, it can be done most effectively only through the mother tongue. They strongly advocate that to learn through a foreign language is to run the race with chains on the legs. These are only the vague claims of narrow-minded intellectuals. It is, however, undisputable that English is rich in literature, science and technology, that it is almost a language for world communication. English is no more a foreign language as many an ardent 'patriot' believes, but a world language which we have adopted with benefit and success over the past two centuries.

The switch over to regional languages from English as the media of instruction will give rise to a number of grave problems.

With the use of English in all Indian universities, it would be quite easy to maintain uniform standard of education throughout the country. Only then can the unity of India be maintained which is a vital necessity. Instruction to the young developing minds in the regional languages will no doubt lead to the disintegration of the country. When the regional languages take the place of English, the linguistic bond which contributes so much towards our unity will be snapped.

This is a scientific and technological age and the horizon of knowledge is ever expanding at an incredible pace. The students have to keep pace with new discoveries and this he can do only if he is familiar with the large number of scientific journals which are at present published mostly in English. At present 45% of all scientific publications in the world are in English. Therefore, a change over from English to the regional languages will result in a precipitous lowering of standards in the field of science.

The general belief nowadays is that humanities can be taught in the Indian languages easily. But this is a grave mistake. It has been pointed out that terms used in modern western philosophy do not readily lend themselves to translation. In the last few decades, economic theory and thought have developed their own terms. In a shrinking world, it will be shortsighted to ignore these.

In any country in the world we can find that the technological develepment and worthwhile intellectual output have been the work of only a small number. No act of legislation can ever equalise intelligence. The gap between the intelligentsia and masses is a permanent feature any where in the world, even in the communist countries. While any reform of our out-moded system of general education is

quite welcome, a change in the medium by itself cannot and will not bring about the desired result.

Further, we cannot overlook a real danger in the changing over of the medium of instruction. Scientists from different parts of the country and different countries are now able to participate effectively in discussions and conferences because of their proficiency in English. If there is a complete change over in the medium, when the present generation of scientists and teachers gets replaced, this exchange will disappear.

It is true that some other countries are managing very well without English as the medium. But these countries have their own common language whereas we have none. Hindi will not be accepted unanimously all over India. To those whose mother tongue is say, Tamil, the script, the grammar and idiom are quite alien, and then Hindi can be considered as much foreign as English. Preference to a language which opens the international scene, as English does, is only then natural. Moreover it shows a lack of realistic approach to think that at any time Hindi can supplant English as a vehicle for scientific thought.

In addition to the above mentioned difficulties which are of a serious nature, various other problems also crop up if a change over from English to regional languages is effected. What will happen to the excellence of teachers if they are asked to lecture in a language in which they are not proficient? What will happen to students whose mother tongue is different from the regional language? Most universities recruit Professors from various parts of India on an all India basis, thus making use of the best talent available. Are these talented Professors to be turned out?

The place of English in the modern world is so great that it is difficult to give expression to it in words. It is an international language today, a language that promotes the oneness of humanity. English plays a dominant role in the quest for world peace. In such a context, when the importance of English is ever on the increase in the international sphere, is it wise on our part to isolate ourselves from the rest of the world, from all round progress in all fields of knowledge outside our own boundaries, because of an ardent zeal for nationalism? Education, it has rightly been said, instead of being a unifying force, will turn out to be a means of balkanisation of the country. The unity of India, which is our vital necessity, will be jeopardised. English has to be retained in our system of education, until Hindi is able enough to replace English and play the unifying role, so that our students may draw freely and liberally from the rich store of knowledge easily and continue to keep abreast of the latest developments and progress in all fields of human knowledge.

YOUTHS' PLEA FOR ACCEPTANCE

Pushpa Ragaviah, II B. A.

It seems to me that the youth of today are not very highly regarded by the old people. The mere mention of the term 'youth' or 'adolescent' is enough to spark off the kind of controversey which makes adults go gray before their time. I wonder how these old people were regarded in their youth by their elders ?

The world is a very different place than it was fifty years ago and in another fifty years it will be different again. We live in a freer world than our predecessors. Perhaps there are those who have taken advantage of this freedom and have lowered their moral codes to accomodate a slacker way of life. Now with this new equality and freedom our moral standards might have changed but this doesn't mean that they are any higher or lower than they used to be. In a changing world we too must change and adjust our views accordingly.

When one stops to consider, it is amazing how many of the problems which supposedly face us today are created by the adults themselves. This is specially true in India. There are not enough opportunities given to us when we are out of School and College to discover and pursue our own interest and talent. After School a child is hurried into College — his interest lying at the mercy of the elders. And if it was a wrong choice it is here between College and University that the student may feel an absolute misfit. Eventually he loses all interest is inert and presents a problem. Moreover we are constantly reminded of our obligations and the need for security. Finally most of us choose the profession that offers the most security. Thus driven by circumstances we lead a life very seldom our own.

To attribute Indian student indiscipline to exuberance or better still 'energy' would be claiming a racial characteristic which I fail to see. Indiscipline so loosely used to dramatize a window breaking episode, eve-teasing, striking cutting lectures, pinching the principal's spectacles or the lecturer's notes is nothing but substituting a strong objectionable term for immature activity. Very often institutions that complain of indiscipline amongst their students have very little to show by way of discipline. So rather than condemning Indian youth I am seeking to sympathise with a national if not racial characteristic.

To say frankly, I do not like the terms 'youth' or 'adolescent'. But I tolerate them as one of the minor irritations one meets in the process of 'reaching the years of discretion' I am told to stand on my own feet, but to be sure never allowed to make a major decision without consulting wiser heads. Do you have to be old to be wise? Maturity is a state of mind and its growth does not necessarily paralell the number of years spent on this earth.

My plea is for our acceptance as individuals. If we are young and irresponsible, if we are stupid put us with the stupid ones. If we are cheats punish us, but don't say we are cheats because we are young. We may be cheats when we are young but there's a very good chance that we will be cheats when old too.

Ofcourse we are confused. We live in a confused world. Explain to me why half the world doesn't have enough to eat while the other half is engaged in a mad pursuit to the moon. Explain to me why if our fathers are professional men we too must have a profession. If we are best suited to work with our hands why is this a disgrace to our family?

I think the moon should he left to lovers until all on earth is cared for. I see no disgrace in honest sweaty labour. Is this then, an adolescent immature outlook?

Language — A Means of Integration or Disintegration ?

A Science Student

Today it seems as though no man is an Indian. He is either an Assamese, a Keralite, a Gujarathi or a Madrasi. . . . . . , and he is expected to live in his own territory. The language policy laid down by our own, so called eminent politicians highlights this point. Everything from bus boards to the highest level of education must be only through the regional language. So people who come from outside must think themselves to be intruders and must be aware of the fact that he had stayed away from his terrain.

They then propose to slowly introduce Hindi at all levels, which in short means that all competitive examinations after sometime will be in Hindi and I wonder how many South Indians whose mother tongue is not Hindi will ever pass them, unless of course he is unusually clever. It will be just like making a North Indian learn Tamil or any other South Indian language and make him write an exam with a boy whose mother tongue is not that language; I wonder how this idea appeals to a North Indian. It is called absurdity.

Well, now the Hindi zealots will say learn and write in your own regional languages. What does this lead to? Mr. X having passed medicine in one state and not finding a job in the home state has to go to another state. How can he do it when he has learnt all names in his regional language? In the end he might succeed in operating a person's appendix when he was actually admitted for tonsillectomy. Will this be integration or disintegration? Ultimately we may even succeed in having sixteen independent sovereign nations.

Well the three language formula could be modified a bit and many students also think the same. English could be the language for all education above the secondary stage. Only the best and most intelligent students, whether they be rich or poor, be taken into universities for studies so that they may be educated in the best possible way to become good administratons and brains of our country. For these people English is most essential for progress, modernisation and accuracy without which we cannot progress in the modern scientific world. Moreover it will be a neutral language for everyone so that no one will have an undue advantage over the other.

English is a universal language, why should we abolish it? Language is after all a means of communication with ones own fellow beings, and in the present modern scientific and technological world English is very essential.

What we need is not more M. A.'s or B. A.'s, but more skilled workers and technicians. What is the use of every Tom, Dick and Harry getting a degree? The government should stop this collossal waste of money on colleges and start more factories and technical schools, for those who are not fit for University studies and for those selected students English should be the language.

For those who don't go to Universities or have no official work, Hindi could be the link language and even for those studying in Universities, Hindi could form a sort of link language but for all official perposes English should be the language as it gives equal opportunities to all.

With all that I emphatically say that the study of the regional languages should not and cannot but be stressed. We must keep up our glorious traditions and culture of the past, which can be done only through the study and love of ones own mother tongue.

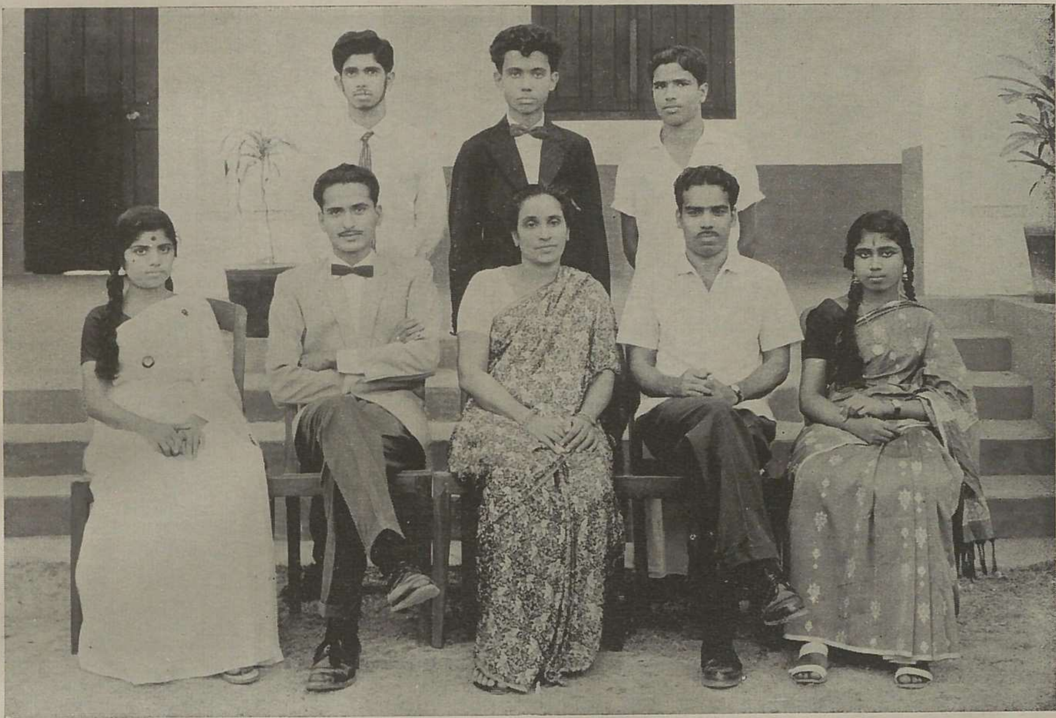

HISTORY ASSOCIATION

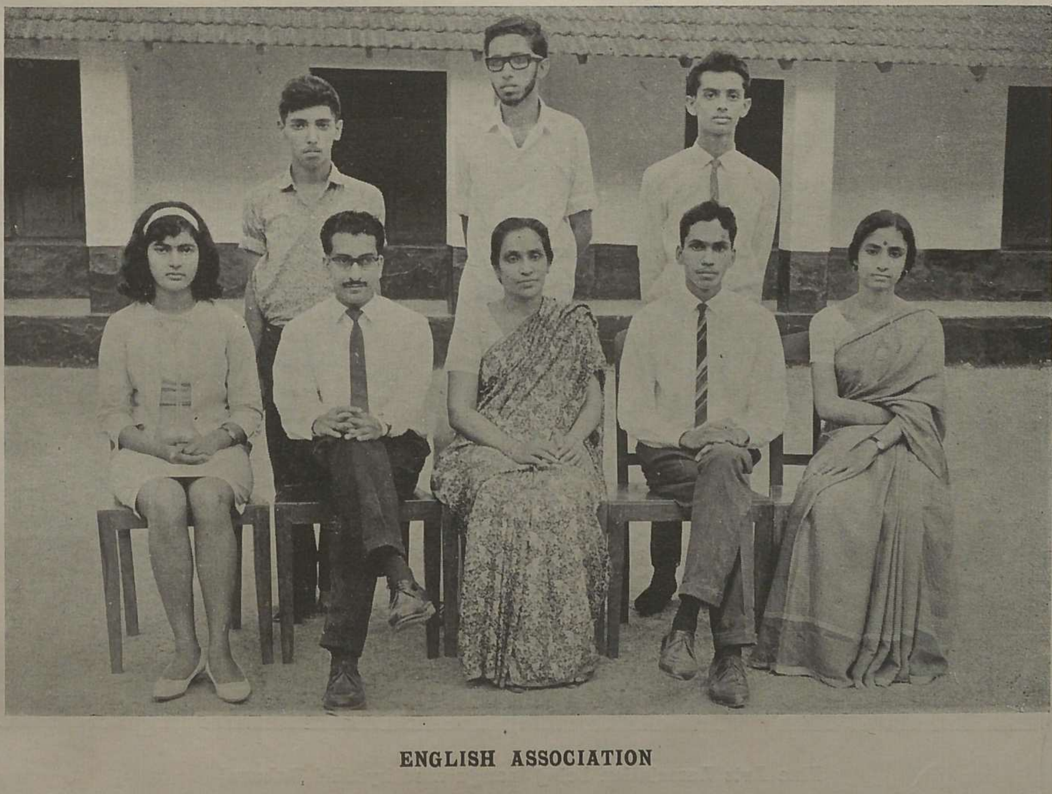

ENGLISH ASSOCIATION

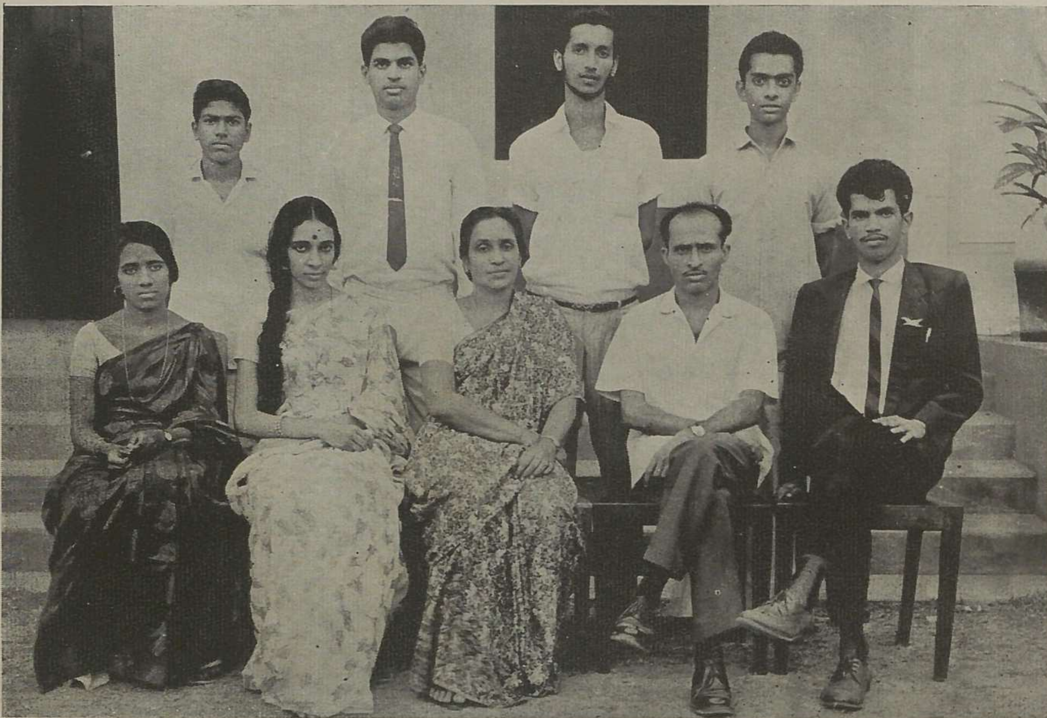

College Fine Arts Association

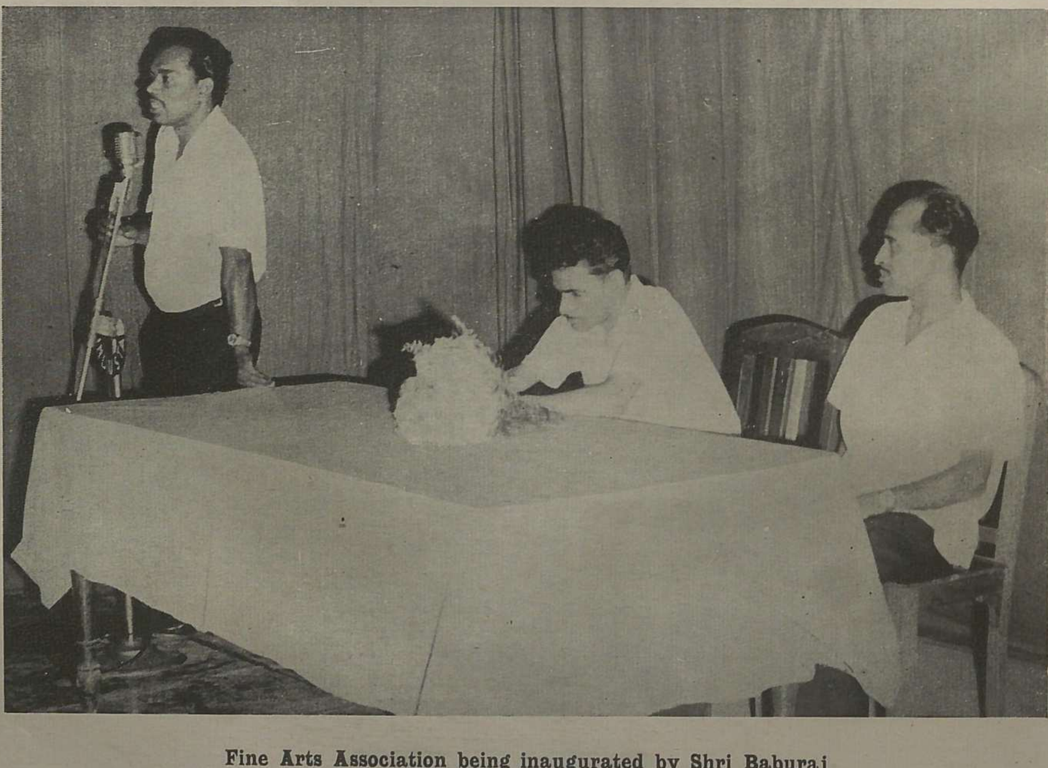

Fine Arts Association being inaugurated by Shri Baburaj

GHOSTS THAT DO NOT EXIST

V. P. Sashikumar, I P. D. C. (A)

Most of my childhood days were spent in villages, where my father was employed. These villages had witnessed the fights of the Rajah of Pazhassi and the invasion of Tippu Sultan, and were full of ghost stories. This infused in my mother and me a strange fear. We were terribly afraid whenever my father went out leaving us alone at home. In spite of the assurances of non-existence of ghosts by my father, we still had the feeling that there was real danger from them when left alone, particularly at dusk or at night. I shall narrate two instances out of many which helped me to overcome the fear of ghosts.

The Moving Umbrella

At dusk on a rainy evening my mother and I were seated on a mat and were playing pebbles. My small umbrella was left open to dry and it was facing us. At an interval of our interesting game we noticed that the umbrella was slowly moving backward and forward. Seeing this, my mother took me into her protective custody, but was afraid to move out from the scene thinking that the umbrella was ghost-affected. As the automatic moving continued my mother became more or less hysterical and cried out. Father, who was in the adjacent office room, deeply involved in his accounts work rushed to us. We were dumbfounded and words were stuck in our throat. But my mother was able to point out the automatically moving umbrella. It was then my perplexed father gave out his usual jovial ringing laughter. He took us both to the other side of the umbrella, catching us by the ear. What we saw, was that our own favourite kitten, seeing the dangling strap of the umbrella was pulling it backward and then pushing the umbrella forward with its forehead. The kitten continued its game paying no attention to the hubub.

The Kerosene lamp and the stones

It was about midnight. My mother who was a poor sleeper was sleeping beside me on the same cot upstairs. Father was sleeping on the next cot. As I was a timid child who was afraid of darkness a small kerosene lamp was left burning near the door which we usually keep ajar. My mother somehow woke up at some slight noise and found that a small stone was falling near the lamp at fixed intervals. She woke my father and hearing the subdued voices between them I was also awake. In the dim light I could perceive that this time even my father's face showed some tension. But it lasted only a few minutes. With a determination on his face he left the room with his torch and knife tiptoeing, leaving us shivering in fear. The falling of stones continued. After a few minutes he stealthily came back and took us both to the adjoining office room, indicating with his forefinger on his lips that we should not make any noise. Then as directed by him we watched through the glass window. It was a beautiful moonlit night. A monkey was busily engaged. He picked up a small stone from the ground, slowly got up the roof stood near the window and threw a stone aiming at the burning lamp. It did not hit. He repeated the performance and this caused the falling of the stones near the lamp at fixed intervals. When I flashed the torch at the monkey he made a noise and hopped away.

These are my childhood memories, and as I grew physically and mentally I too am developing a mental courage to investigate any fear arising out of blind belief based on ghost stories.

OUR TRIP TO HYDERABAD

M. Krishnadas, I P. D.
Kerala University Footballer

After eleven days of excellent coaching by the former Olympian footballer, Simon Sundarraj, the Kerala University football team under the captainship of Tonny, a final year B. Sc. student from Christ College, Trichur, left Trivandrum for Hyderabad on 6th November, 1967 by the 7-30 A. M. train.

The team consisted of sixteen members, including the team manager, Mr. Joboi. from Kottayam district. He was a man of exemplary character, jovial, and social with all the members of the team at the same time he had a firm control over all of us and was very strict in certain matters.

As the train whistled out of the station, we bade farewell to all who came to see us off. The journey from Trivandrum to Madras was the most pleasant and enjoyable one. The reserved compartment of the Kerala team was filled with songs and laughter and merry making.

Among the co-passengers in the train, travelled the Haryana girls who were returning home after having participated in the woman's National Hockey Championship held at Trivandrum. They were very pleasant, social and well-behaved. They had their own ways of merrymaking, and the whole train was filled with the sound of their songs and laughter.

From Madras, after a few hours spell, we left for Hyderabad, by the Madras-Hyderabad Express. On the 8th afternoon, at about 2 P. M., the train steamed into the Hyderabad junction. From the station we went to the Lal Bahadur Shastri Stadium, where we had our lodging.

On the 9th evening by 5 o'clock, the Police Station was filled by a crowd of about fifteen thousand spectators who had come to witness the game between Mysore and Kerala, Among the spectators assembled, were several hundreds of Malayalies, come to cheer up the home team.

Firstly, the two teams were introduced to the chief guest of the day, Mr. Mohammed Khan, the I. G. of Police. The game commenced exactly at 5 P. M. The game started with Kerala pressing and we forged ahead in the 5th minute when our left-inside Alex volleyed home a outside-right pass. Though we dominated the entire game, fortune was against us. About a dozen powerful volleys that we shot, merely struck the framework and rebounded to play. Making use of their only good move, Mysore scored the equaliser four minutes before the end of the game. It was an unfortunate ending to a gallant display by Kerala, when in the last minute, Mysore scored their winner and won the day. After the unfortunate defeat, we returned to our lodging with a heavy heart.

That night we were given a grand dinner by Mr. Rajgopal, a rich Malayali business man. After dinner we went to see a film and returned to our lodging at about 2 o'clock.

The whole of the next day was utilised for sight-seeing and shopping. The Hyderabad Museum is a remarkable one with many international collections. The town itself is very well planned with grand gates and buildings. A spectacular view of the whole town can be got from the top of the four towers of

the 'Charminar'. This is a sight which just cannot be missed. After a day's enjoyment, we returned to our lodging late in the night at about 12 o'clock.

On the 11th afternoon, we left Hyderabad for Trivandrum by the Hyderabad-Madras mail at 1 o'clock. As the train left the station we were filled with sorrow which cannot be expressed in words. But as the train moved forward, the darkness of sorrow faded away in the light of songs and laughter. We were once more merry and in full spirits.

TWO HOURS IN THE CHEMISTRY LAB

K. T. Augustine, I P. D. C. (B)

It was 8 o'clock on Thursday morning. I rushed through my breakfast and got a cut on my face while shaving.

Now it was time to go to College for chemistry practicals. We had received instructions one week previously. So I was thoroughly prepared for the class! Although I had prepared well I was shivering when I thought of the terror-inspiring lecturers running to and fro in the lab.

I liked to do experiments because it was very interesting to watch the chemicals in action. I took my books and walked to the bus-stand. But when I reached the bus-stand I found that I had not taken any money. So I ran to get it. Thanks be to God, when I reached the bus stop, I got a bus soon. Ofcourse, in the bus I had the usual pleasure of travelling in the air because of the swell inside.

Within fifteen minutes the bus reached the College. The bus stopped and somehow I squirmed my way out as fast as possible. Now my heart was beating terribly fast and my feet kept time with the heart. I reached the lab in time. With all the requisites — Record book, observation book, a box of matches and an "emergency" kerchief, — I went to my place. I had a sweeping glance over the lab. The awe — inspiring lecturers (or, demonstrators, I am not sure — the difference doesn't matter much in the lab) were as usual running here and there with eyes fearfully open. While I was standing there without knowing what to do, one lecturer shouted, "you there! light the burner. Are you on the moon?" Soon I opened the gas tap full blast and lighted the burner. I heard a pop noise and a big flame leaped up. I was frightened. Soon one of the lecturers ran to me and asked me to adjust and to make the flame non-luminous. With trembling hands I turned the air regulator in an attempt to make the flame non-luminous. Off went the flame!. Then the lecturer shouted, "What the hell are you doing? Did I tell you to put off the burner? I told you to make it non-luminous." And he — bless his gracious soul! — lighted the burner for me.

Soon I took the instruction book and began to do the prescribed experiments. I did five experiments on "bismuth" which were not done correctly either. I was happy I had only one more experiment to do. The last experiment was to add "hot nitric acid" to "bismuth nitrate". I looked in the work-shelf & side-shelf to find "hot nitric acid". But I did not find it there. While I was searching for it I heard a yelling behind me, "You there! What are you looking for?". I said "Sir, I cannot find the hot nitric acid." There was a sudden laugh in the hall. Then the lecturer told me the right thing to do. At last I emerged from the lab triumphant! (?) Ha! now I could breathe!

PRE-COMMISSION TRAINING AT KAMPTEE

2/Lt. V. K. Ravindranath

It was a bright summer forenoon. The Grand Trunk Express steamed into Nagpur Railway station. I was on my way to Kamptee for undergoing my pre-commission training in the NCC. Nagpur station was not new to me. It was after a space of six years that I was seeing this place once again. There appeared to be no change at all in this large railway station of Central India. The pungent smell of mustard oil, typical of any North Indian town, was writ large in the atmosphere. The endless stream of passengers, the army of red-jacketed porters, fruit vendors and newspaper boys, these were all familiar sights. After alighting from G. T., I was waiting for the Kamptee Passenger. Among the crowd of passengers some could easily be identified as officer cadets proceeding to Kamptee because of the black kit bags they carried. I too had to carry this black kit bag but I chose to carry it in a big box so that my luggage did not betray me. On the platform, however, I saw another kit bag the owner of which, by his typical Malayali features caught my attention. He was Mr. Alavikutty, lecturer in the Perintalmanna Polytechnic. I introduced myself to him and he appeared to be very much relieved in finding a companion from his own state. His ignorance of Hindi had created problems for him and he had started wondering how he would get on in Kamptee. I had a hearty laugh at his fear that he would be sent back home without being admitted to the Officers Training School ! The train came and we both boarded it. We looked out and had a passing glimpse of the sprawling city of Nagpur. From the outskirts of the city we entered the plains dotted by lone trees here and there. The train was speeding past orange fields and finally we arrived at Kamptee. The NCC quarters was a mile's drive from Kamptee Station and we engaged a cycle rickshaw. We were brought to the reception were asked to fill up certain forms, were allotted chest numbers (we were to be known only by these numbers for the next three months !) and were shown our respective places in the barracks. Most of my neighbours in the barrack were people from Gujarat. Alavikutty, of course, was by my side. His chest No. was 30 and mine was 28.

That very evening a lean and pleasant-looking young man with Khaki half-pants and baniyan a mustered us all in front of the barrack and started giving us instructions for the next day -- You should get up at 0430 hrs. (i. e. 4.30 A. M.) finish off the early morning routine, put on P T Kit, carry Boots and web equipment with you, draw rifle from the Kote and report for parade at 0600 hrs. (6 A. M.) etc. etc. He was our Havildar Major, one Mr. Barua from Assam, whose Hindi was so Assamised that it made even the Hindi-speaking people laugh. Anyhow we got to know him better as days passed by and we all started liking him inspite of his short temper.

Next morning when I woke up the whole barrack was humming with activity. Some fellows, in their anxiety, were up as early as 3.30 a. m. and had started disturbing others. Even if anybody was left sleeping, he was woken up by the shouting of the bearer who brought us bed coffee. Our bearers had kept our uniforms etc. ready so that we didn't have much difficulty. Particularly they had given a wonderful shine to our boots. All set, we marched off to the Kote, drew the rifles and long before 6 a. m. had fallen in on the parade

ground. Instructors from the Regular Army came and inspected everyone of us. Some got a mild rebuke for not shaving properly, some got a severe one for not having a hair cut. We were issued chest numbers which were to be tied securely to our chest so that our numbers were visible from both sides. Somebody had nick-named these numbers brassiers! Reporting done, we were marched off for P T by a Havildar Instructor, who by his initial gestures infused a sort of fear as well as enthusiasm in us. After P T we were given 10 minutes break in which we had to remove the canvas shoes and put on boots for Drill. The instructor also changed from P T Kit into complete uniform and was there teaching us the elements of drill. Very soon there appeared the imposing figure of an officer with a handle bar moustache whom later on we identified as Maj. Shinde, our Company Commander. He just observed us for some time and cooly rode away in his scooter. At 8.15 we were set free for breakfast. With a sigh of relief every body hurried to the Dining Hall observed all formalities there and laid our hands on the excellent dishes there. With cornflakes or porridge, milk, bread, butter, jam, omlet and coffee or tea, breakfast was really, sumptious and we felt our morning 'Ragada' (this was the Hindi term used there for the tough exercise they gave us) was at least compensated on the breakfast table.

After breakfast at 9 a. m., we were to fall in with web to equipment on for W.T. (Weapon Training) classes. The same old instructors were there to teach us lessons in weapon training. It started with rifle and was follwed up with L. M. G. (Light Machine Gun), sten gun, 2 inch mortar and pistol. Of course all this was done in a span of 3 months. One thing which impressed me with regard to these classes was the insistence on alertness so that whatever was taught there was bound to get into your head. If somebody was caught napping, or yawning he was sure to get a (doubling) or crawling. After the W. T. classes we were taken to a big hall (they called it the cinema hall) for lectures. There, on the stage against the background of red curtains appeared the imposing figure of Major Shinde. After welcoming us all to the O T S, he briefed us about the way we should conduct ourselves in the O T S and straightaway passed on to the lesson. He gave us lectures on tactics, fieldcraft etc. There were other officers too who lectured to us on other military topics. At 1 p. m. we were free from the lectures but then alas, we had to do the cleaning of weapons. Before we could go for lunch we had to undergo another ordeal i.e. receiving of orders for the next day and depositing the rifles. Almost everyday it was around 2 p. m. that we got our lunch. After a brief and valuable nap we again reported for compulsory games. The sun was blazing on us most mercilessly and in defending ourselves from the heat, we emptied dozens of glasses of water. It was only in Kamptee that I learnt about the human capacity for consumption of water. At night, sleeping inside the barracks was very difficult and hence some of us removed our cots to the courtyard in front. There, out in the open, we lay looking at the star studded sky and enjoying the cool breeze. There was nothing like that and we forgot all the hardships we had to undergo during the day.

During our stay in Kamptee we were taken out to several places for field craft, map-reading exercises etc. The small forest near Kamptee Chindwara road and the Suradevi hills are worth mentioning. One cannot forget the exciting view of scenic splendour one commanded from the top of the Suradevi hill. One of the most interesting events was the camp when we had to walk 11 miles and stay there in tents for a day and then had to walk back the same distance. We were supposed to attack a neighbouring state and hence all our movements had to be in the same way as those of an expeditionary force. Our equipment, formations, weapons etc. were all like those of real soldiers and although a mock attack, it had its exciting moments. Even in the absence of real enemy tension prevailed because officers were there to bully you in case

you committed a blunder. Then there were the firing practices which too, had their thrills.

After the 3 months training came the passing-out parade. Preparations for it started almost a fortnight ago. Maj. Gen. D. Premchand the then Director General of NCC, had taken the salute. Our parade was impressive although the rains had soaked our uniforms and made them less attractive.

Finally, I must mention the names of two individuals who left a deep impression on the minds of the officer cadets. One is Col. Thapa, the Commandant of the Officers' Training School, and the other is Sub-Major Masthan. Col. Thapa was a rare combination of authority and a fine sense of humour. Sub-Major Masthan with his thundering voice, instilled awe in the minds of all cadets, but soon he could convert it into hilarious laughter by his interesting jokes.

These are some of my impressions of the Pre-commission course at Kamptee, where I had undergone a little bit of regimentation. But then it has convinced me that this amount of regimentation is needed for most of our citizens.

THE COLLEGE

Dominic Joseph, I P. D. (A)

The lecturer was getting enthusiastic over a welcome digression from the lesson at hand. During that lengthened ' by the by ' on the need for cleanliness in class rooms, he remarked: "even those unfortunate jobless young men instinctively turn to the campus of their 'alma mater'; not because they want to get a job there, but because something draws them there." This casual remark shows one thing: A student is strongly bound to an educational institution by an invisible tie both during his studies there and after he has left it

We step into the college with the primary intention of acquiring knowledge. Most of us, of course, regard the college as the very place for our long-cherished dreams to materialize. With the passing of days, the initial excitement slowly dies down and the humdrum process of acquiring knowledge begins. Once the wheels of days fall into the rut of this process, lessons alone interest the ordinary college student and he expects nothing but knowledge from the class room. As a result, his existence in the college becomes too intellectual. The more human portion of his personality gets very little chance to blossom forth.

Such an intellectual existence naturally makes the student look only at the duties the college has towards him. But the fact remains that the college, together with its task of bringing about the intellectual formation of us, students, has also a right to our affection and services. It does claim a place in the heart of every one of us. This very claim, interestingly enough, adds to our personality, as we shall see.

The word 'college' is ordinarily defined as an association of persons having a common purpose. Sure enough, we are conscious of the purpose that, has brought us together, and we name it 'acquisiton of knowledge'. But if we put a full stop after that last word 'knowledge', we are far away from the truth! Acquisition of knowledge is not the only purpose of our entering the college, whether we are conscious of it or not. The very idea of a 'college' is at stake here. We come to the college to develop the man or woman in us; and this development cannot be only intellectual. The training for life in the society — that is what we should look for in addition to intellectual formation. It is here that the institution comes in with its claim, a claim which will turn out to be for our own benefit.

The field of extra-curricular activities is full of opportunities for the development of our social capacities. Social work, literary activities, games, sports — all these are meant for our benefit. They bring us together, teach us to appreciate one another, teach us those lessons of tolerance and co-operation so necessary for social life. Each member of such a community in the college is thus enabled to feel at home.

Only a family atmosphere pervading the college can bring about true discipline. Each student comes to realise that the good order and welfare of the college contribute to or rather, constitute his own individual good.

Thus we come to the conclusion that a college should be a family, a home where the students can, in the process of acquiring knowledge, cultivate 'those habits of tolerance and co-operation on which the welfare of society depends'.

Short Story

TRICK OF THE TRADE

C. P. Rauf, I P. D. (B)

It was a sultry morning. We were having the midsummer holidays. I had nothing to do. My brother was reading books. He is always reading. He won't even come out to play a game. To hell with his books! I walked up to our gate. There was a stranger on the verandah of a closed-up shop.

The shop is a little way up the road near our house. Many traders had tried it. There was no scope for good business here, the main bazar being so near. So most of the time it is unoccupied. It has become, of late, a resort of beggars and loafers. The stranger was comfortably seated. He was untying a bundle. I moved closer cautiously. He fished out a bronze water pot from the bundle, unscrewed its lid and poured a little water in the palm of his right hand. Then, from the open container on his side, he took a pinch of some white powder and made a paste mixing it with the water in his palm. He rubbed this paste across his forehead, chest and arms, making white stripes like old-fashioned Brahmin priests. He then screwed up the water pot and carefully packed up his bundle. He started, without wasting time to take up his walking stick. Of course, the walking stick was not a stick, but an iron rod with a few metal rings run into holes below the curved handle It made a jingling sound as he walked.

The stranger looked an imposing figure with his half-naked body with the stripes and the ochre-coloured dhoti tied in the North Indian fashion. He had a long beard and flowing hair. He walked straight to the door of our neighbour, chanting loudly-" Har...... Har...... Mahadeva shambhoo......" to the accompaniment of the jingle of the walking stick.

I wondered what sort of beggar he was. I saw him going from house to house chanting in his deep, resonant voice and collecting alms. House wives treated him with reverence and gave more than they would have given to ordinary beggars. I turned back wondering and strolled to the Reading Room where I was sure I would meet some of my friends.

After food I had a nap for want of anything to do. I was not inclined to read anything. I thought of persuading my brother to play and looked for him. But he was not in his room. I found him in the yard watching some thing assiduously on the shrubberies. My brother has not yet got his degree, but his firm belief was that he was a scientist. Right now, he was engaged on a piece of silly research. He was trying to calculate the speed taken of snails with the help of his wrist watch. I let him alone and went to my favourite mangotree. It has a moderately big trunk and a sturdy branch forking off at a very comfortable angle. One can sit astride this branch with one's back against the trunk and defy the world. Sitting there, it is real fun to watch the blue sky and the hurrying pedestrians along the road and listen to the rhythmic tic.... tac of the wood-pecker high up in the tree. I swung up with the help of a small branch and clambered up to this comfortable seat. Luckily mother was not seen about the yard and father was away. If mother had seen me sitting on the branch of that mango tree, she would have been scared. She is always thinking of broken bones.

Whilst thinking about the world from my olympian perch, my eyes strayed on to the boarded up shop, where I had seen the strange beggar in the morning. Yes; he was there again. This bundle was unpacked and its colourful contents lying scattered here and there on the verandah of the shop. He was rubbing off the whitish stripes from his body with a wet towel. I watched with wonder and curiosity. He was hurriedly changing his dress. He put on a threadbare blue coat and pressed down a crumpled turban over his head, with the stump of its pendent tuft sticking out. Then he jumped into a striped pyjama and put on a down-at-heel shoe.

Every thing was being done in great hurry so that passers by would not notice what he was doing. After packing his things he took the walking stick from which the jingling rings had been removed and slinging the bundle over his shoulder he started off.

On noticing that he was after all coming to our house I jumped down and ran home. As soon as he reached our door he began to chant in his deep voice "Allah Rasool Mohammed ......" when he ended up with one or two Urdu verses recited in a sing song way mother gave him alms. When he turned to go I boldly asked, "Fakir saheb, Did n't I see you going about like a swami in the morning? Now you have turned Fakir?"

"O, you were watching me, my son? Well, that is the trick of our trade. My son, no one would give alms to the same man twice, so I have to be another man. That's all." He said, "Pray, Fakir sahib, who are you in reality?" I persisted.

"Well my son, it is immaterial whether I am this or that. After all, I am what I am" with that remark he walked away.

THE NEED OF THE HOUR AND YET...

K. Ganeshan, II B. A.

The threat of Third World War points out to the need of the Compulsory Military Training. It is a pity that our government has made it optional in college. Though it is the need of the hour the government is not giving it as much importance as it really requires. The present attitude of our government is rather ridiculous. From my point of view it must be compulsary, rather than optional. The future of our students will be dark when this fine type of training disappears from the college.

A free nation must be strong enough to guard its freedom. And freedom can be guarded only by force. When a nation disarms or reduces its armaments it invites danger. Such is a lesson of the two world wars. One of the chief reasons for the aggression by Germany and Italy was because of England, France and their allies, not possessing proper armies.

Indian freedom is in its infancy. She has some unfriendly nations to deal with. On the west there is Pakistan and in the east there is the threat of communism. The only way to combat these dangers is build a strong Army, Navy and Air Force. India is a poor country and she cannot afford to keep a large standing Army. The only way to get round this problem of adequate defence without much expenditure is to introduce compulsory Military Training.

Compulsory Military Training means the training of two wings, senior and junior, of what is termed as "National Cadet Corps" The senior wing will comprise of university students, while the junior wing will be drawn from school boys. A large uumber of teachers have been trained at the Military Centres. They receive Officer Ranks and in turn train students and attend Military Camps.

Compulsory Military Training is not intended to transform India into a huge war camp as Germany was under Hitler. It is true that the service of the NCC Officers and the cadets can be requistioned in an emergency, for they are a sort of a second line of defence. Military Training does not necessarily make people war-minded. It is only a type of physical training. Even during the days of British this type of training was provided in the University though on a much smaller scale. The present NCC is no more than a extension of former University Training Corps.

Compulsory Military Training has much to commend itself. It breeds a sense of discipline — a virtue which is sadly lacking in Indians as a whole. Students in particular are growing increasingly indisciplined and irresponsible. Student strikes and demonstrations seem to be the order of the day. Compulsory Military Training will not stop the rot.

Besides improving the level of discipline in the country, Compulsory Military Training will be a boon to the average Indian, in many other ways. Our educational system is too intellectual. It does not take sufficient notice of the physical growth and formation of character. An average product of the system is a book worm, often physically under-developed with no initiative or qualities of leadership. It is hoped that a scheme of Compulsory Military Training will foster the gropth of the much needed virtues of physical fitness and endurance and leadership No nation can look forward to a bright future without first developing these qualities in its citizens.

Compulsory Military Training is thus, the need of the hour and we are bewildered to hear that the Government and Educational authorities instead of strengthening the corps, are trying to weaken it.

An Islander's Home

I live beside the swing
And roar of ocean waves
Besides the swaying coconut tree;
Near the strange mysterious craves
That were once the children of the sea.

I live among the swaying sugary sands
And beneath the bright blue sky;
Among the naughty playful winds
That dance and sing and sob and cry.
This and all this, me to the island binds.

I live with a people gentle and mild,
Ruled by faith and lofty thoughts,
Their service extends to all in their meeting;
They give freely and only can be bought
For love; and love is in all their greeting.

K. P. Ahamed Kunhikoya, II B A.

Shri V. RAMAN

IN MEMORIAM

He served the College for nearly a quarter of a century. We shall remember him.

THE PRELUDE AND THE FINALE.

In the beginning was
the struggle
and the struggle
was made man.

earths muscles shuddered
in and out to
belch forth man.

breasts heaved invitingly
as he groped
to re-create the image
of that struggle
and it was
the son of Man.

W. H. M.

Final Year M. Sc.

ON THE LOFTY HEIGHTS OF ANAIMUDI

CUO. Manoharakrishnan K.

U/O Altaf Ahamed, Cdt Mamoo. C Cdt Subramanian A M, Cdt Jagadish T and I were selected to attend the Adventure Training Mountaineering Expedition. The expedition was sponsored by The Signal School of the I N S VENDURUTTY. It was decided to conquer the Anaimudi Peak (8841 ft), the highest, south of the Himalayas. A group of 25 sailors, 19 NCC Cadets and 4 Officers were selected to participate in the adventurous trip.

We received the Movement Order on the 14th Nov. and left Calicut and reported to the Commander of the NCC Group Head Quarters, Ernakulam on the 15th. The Ernakulam Group Headquarters was in charge of the 19 Cadets participating in the Expedition. We started for the base camp in the afternoon. We were accompanied by one Officer and one reporter from Mathrubhumi. By the time we reached the base camp it was dark and cold. Even with the special clothings provided to us, we found it very hard to tackle the cold. An advance party of Sailors had already reached there and had completed the preliminary preparations for the camp. We pitched 4 tents in the place where wild elephants and snakes were frequent visitors. We dug snake trenches around the tents. Our Base Camp was some 8 miles north of Munnar and was near the place called the Rajamalli Gap, at an altitude of 6743 ft.

The Camp Commandant was Commander M. P. Awati of the I N S VENDURUTTI, and he was assisted by Lt A. K. Sood and his brother, Sub/Lt Sood. The Sood brothers piloted the two parties which scaled the Anaimudi Peak, on the 18th and 19th Nov. respectively. Behind our tents was a lofty peak called the False Peak. On 17th and 18th we were mainly busy with acclimatising ourselves by taking long treks on the high plains. Early morning at 6.30 we had PT then tea and after that some rest and at 9 o'clock we were given basic training in hill-climbing.

On the 18th morning 4 N C C Cadets, 7 sailors and one reporter were selected to attend the preliminary climbing of the Anaimudi. Since it was quite difficult to attack Anaimudi after climbing the False Peak, it was decided to climb the Anaimudi from the Top Division of the Vakuvara Estate. The Party was led by Lt. A. K. Sood. The climbing indeed was quite tough. Sometimes we had to walk through grass at waist level and it was full of snakes and leeches. We cut our way through the high grass. There were some hills which had slopes ranging from 60 to 90 degrees. At that altitude one will tire even by climbing short distances. But finally when one reaches the top of the Peak one will surely forget the painful and tough journey undergone. The surrounding peaks offered a beautiful sight which will never fade away from our minds. Actually the official climbing was scheduled on the 19th Nov. on the eve of the N C C Day. But the preliminary party had already successfully reached the top of Anaimudi Peak and this preliminary climbing was later decided as official. By the time the first party was climbing the Anaimudi another party led by P/O Bhaskran had successfully reached the top of the False Peak and had hoisted a flag there.

Again on the 19th morning two parties under the leadership of Sub/Lt Sood attacked Anaimudi from two sides and they also successfully completed the task of scaling the

Anaimudi, the highest south of Himalayas. By the time the second party had reached the base camp Captain Sharma, the Officer-in-charge of the Cochin Naval Base visited the Camp and congratulated the Cadets and the Sailors who scaled the Anaimudi Peak. A Camp Fire was organised on the N C C Day at which the important personalities of the Munnar town attended. A Variety Entertainment programme was presented by the Cadets and the Sailors to the visitors. On 20th morning we packed our kit bags and said good bye to Anaimudi peak, and by dusk we were at Ernakulam.

Indeed it was a wonderful experience. After a tiring, hazardous and adventurous journey, when one reaches the top of the Peak, the satisfaction and thrill that one experiences is unforgettable. The success of the Expedition was mainly due to the will, the team spirit, the co-ordination and the discipline the cadets had shown during the camp. The five days spent at the Camp were certainly a remarkable experience.

HUMOUR FROM PATHOS*

Wilson H. Mackaden

Men will confess to a lot of failings, to treason, to murder, to arson, even to false teeth, but how many will confess to a lack of humour? Laugh and grow fat one reads in magazines and I've tried it without putting on an ounce of weight. But all the same I must admit I found the world a brighter place to live in after every excursion into that section. The world would be a poorer place bereft of a laugh now and then. Undoubtedly all art and literature would be destitute devoid of cartoonists and humourists. Just imagine English literature without Chaucer's rollicking tales or Swift's sarcasm, without John Gay's *Beggar's Opera* or Fieldings *Tom Jones*, without Shakespeare's Falstaff or Wodehouse's Bertie Wooster ...... frightening isn't? Just think of World literature without the bawdy humour of Machiavelli's *Mandragola* or the poignant searching wit of Chekhov's *Uncle Vanya* .... dreadful, you will agree. Little wonder then that William Sargant, an eminent psychiatrist, stresses the beneficial effects of humour, when he says that "The safety of the ...... world ...... seems to lie in the cultivation, not only of courage, moral virtue and logic, but of humour: humour which produces the well-balanced state in which emotional excess is laughed at as ugly and wasteful." "Humour" says James Thurber, "is a serious thing." "I like to think of it as one of our greatest natural resources which must be preserved at all costs". What is this sense of humour, shall we say this comic spirit? Is it in any way related to pathos? ...... whic h is the subject of my talk today. How very different the two ideas are ...... humour associated with laughter and pathos associated with sorrow. Could they really be co-related? Hazlitt, an English writer, said "Man is the only animal that laughs and weeps for he is the only animal that is struck between what things are and what things ought to be."

Humour is that sense within us which sets up a kindly contemplation of the incongruities of life, and the expression of that sense in Art. It is true that the pendulum of humour is swung to extremes by making it sarcastic or sardonic. But basically the element of kindliness is essential to humour. There must not only be a preception of the peculiarities, the contrasts and shortcomings which lend to any character or circumstance an incongruous aspect, but there must be tolerance and acceptance in them. Where anger is aroused the humourous conception is lost and amusement ends.

The comic view of life entails in itself a deep and mature understanding of life. When Puck in the 'Midsummer Nights' Dream, said "What fools these mortals be" it was a castigation but a gentle one at that. Unless one has traversed through the vale of sorrow and disappointment little can be understood about the exhuberance of life. Mark Twain, one of the finest of the humorists, said "The secret source of humour is not joy but sorrow". True humour is born in the house of pain and is a gentle method of soothing the angularities of life. The humorist of excellence is aware that the ills in others are but an expression of the evils in himself. He has the delicate foresight of the troubles that he and the whole humanity may fall into. As Kalil Gibran said "A sense of humour is a sense of proportion". Thus at its best humour is sympathetic understanding of life.

---

* **Text of the Broadcast on 18-1-1968.**

The comic writer does not and cannot consider all life ridiculous for there would be nothing to ridicule if that were so. If life is considered meaningless then it would have no head or tail or legs and there would be no purpose in pulling its legs at all. A humourist must therefore have at the back of his mind as Chesterton puts it "Either his own theory of life which he thinks is right or somebody else's theory of life which he thinks is wrong". This theory he keeps at the back of his mind creates in him a feeling of superiority mingled with pity for the thing being ridiculed. Wodehouse must have pitied the empty but gossamer world of English Aristocrats when he wrote about Bertie Wooster, being led by the nose by the superior commoner Jeeves. Aristophanes must have pitied and felt quite a bit superior to those he ridiculed in his day. While tragedy totters at the brink of despair, comedy arises out of a realisation that life ought to be different and that there is hope. The awareness of a different way compels the comic artist to select abnormal figures or situations to whom and to which we feel superior. We laugh at the human absurdity, but our laughter is seldom mocking because of a lack of detachment from the humanity involved. The humorist realises the same tie though built on a unconscious sense of superiority. Pathos is the quality that raises pity the recognition of another possibility — and pity has interwoven into it a sense of superiority. We laugh at Sir John Falstaff and yet Shakespeare compels us to feel sorry for him. Humour thus has some relation to pathos in its special sense of pity.

A close study of tragedy, at least great tragedy shows that it is not merely pessimistic but an attempt to re-affirm life. The experience that one gets after reading great tragedy is rich and glowing. A similar study of great comedy may show a touch of pathos in the sense of unhappiness and pessimism. When comedy exposes the sad fact of men of ideals being ridiculous because of their inadequate view of reality, it derives much from the fountain head of pathos. Moliere' Miser tries to strait jacket life by reducing it completely to money. For the same reason Shaw considered Coriolanus as Shakespeare's greatest comedy. The comedy that draws from the pathos comes perilously close to tragedy. Great comedy attempts to do just that.

The laughter creating wizard of the silent screen, Charlie Chaplin, says in his autobiography that "In the creation of comedy, it is paradoxical that tragedy stimulates the spirit of ridicule, because ridicule is an attitude of defiance: We must laugh in the face of our helplessness against the forces of nature — or go insane." He gives us a fine example to illustrate his point . . Once, on the look out for a comic plot for film he came across a story of certain group called the Donner Party, who on their way to California, missed the route and were snowbound in the Sierra Navada mountains. It was anything but comic. It can only be described as ghastly and macabre. Out of a hundred and sixty people only eighteen survived. Those who died, died slowly of hunger and cold. Some of those who survived — driven by hunger — resorted to cannibalism — eating their dead companions. Others roasted their moccasins to relieve their hunger. Out of such gruesomely tragic material, Chaplin created one of the most laughter provoking scenes in his picture the *Gold Rush*. He shows himself driven by hunger and cold, to boil his own shoes and eat it, picking the nails as though they were the bones of a chicken and eating the shoelaces as if they were spaghetti. In the delirium of hunger his partner is convinced that Chaplin is a chicken and wants to eat him. The older generation will vouch for it — it was simply comical. There you are again — humour from a pathetic situation.

Can this relation between humour and pathos be stretched to include lives of humourists? Is there the possibility that the tragedy in the life of the writer gives rise to comedy? It would certainly be a dangerous generalisation to make, because the life of the artist is very rarely reflected in totality in the colour of his creation. Shakespeare critics speak on his

being "In the depths" when he wrote great tragedy and "on the heights" when he wrote great comedy. It would therefore be safer to say that the world has seen many creation in the field of comedy inspite of the pathos in the life of the artist.

There are some humorists who present the laughable side of life while they themselves are sombre and serious. The story is told of the renowned English comic actor, Rich, who went to consult a doctor about the chronic depression he suffered from. The doctor advised him to seek recreation by going to see Harlequin the clown, not knowing that Rich himself was playing the part. The moral of the story is simply this, that the comic writer, beneath his mask is just like you and me, facing the strains and stresses of life. Jonathan Swift easily one of the greatest humourists was neither lucky in life nor in love. Probably that was what added pungency to his satires. But then think of Goldsmith, undoubtedly the gentlest of the humorists — he learned his way early to the pawn broker's shop. Alexander Pope found everything in life against him. He was a cripple 4′-6″ tall and above all a Roman Catholic and therefore banned, in his time, from seats of higher learning. And yet the pathos of his life did not deter him from writing one of the most beautiful mock-heroics in any language "The Rape of the Lock".

Whatever source humour springs from — and there are very few who are sure of it and those few never agree — this much is certain the world is a better place because of Shakespeare's comedies, Leacock's stories and even Ken Murray's giant joke book.

THE N. C. C. — A POINT OF VIEW

Cadet Petty Officer R. Basant

The birth of the NCC on April 8th, 1948 was not greeted with great fanfare and rejoicing because most people thought that there was nothing spectacular about it. It seemed to many a re-naming of the U. O. T. C. which was already an adult and full-grown organisation. The change of name had more than a mere salutary effect. The corps was elevated to a National level. Apart from that it also broadened the scope of the organisation by making the foremost aim the development of character and leadership. Thus the NCC has to be thought of primarily as a youth organisation and not as a military or para-military corps. This is to say that the military uniform is only incidental to its character and make-up. Seeing the NCC in this light will help a great deal to view it in its correct perspective and avoid frustrations that now beset its rank and file.

The success of a well-trained cadet is not therefore to be judged solely from his making grade with the S. S. B. but from how much of the feeling for unity and discipline that is fostered. The student gains much in the feeling that like him there are other students in uniform throughout the length and breadth of India. The common ideal and dress engenders the feeling of national integration--a much needed quality in India today.

The average College student, without much cost gets the benefits of being trained in a disciplined and formal manner in his leisure hours. The training in discipline is something which will stand him in good stead in later life. Informality, the bane of our national life and character, is replaced by the respect for discipline which is an absolute necessity for harmonious and efficient existence of society.

Being a member of the NCC gives the student the opportunity to develop qualities of leadership in the one and only secular organisation. It is here that the service way of life contributes its maximum. After a year or two of training the most bashful of students develop a sense of confidence and self-reliance.

The NCC has been in existence for nearly 20 years and it can certainly look back with pride on its achievements in inculcating a sense of respect for duty and discipline among the youth of our country.

It was after 1962 that the corps faced a barrage or vehement criticism. This was mainly because of its being made compulsory. The extension of NCC training watered down its impact and reduced its potency. Apart from that, compulsion at the collegiate level was a terrible and gross misunderstanding of academic aims and ideals. It also began to be noticed that many a student lost sight of his studies in an over-enthusiasm for the glamour of uniform. All this combined with the natural frustration of most NCC officers, put the cadet corps in a bad light. Precious little if not nothing was done to achieve its primary ideals.

In spite of the great problems and difficulties of that period the NCC has come out fairly unscathed and certainly the wiser. In order to achieve its former standards the strength must be reduced to at least seventy five strong. These limited cadets must be so selected that they can maintain a balance between their studies and NCC activities. A better way would be to include NCC training in the syllabi and curricular work of the University.

At this juncture it is worth thinking of the possibility of having the NCC Officer's training

FINAL YEAR B. Sc.

IN MEMORIAM

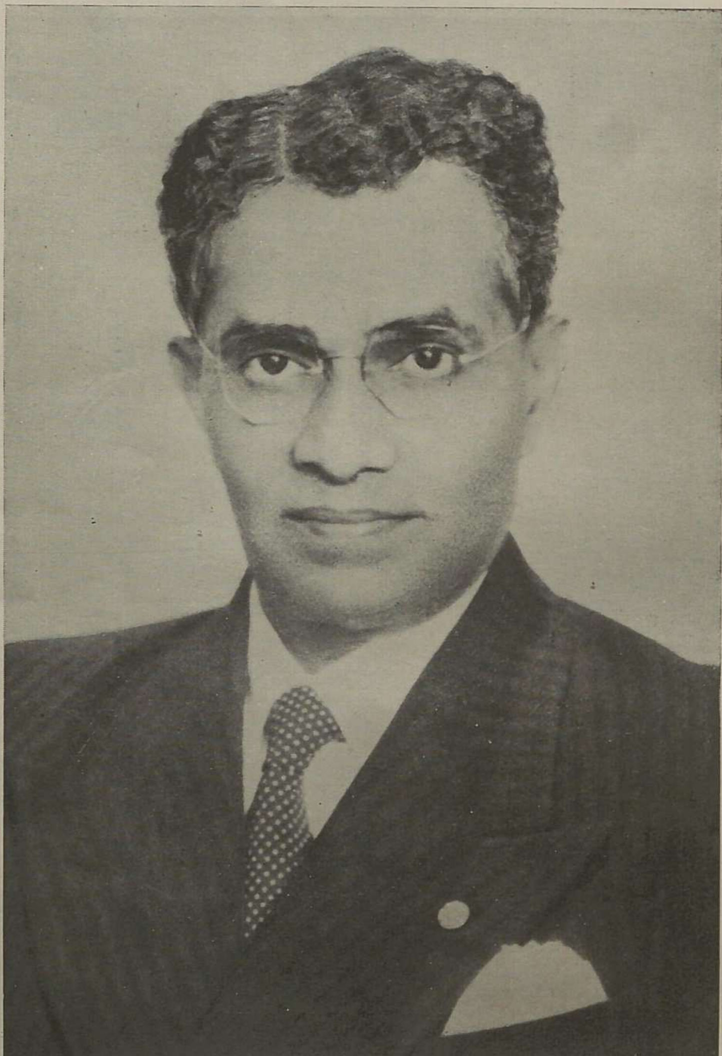

REV. T. D. SANTWAN

'Tis ' given but to few
To serve a greatness not their own
For God and youth he strove
And that alone.'

being NCC orientated instead of being totally service orientated as at present.

Once the NCC is made optional much will depend on the initiative of the NCC Officer to make it a part of college life. This is very important if the corps is to win public approval. Cadets should be encouraged to help and participate in all activities in a loyal and selfless manner. Possibilities of social work and service should never be allowed to slip by. Cadets will thus not be easily dubbed as uniformed snobs.

Above all the men who volunteer to take up the lead should themselves believe in the goals and ideal of the corps and dedicate themselves to its development.

Condolence Resolution on REV. T. D. SANTWAN

The Staff and Students of Malabar Christian College deeply mourn the passing away of the President of the College Council, Rev. T. D. Santwan, on the morning of 8th February 1968. Rev. T. D. Santwan, has been President of the College Council and a member of the Board of Direction of the Malabar and South Kanara Christian Education Society since 1956 and it is during the period that the College grew from an intermediate status into a Post-graduate Institution. The substantial contribution made by Rev. Santwan to the College during this period of growth will ever be remembered.

In the death of Rev. Santwan, the Malabar Christian College has lost one of its ablest administrators. The Staff and Students hereby extend their heartfelt condolences to all members of the bereaved family in this hour of profound loss.

NATIONAL CADET CORPS

Report of the Army Wing Sub-Unit for 1967–'68

Strength:

The reduction of compulsory N C C training from 3 years to 2 years brought down the strength to 2 officers and 340 cadets, with two companies authorised.

Officers:

Lt. M. S. Muthu attended the Refresher Course at Kamptee in June 1967. 2/Lt.V.K. Ravindranath successfully completed his Pre-Commision Training at the same place and has joined the Sub-Unit with effect from 1 August 1967.

Training and Certificate Examinations:

Attendance, discipline, training and turnout at parades continue to be remarkably satisfactory. Thanks to all the Officers and Permanent Instructional Staff in general, and Sub. Yusuff in particular, for having given their best in training our cadets. Annual Training Camp for the year was not held this year during the Christmas vacation. It is proposed to hold the camp during the Summer vacation. In February 1968, 26 cadets were presented for 'B' and 4 cadets for 'C' certificate examination. 20 cadets passed the 'B' and all the 4 passed the 'C' certificate examination.

Special Camps:

8 of our cadets, S U/O Sreekumar S. U/O Altaf M. Ahammed, C. S. M. Sathish Lal. N. Sgt Sivaprasad T.B. Sgt Paul Ravindran James, Sgt Subramanion A. V., Cpl Venugopal K. and Cpl Gopalakrishnan C.R., were attached to 95 Infantry Brigade for one month during May 1967. U/O Raviprakash K. and Cpl Moiz D. Kapasi attended Advanced Leadership Course at Neyyar Dam in May 1967. U/O Monoharakrishnan K., Cpl Ramachandran M. and Cpl Premkumar P. K. attended All India Summer Training Camp at Kodaikanal in the same month 4 of our cadets, Cpl Chandrakanth C. Cdt Ravi A.K., Cdt Antony C.L. and Cdt Kanakambar R. Led by S U/O Sreekumar S. represented Kozhikode N C C Group in the Inter Group Shooting Competition at Trivandrum, in November 1967. With the limited training facilities they got, they came out second in the state, and Cdt Ravi A. K. won the second place in the individual competition. U/O Monoharakrishnan K., U/O Altaf. M. Ahammed, Cdt Mamoo C., Cdt Jadadish T. and Cdt Subramanian A. M. took part in the mountaineering expcdition to the Anaimudy Peak, the highest peak in India south of the Himalayas. S U/O Sreekumar S. and L/Cpl Mohanram M. attended the Republic Day Parade at New Delhi on 26 January 1968. It is highly gratifying to note that out of the 18 cadets who represented the entire state of Kerala and Laccadives on the Republic Day Contingent 2 were from our College. S U/O Sreekumar S. was adjudged the Best Cadet and Parade Commander of the State. Again at New Delhi, he was selected to command the parades held for many dignitaries and also to lead the N C C Republic Day Contingent on the Republic Day. He commanded the Guard of Honour presented to the Prime Minister of India in the N C C Rally on 27th January 1968. This is the first time that a cadet of Kerala Directotate wins this Honour.

Events:

N C C Day was celebrated on a grand scale this year. The ceremonial prade of the

Lt. Col. V. K. Menon, Officer Commanding, 27 Kerala Bn N C C, Maj Ramakrishnan, Administrative Officer, Kozhikode Group HQ and Lt. Damodaran I N, Commanding Officer, 4 Kerala Naval Unit N C C with the Special Company N C C Cadets of the College.

Lt. Col. V. K. Menon, Officer Commanding, 27 Kerala Bn N C C, Major Ramakrishnan, Administrative Officer, Kozhikode Group HQ and Lt. Damodaran I N, Commanding Officer, 4 Kerala Naval Unit N C C with Naval Wing Cadets of the College.

27 Kerala Battalion N C C was held in our College campus. Ceremonial parades were held in the College on the Independence Day and the Republic Day. Our cadets also took part in the central parade on the Independence Day at Mananchira Maidan.

General:

O T U Cadet Babu M. P. has been finaly selected and he will do his Pre-Commission Training at Indian Military Academy, Dehra Dun from July, 1968. Our hearty Congratulations to him!

Report of the
Naval Wing Sub-Unit for the year 1967-'68

The academic year 1967–68 was a little difficult for the Naval Sub-unit. It was about to strike shoals of extinction and there were strong rumours of the possibility of the Unit itself being disbanded. Somehow it didn't come to pass and the storm left nothing in its wake.

Training:

The Permanent Instructional staff and the senior cadets did a fine job of training and kept up the high standard of the Sub-unit.

Camps:

Only the first year cadets could attend the camp this year. The Annual Training Camp was held in Ernakulam on the 14th May to the 23rd May 1968. Cadet Petty Officer R. Basant led the contingent. They once again bagged the prizes and were declared the Best Sub-unit.

Two cadets Leading Cadet Chandrashekaran M. P. and Ist Class Cadet Rajan K. attended the Summer Training Cruise on board INS DELHI. Leading cadet Premachandran. K. attended the Advanced Leadership Course at Cochin.

Certificate Examinations:

No certificate examinations were held this year.

Officers:

Sub-Lt. Wilson H. Mackaden attended the Refresher Course at INS VENDURUTHY in June 1967.

General:

Cadet A. K. Mohan was selected for Commission in the Army. The Sub-unit participated in all NCC and college activities of the year.

Promotions:

Leading Cadet R. Basant was promoted to Cadet Petty Officer with effect from 1. 2. 68. Captain Cadet P. Sudhakaran was promoted to Senior Captain Cadet with effect from 10. 1. 67

REPORT ON ASSOCIATIONS

The activities of the College Union and affiliated associations were inaugurated on 24th November 1967 by Mr V. N. Rajan, M. A., I. P. S., with a brilliant address on "Leadership in Democracy". The belated inaguration was due to belated elections of office bearers of the College Union Council which in its turn was caused by the closing down of the college due to student disturbances and unrest. It was on 18 - 11 -' 67 that the College Union Council met and elected Mr Charles Victor (III B. A.) as Chairman, Mr V. Padmanabhhan (III B. A.) as Secretary and Miss Soumini Snehi (III B. A.) as Joint Secretary. The affiliated associations elected the following as Secretaries:

English Association	:	Chandran V., III B. A.
Malayalam Association	:	Antony T. J., II B. A.
Hindi Association	:	Shobindran, III B. A
Mathematics Association	:	Narayanan M., II B. Sc.
Physics Association	:	Balabhasker, I B. Sc.
Chemistry Association	:	Radha G., II Pre-Degree
Natural History Association	:	Marakkar P., II B. Sc.
History Association	:	Bhargavan T. P., III B. A.
Economics Association	:	Ganesan K., II B. A.
Fine Arts	:	Venugopal P., III B. A.

The month of January 1968 was a busy period for all the associations as will be indicated by the following list of engagements in that month:

17-1-68	Hindi Assocation	:	Dr K. Bhaskaran Nair, M. A., Ph. D.
18-1-68	English Association	:	Mr P. V. Rajagopal, M. A.
24-1-68	Seminar on Language Problem organised by the student members of Powra Sangam.		
29-1-68	History Association	:	Mr M. G. S. Narayanan, M. A.
30-1-68	Economics Association	:	Mr P. K. M. Raja, M. A.
31-1-68	Fine Arts Association	:	Mr Baburaj inaugurates variety entertainments.

The Fine Arts Association participated in the Calicut Arts Festival for Calicut Colleges and Miss Wilma Samuel was adjudged the best actress in the Drama Festival, and Miss P. T. Sreebala was awarded the first prize for classical dance.

The Sahityolsavam of the Malayalam Association which took place on 3-2-68 was a well organised function which attracted a sustained audience and offered a real feast of poetry and literary discussion.

Miss Hema Prabu and Mr P. Rajagopal won the II Place in the Inter-Collegiate Quiz Programme conducted by A. I. R. on 27-10-67. At the All Kerala Inter-Collegiate English Elocution Contest organised by the Regional Engineering College, Miss Oswald Bridget was adjudged the best woman speaker and our team which consisted of Mr R. Basant and Miss Oswald Bridget lost the trophy to the Calicut Medical College by a very narrow margin.

One of the briefest but pleasantest functions organised by the College Union this academic year was the reception it accorded to Senior Under Officer S. Sreekumar to felicitate him upon winning the Prime Minister's Baton for the best NCC Cadet at the Republic Day Parade.

As chairman, let me express my thanks to my colleagues on the council and to all members of the staff for their guidance and help.

Charles Victor,
Chairman.

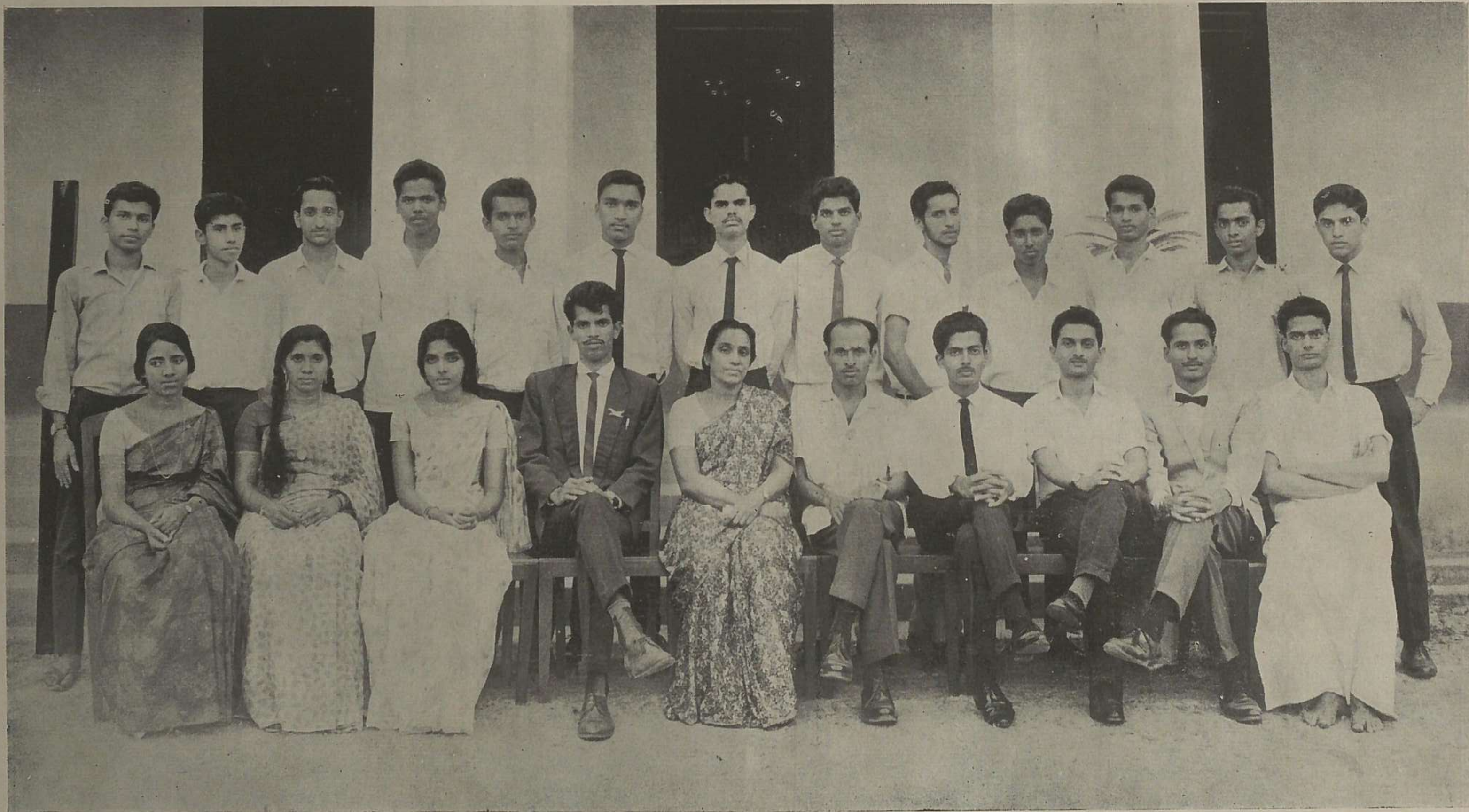

MEMBERS OF THE FINE ARTS ASSOCIATION

സാഹിത്യോത്സവം

പ്രഥമ സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണൻ "മണിപ്രവാളത്തിൻെറ ഉല്പത്തി"യെപ്പററി പ്രസംഗിയ്ക്കുന്നു. ഉദ്ഘാടകൻ ശ്രീ. വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരും അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുമാണ് ഇരിക്കുന്നതു്.

കവിസമ്മേളനം — ശ്രീ. ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷൻ മഹാകവി ശ്രീ. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ.

സാഹിത്യോത്സവം

(വി. പദ്മനാഭൻ, III ബി. ഏ.)

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽ തുടച്ചയായി മൂന്നാമത്തെ തവണയാണ് മലയാളസമാജത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സാഹിത്യോത്സവം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു്. സ്വാഭാവികമായി പല വിഷമതകളും ഈ വഷവും നേരിടേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ചില അദ്ധ്യാപകന്മാരുടേയും ഊജ്ജസ്വലരായ ചില വിദ്യാത്ഥികളുടേയും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയുള്ള പ്രവത്തനത്തിൻെറ ഫലമായി മുൻകൊല്ലങ്ങളെ അതിശയിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള പരിപാടികഠം ഈ സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ ഉഠംക്കൊള്ളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതു് വളരെ ചാരിതാത്ഥ്യജനകമാണ്. കുറപ്പുമാസ്റ്റർ സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ''ഇതുവരെ കിട്ടാതിരുന്ന പല വൻമത്സ്യങ്ങളേയും വലയിട്ടു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് ഒരു വമ്പിച്ച നേട്ടമായികരുതാം.''

പ്രഥമസമ്മേളനം മലയാളത്തിലെ സമുന്നതനിരൂപകനും പണ്ഡിതവരേണ്യനുമായ ശ്രീമാൻ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ രാവിലെ പത്തുമണിക്കു ആരംഭിച്ചു. കാലത്തുതന്നെ മെയിൻ ഹാഠം വിദ്യാത്ഥികളാലും ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ട സഹൃദയരാലും നിറഞ്ഞുവഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുമാരി ശ്രീബാലയുടെ പ്രാത്ഥന, ശ്രീമാൻ ഏ. പദ്മനാഭക്കുറുപ്പിൻെറ സ്വാഗതപ്രസംഗം എന്നിവയ്ക്കുശേഷം പ്രസിദ്ധകവിയും പണ്ഡിതനുമായ ശ്രീമാൻ വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സാഹിത്യത്തിന്നു് ജീവിതവുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നും ജീവിതത്തെ കൂടുതലറിയാൻ സഹായിയ്ക്കുന്ന ഒരു മാദ്ധ്യമമാണ് സാഹിത്യം എന്നും ഉദ്ഘാടകൻ പ്രസ്താവിച്ചു. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്നു് അനന്യമം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വളച്ചയെപ്പററി അദ്ദേഹം സവിസ്തരം പ്രസ്താവിച്ചു. അവിഛിന്നധാരമായി ഒഴുകുന്ന ഒരു നദിയാണ് സാഹിത്യം. ശാസ്ത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവക്കു് ഇന്നു് സാഹിത്യകാരന്മാക്കുള്ളതിനേക്കാളേറെ കമ്പോളമുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് സാഹിത്യം വിസ്മരിക്കാനുള്ള വാസന വളൻവരുന്നതെന്നദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. സുസംകൃതമായ ഒരു തലമുറയെ വാത്തെടുക്കേണമെങ്കിൽ സാഹിത്യത്തിന്നേ കഴിയൂ എന്നും അദ്ദേഹം സമത്ഥിച്ചു.

കലകളുടെ ഉറവിടം ജീവൻ

ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ പ്രൌഢോജ്വലമായ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം മതതത്വങ്ങളേയും സാഹിത്യത്തെയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ''മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന'' സയൻസിനെ അതികഠിനമായി വിമശിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. സ്വന്തം ജീവൻ എവിടെനിന്നു കിട്ടിയെന്നറിയാത്ത സയൻറിസ്ററുകഠം അനുക്കുകിട്ടിയ പൈതൃകസ്വത്തിനെപ്പററി മാത്രമേ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങഠം നടത്തിയുള്ളൂ. എന്നിട്ടു് സ്വയം നന്നാകാതെ ഉപദേശിച്ചുനിന്നു് വഴിപിഴച്ചു കുണ്ടിൽച്ചാടുന്ന നേതാക്കന്മാരെപ്പോലെയായിത്തീർന്നു അവർ. സാഹിത്യമടക്കമുള്ള എല്ലാ ലോകകമ്മങ്ങളുടേയും ഉറവിടമായ ജീവനെ സംബന്ധിച്ച യാഥാത്ഥ്യം സയൻറിസ്റ്റിന്നു് ഇന്നും അജ്ഞാതമാണ്. ലബോറട്ടറികളിലെ രാസപദാത്ഥങ്ങളിൽക്കൂടി യാദൃച്ഛയാ പരിണമിച്ചുണ്ടായ ഉപ്പേല്ലന്നമല്ല ജീവൻ. അതിനുത്തരം തരാൻ ആദ്ധ്യാത്മിക വാദികഠംക്കേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ എന്നും അദ്ദേഹം സമത്ഥിച്ചു.

മണിപ്രവാളം:

പിന്നീടു് പ്രസംഗിച്ച ശ്രീ. കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണൻ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൻെറ ഉല്പത്തിയെയും വളച്ചയേയുംകുറിച്ചു് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു. മണിപ്രവാളത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തംതന്നെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ശിലാശാസനങ്ങളിലേയും പഴയ ആധാരങ്ങളിലേയും ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിമാത്രം ഭാഷയുടെ

രൂപം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് അസംബന്ധമാണെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തോലമഹാകവിയുടെ കവിതകളും ലീലാതിലകത്തിലെ മനോഹരങ്ങളായ ചില ഉദാഹൃതപദ്യങ്ങളും ഭംഗിയായി ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സ്വമതം സമർത്ഥിച്ചു.

വ്യാസൻെറ സംഭാവന:

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്നു് വ്യാസൻെറ സംഭാവന എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ച ശ്രീമാൻ പി. സി. വാസുദേവനിളയതു് മഹാഭാരതം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം വ്യാസൻ സർവ്വസമാദരണീയനായിരിക്കുന്നുവെന്നു് പ്രസ്താവിച്ചു. ഭാരതത്തിൻെറ സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ യുവതലമുറ യത്നിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

''നിർഭാഗ്യവശാൽ സയൻസിൻെറ ഭാഗത്തായ'' ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ പുണ്യവാളന്മാരുടേയും പുണ്യപുരുഷന്മാരുടേയും അത്ഭുതസിദ്ധികളെക്കുറിച്ചു് പറയുന്നതിനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടാണു് സംസാരിച്ചതു്. വിദ്യാഭ്യാസം പ്രാദേശികഭാഷകളിൽക്കൂടിയാകുമ്പോൾ നമുക്കു് സംസ്കൃത ഭണ്ഡാകാരത്തെ കൂടുതലായി ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കം സംസ്കൃതത്തിന്നു് ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനം ഒട്ടും കുറച്ചിട്ടില്ലെന്നും ആധുനിക സാഹിത്യത്തിൽ സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൻെറ പ്രസക്തി എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു പ്രസംഗിച്ച അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യക്ഷൻെറ ഉപസംഹാരപ്രസംഗം കൂടുതൽ ഉത്തേജകമായിരുന്നു. സത്യസായിബാബയെയും മററും അല്പം പുച്ഛിച്ചുകൊണ്ടു് സംസാരിച്ച ശ്രീ. എൻ. വി യുടെ വാദഗതിക്കു് അല്പം ക്ഷുഭിതനായിത്തന്നെ ശ്രീ. മാരാർ മറുപടികൊടുത്തരംഗം സദസ്യരെ കൂടുതൽ രസിപ്പിച്ചു.

ഈ സമ്മേളനത്തിൽ നന്ദിപറയാൻ നിയുക്തനായതു് ഈ ലേഖകൻതന്നെയായിരുന്നു.

കാവ്യമേള:

ഉച്ചയ്ക്കു രണ്ടരമണിയ്ക്കു് കാവ്യമേളയാരംഭിച്ചു. താമരത്തോണിയുടെ ശില്പിയും ജീവിതം തന്നെ കലയ്ക്കുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച മഹാകവിയുമായ ശ്രീ. പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽചേർന്ന പ്രസ്തുത സമ്മേളനം ശ്രീമാൻ ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു.

മാതൃരാജ്യത്തോടും മാതൃഭാഷയോടും കൂറുപുലർത്താതെ വിദേശഭാഷയുടെ അടിമകളായി ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന ''അഭ്യസ്തവിദ്യരെ'' കണക്കിന്നു പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ശ്രീ. പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ പ്രസംഗം. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ജനിയ്ക്കുന്നതിന്നു് എത്രയോ മുമ്പാണു് പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടായതെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മരിച്ചാലും പ്രപഞ്ചം നിലനില്ക്കുമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അയാൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. വാല്മീകിക്കും, വ്യാസന്നും പിഴപററിയിട്ടില്ലെന്നും, യുവതലമുറയെ പടിഞ്ഞാറ്നിന്നാണു് ഉദയം എന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കുന്ന ആ പുതിയ വഴിയിലേക്കു് താനില്ലെന്നും അല്പം ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

ഉദ്ഘാടകനായ ശ്രീ. ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻനായർ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു. കവിയുടെ സങ്കല്പശക്തിയാണു് ദൈനംദിന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേക്കാൾ ശക്തമായതു്. പണ്ഡിതൻ ഒരു സംഭവത്തിൻെറ ശരിയായ വിവരണം നല്കുന്നു. കവി ആ സംഭവം എങ്ങിനെയായിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു എന്നു ബോധിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. 'വാമനൻെറ മുമ്പിൽ' എന്ന കവിത വായിച്ചുകൊണ്ടു് ഇടശ്ശേരി കാവ്യമേള ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. തുടർന്നു അക്കിത്തം, ഡോക്ടർ ടി. കെ. രവീന്ദ്രൻ, ഗംഗാധരൻ നായ്ക്കത്തു്, പുലാക്കാട്ടു് രവീന്ദ്രൻ, മൂടാടി ദാമോദരൻ, വി. ടി. കുമാരൻ, മലയത്തു് അപ്പുണ്ണി, സി. പി. പരമേശ്വരൻനായർ, സി. കൃഷ്ണൻനായർ, വി. എ. കേശവൻ നമ്പൂതിരി, ടി. പി. ബി. പൊതുവാൾ, എഴമംഗലം കരുണാകരൻ, കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, കെ. കുഞ്ഞുണ്ണി, രമേശ്ബാബു എന്നിവർ കവിതകൾ വായിച്ചു.

സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ സ്വാഗതവും, ശ്രീ. അസ്സു നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

കവിതാസമ്മേളനം:

യാതൊരിടനേരവുമില്ലാതെയാണു് അവസാനത്തെ സമ്മേളനം ശ്രീമാൻ പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാരംഭിച്ചതു്. ആശാൻെറ പ്രണയതത്വശാസ്ത്രത്തെ അധികരിച്ചു പ്രസം

കവിസമ്മേളനത്തിൽ മറെറാരുദൃശ്യം — ശ്രീ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കവികൾക്ക് സ്വാഗതം പറയുന്നു.

സമാപന സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. കെ. പി. ശങ്കരൻ "വൈലോപ്പിള്ളി കവിത"യെക്കുറിച്ച് സംസാരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ, ശ്രീ. തായാട്ടുശങ്കരനും, ശ്രീ. എം. ജി. എസ്സ്. നാരായണനുമാണ് മററു പ്രസംഗകർ.

CAPTAINS OF TEAMS

ഗിച്ചു ശ്രീ. എം. ജി. എസ്സ്. നാരായണൻ ജാതിയും വർണ്ണവും സമുദായത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും കടന്നുകൂടിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ആശാൻ മലയാളകവിതയിൽ ഒരു പുതിയ പാത വെട്ടിത്തുറന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. ഭൗതികാസക്തിയുടെയും സന്യാസത്തിൻെറയും പിടിവലികൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഹൃദയമാണ് ആശാൻെറ പ്രണയതത്വശാസ്ത്രത്തിൽക്കൂടി വെളിപ്പെടുന്നത്.

വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചു ശ്രീ. കെ. പി. ശങ്കരൻ എണ്ണപ്പുഴുക്കളെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട്, അതിനിസ്സാരങ്ങളെന്നു കരുതി അവഗണിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളിലെ മഹൽഗുണങ്ങളെ മറവുള്ളവർക്കു സുന്ദരമായ രീതിയിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ വൈലോപ്പിള്ളിക്കുകഴിഞ്ഞുവെന്നു പറഞ്ഞു.

ആധുനികകവിതയും പാരമ്പര്യവും എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ശ്രീ. തായാട്ട് ശങ്കരൻ പ്രസംഗിച്ചു. ഭാഷയിലേക്കുള്ള വളക്കൂറുള്ള മണ്ണായി പാരമ്പര്യത്തെ കണക്കാക്കേണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

കവികൾക്ക് ഇന്നും അവരർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നും സമുചിതമായ സ്ഥാനം അവർക്കു നല്കേണ്ടതാണെന്നും അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ ശ്രീ. പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു. പല സാധനങ്ങളും ഭക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വെളുത്തപാൽ തരുന്ന ഒരു പശുവാണ് സാഹിത്യകാരനെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ. സി. പി. നാരായണൻ സ്വാഗതവും സമാജം സിക്രട്ടരി ശ്രീ. ആൻറണി നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

കലാലയം ആ പേരിന്നർഹമാകണമെങ്കിൽ സാഹിത്യോത്സവംപോലുള്ള സംരംഭങ്ങൾ എന്തു ത്യാഗം സഹിച്ചും സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ സമ്മേളനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഞങ്ങളെ തികച്ചും ബോധവാന്മാരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യോത്സവങ്ങളും അവിച്ഛിന്നധാരങ്ങളായിത്തന്നെ പ്രവഹിക്കുമാറാകട്ടെ!

"കല്യാണിപ്രാന്തത്തി"

(പി. പാർവ്വതി, II ബി. എസ്സ്. സി.)

"എന്താ രാമയ്യർ എല്ലാം തയ്യാറായില്ലെ? സാമ്പാർ ഇനിയും അടുപ്പത്തു് തന്നെയാണോ?" കോവിലകത്തെ കലവറ കാര്യസ്ഥൻെറ ശബ്ദം കേട്ടു് വെപ്പുകാരൻ ധൃതഗതിയിൽ പണികരം തുടന്നു. അവിയലിൻേറയും, സാമ്പാറിൻേറയും, ഇടിച്ചുക്ക പൊടിത്തൂവലിൻേറയും സമ്മിശ്രമായ ഗന്ധം, പടിഞ്ഞാറെ ചായ്പിൽനിന്നും ഉയൻ പൊങ്ങി. ചട്ടകങ്ങളുടെ 'കരകര' ശബ്ദവും, പ്രധാന വെപ്പുകാരനായ രാമയ്യരുടെ അധികാര രൂപത്തിലുള്ള ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരങ്ങളും, ഒരു വലിയ സദ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള രസകരമായ ഭാവനയിലേക്കു്, തമ്പുരാക്കന്മാരെ നയിച്ചു.

കോവിലകത്തെ വലിയതമ്പുരാൻെറ തിരുന്നാളാണു്. സർവ്വാഭരണഭൂഷിതനായി, രാജചിഹ്നമായ പട്ടും, വാളും കയ്യിൽ പിടിച്ചു് വലിയകോവിലകത്തിൻെറ വടക്കെക്കെട്ടിൽ ചിത്രപ്പണിചെയ്ത കട്ടിലിൽ ഇരിക്കുകയാണു്. പഞ്ചപുച്ഛമടക്കി തമ്പുരാക്കന്മാർ ഓരോരുത്തരായിവന്നു തൊഴുതു് നമസ്കരിച്ചു് തിരുമുൽക്കാഴ്ചകരം അർപ്പിച്ചു് വണങ്ങിനിന്നു. തോളത്തെ മുണ്ടെടുത്തു് അരയിൽ ചുററി കാര്യസ്ഥൻ, പങ്കവീശുന്നുണ്ടു്.

തെക്കേകെട്ടിൽ തമ്പുരാട്ടിമാരെല്ലാം ഉടുത്തൊരുങ്ങുകയാണു്. ആമാടക്കൂട്ടവും, പച്ചക്കൽ മാലയും, അസ്ഥികയും ഓരോരുത്തരും അണിഞ്ഞു്, കസവുമുണ്ടും വേഷ്ടിയും ധരിച്ചു് "വേട്ടേക്കരൻ കാവിലേ"ക്കു് പോവാൻ ഒരുങ്ങിനില്ക്കുകയാണു്. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ പുറത്തിറങ്ങാൻ കഴിയുന്ന ഈ സുവർണ്ണാവസരം ഇവർ പാഴാക്കാറില്ല. അമ്പലത്തിൽവരുന്ന ആഢ്യന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരെ, ആകർഷിക്കാനുതകുന്ന വേഷഭൂഷണങ്ങരം അത്യാവശ്യമാണല്ലൊ.

മാനവേദൻ രാജാ, ഏററവും വയസ്സുകുറഞ്ഞ തമ്പുരാനാണു്. നിലമ്പൂർ കോവിലകത്തെ ചെറുപ്പക്കാരനായ ഇളയരാജയെ എല്ലാവക്കും ഭയമാണു്. തമ്പുരാനൊന്നു് കുരച്ചാൽ മതി, കോവിലകം മുഴുവൻ നിശ്ശബ്ദമായി. തമ്പുരാൻകുട്ടി ഒരിയ്ക്കൽ തൻെറ ഒരു ചങ്ങാതിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു പന്തിപ്പായയിൽ ഇരുന്നു് ഊണുകഴിച്ചതിന്നു് വലിയതമ്പുരാൻ കോപാവിഷ്ടനായി. "നായന്മാരോടൊപ്പം, അമൃതേത്തു് കഴിക്കുന്നതു്, ഈ കോവിലകത്തു് ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?" തമ്പുരാൻെറ ശബ്ദം ഇടിമുഴക്കംപോലെ വടക്കേക്കെട്ടിലും, തെക്കിനിയിലും ചെന്നലച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ടു് കലവറക്കാരൻ പോലും ഞെട്ടിവിറച്ചു.

കോവിലകം നിവാസികളുടെ ഇടയിൽ അത്രയൊന്നും ബഹുമാന്യനല്ല, തമ്പുരാൻ — പുറമെ എല്ലാവരും പഞ്ചപുച്ഛമടക്കി നില്ക്കുമെങ്കിലും.

രാമയ്യർ പ്രഥമൻ ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, പെട്ടെന്നു് ഒച്ചയിടുന്നതു് കേട്ടു —"ഛീ, പ്രാന്തത്തി, പോടീ അപ്പുറത്തു്. എല്ലായിടത്തും എത്തും, അശുഭലക്ഷണം." "കല്യാണി പ്രാന്തത്തി" (അങ്ങനെയാണു് എല്ലാവരും വിളിക്കാറുള്ളതു്.) പേടിച്ചു് പേടിച്ചു് ചായ്പിൻെറ മൂക്കിൽപോയിരുന്നു. "ഇത്തിരി പഴവും പപ്പടവും തന്നാട്ടെ കുഞ്ഞേ!" അവർ കേണുചോദിച്ചു. രാമയ്യർ അവരെ ആട്ടി.

കലവറക്കാരൻ നാരായണൻ നായർ ദയാവാനായിരുന്നു. "ഠാ, ഇതുകൊണ്ടോയിതിന്നാട്ടെ കല്യാണിഅമ്മേ—വെറുതെ ശല്യുണ്ടാക്കാണ്ടെ നിങ്ങളാ മാഞ്ചോട്ടിൽ ഇരുന്നോളിൻ." അയാരം കുറെ പഴവും പപ്പടവും അവക്കു നീട്ടി.

കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രത്തിൽ അതും പൊതിഞ്ഞു അവർ നടന്നകലുന്നതു് കണ്ടു് നാരായണൻ നായർ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

നാരായണൻ നായർ, രാമയ്യക്കുനേരെ തിരിഞ്ഞു് പറഞ്ഞു. "എന്താ സ്വാമീ പാവത്തിനോടിത്തിരി ദയവേണ്ടേ? അവരും ഒരിയ്ക്കൽ നല്ല നിലയിൽ കഴിഞ്ഞവരല്ലെ?"

''അതിന്ന് എനിയ്ക്കെന്താനായരേ? നിങ്ങടെ കോലോത്തു് ആങ്ങളയും പെങ്ങന്മാരും തമ്മിൽ തല്ലി കലഹിച്ചതിന്നു് എനിയ്ക്കെന്താ? മുമ്പ് അയമ്മതേരിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നിതാ തെണ്ടിനടക്കുന്നു. എല്ലാം വിധിയാണു് ഹേ! തലവിധി.'' രാമയ്യർ പറഞ്ഞു.

''അല്ല നോക്കണേ, കാലംപോയപോക്ക്. അഞ്ചുമുറിയിലെ തമ്പുരാട്ടിമാരിൽ വെച്ചേററവും സുന്ദരിയായിരുന്നു ഇവർ. ആ വൈരക്കമ്മലും, ലക്ഷ്മീമാലയും, അഡ്ഡികയും അണിഞ്ഞങ്ങനെ അമ്പലത്തിൽ പോകുന്ന കാഴ്ച ഒന്നു വേറെത്തന്നായിരുന്നു. പിന്നെ 'പാലും വെള്ളരീൻറ'ന്നു് വേട്ടെക്കരനെ തൊഴാൻപോണ ഒരു പുറപ്പാടുണ്ട്. ആളോള്—പറഞ്ഞു് പറഞ്ഞു് കണ്ണുതട്ടിയതാ—അവരു് കോലോത്തിൻെറ കെടാവിളക്കന്ന്യായിരുന്നു.''

''അല്ല പിന്നെന്തേ അവക്കിങ്ങനെ ഭ്രാന്തു് വരാൻ? എന്താ, നാരായണൻനായരേ പല പല കഥകളും കേൾക്കാനുണ്ടല്ലോ, അല്ല ''അരമന രഹസ്യം അങ്ങാടി പരസ്യം'' ആണല്ലോ. ഞാൻ കാര്യായിട്ട് ചോദിയ്ക്കാ. എന്തേ ഇതിനു കാരണം. ഹേ?''

നാരായണൻ നായർ നാലുപുറവും കണ്ണോടിച്ച് പതുക്കെ പറയാൻ തുടങ്ങി.

''ഇരുപതു് കൊല്ലം മുമ്പാണ്. അന്നു് ഞാനിതാ, ഒരു പട്ടുകോണകവും ഉടുത്തു നടക്കണ പ്രായം. എൻെറ അമ്മ കല്യാണി അമ്മടെകൂടെ നടക്കുന്ന 'അമ്മാരില്ലെ', അവരിൽ ഒരുത്തിയായിരുന്നു. അമ്മയെ അവക്ക് വല്യ കാര്യായിരുന്നു. താളിയും എണ്ണയും എടുത്തു് കുളത്തിൽ ചെന്നിരുന്നാൽ അവർ പലേ കഥകളും അമ്മയ്ക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. മനയ്ക്കലെ തിരുമേനി 'ശുഭദൃഷ്ടി'യ്ക്ക് വന്നതും, വിവാഹം കഴിഞ്ഞശേഷം നമ്പൂതിരി പട്ടുപുടവ സമ്മാനിച്ചതും അങ്ങിനെയെല്ലാം—അമ്മയറിയാത്ത ഒരൊററക്കാര്യവും തമ്പുരാട്ടിക്കില്ലായിരുന്നുട്ടോ! അല്ല പടച്ചോൻെറ വിധിയേ—ന്നട്ടു് എന്തേ പറഞ്ഞുച്ചാൽ അവരുടെ 'കത്തിച്ചാകത്തണ കാലായിരുന്നു.' അതിസുന്ദരി—വയസ്സ് നാല്പതോടടുത്തിരുന്നെങ്കിലും ആ നെററിപ്പട്ടം കെട്ടിയ ആനയെപ്പോലുള്ള നടത്തം ഒന്നു കാണേണ്ടിയിരുന്നു. വല്യമ്പരാൻെറ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. പതിരുപതു് വയസ്സായ തങ്കക്കുടം പോലത്തെ അവരുടെ തമ്പുരാൻകുട്ടിയെ പൊന്നുപോല്യാ വളത്തിയിരുന്നതു്. കണ്ടാലോ യോഗ്യൻ. പാവുമുണ്ടും ചുററി വടക്കെകെട്ടിലങ്ങനെ ഇരുന്നാൽ ആരും ഒന്നു നോക്കിപ്പോകും.

ആയിടയ്ക്ക് വല്യമ്പരാൻ മരിച്ചു. തമ്പ്രാൻെറ മരുമക്കളിൽ മൂത്തയാൾ ഇതാ നമ്മുടെ തമ്പുരാൻകുട്ടി പേരു് വീരരായൻ രാജാ, തന്നെയായിരുന്നു. ഇത്രയും ചെറുപ്പത്തിലേ കോവിലകത്തിലെ കാരണവരാകാൻപോകുന്ന തമ്പുരാനോടു് സകലക്കും കണ്ണുകടിയായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും കല്യാണിയമ്മയുടെ സഹോദരി ശ്രീകുമാരി തമ്പാട്ടിക്ക്—വയസ്സുകൊണ്ടു് ഒപ്പമായിരുന്നു അവരുടെ മകനും വീരരായനും—ആ തമ്പാൻ കുട്ടിയും കണ്ടാൽ യോഗ്യനായിരുന്നു. പക്ഷെ മുൻശുണ്ഠിക്കാരനായിരുന്നു. ആക്കും അവരെ കണ്ടുകൂടാ. ശ്രീകുമാരിയമ്മ എപ്പോഴും കല്യാണിയമ്മയോടു് അസൂയയോണ്ടു് ഒരു കുശുമ്പുണ്ടാക്കി, കുത്തുവാക്ക് പറയുംത്രെ—എന്നൊക്കെയാണു് അമ്മ പറഞ്ഞിരുന്നതു്.

''എന്നിട്ടെന്തിനു് പറയുന്നു—വേട്ടെക്കരൻെറ ഉത്സവായിരുന്നു, അന്നു്. ഞങ്ങളൊക്കെ കോലോകം കലവറയിൽനിന്നു് ശക്കര ഉപ്പേരിയും, പാനകവും എടുത്തു് പുഴവക്കത്തിരുന്നു് ഉറക്കമൊഴിയ്ക്കയായിരുന്നു. 'തായമ്പക' തിമക്കുമ്പോൾ ആ ചെണ്ടക്കാരൻ ഉരുട്ടികൊട്ടണതു് ഞങ്ങളും മിഴിച്ചു് നോക്കിനിക്കും.

തമ്പാൻ കുട്ടികളൊക്കെ പുഴക്കപ്പുറത്തിരുന്നു് കളിയും പാട്ടുമാണു്—ശീവേലികഴിഞ്ഞു. അതിലിടയ്ക്ക് വീരരായൻ തമ്പാനേയും കൂട്ടി, മറേറ തമ്പാനൊരു പോക്കുപോയി. ''ഞങ്ങൾ പുഴക്കപ്പുറത്തു്പോയി കുറേനേരം കളിച്ചിട്ടു് വരാം. തോണിയിൽ കുറേനേരം നമുക്കുപോണം''—ഞാൻ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതാ, സ്വാമീ രണ്ടുപേരും കൂടെ പുഴയ്ക്കക്കരെ പോകുന്നതു്.

എഴുന്നെള്ളത്തും ശീവേലിയും കഴിഞ്ഞു. കൊട്ടുവാദ്യം തീന്നു. കിഴക്കു വെളുക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴുണ്ടു് ആ കള്ളൻ തനിച്ചു മടങ്ങിവരുന്നു. എവിടെ 'വീരൻ' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞു—''ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തോണിയിൽ മടങ്ങുമ്പോൾ വീരേട്ടനാണു് തുഴഞ്ഞിരുന്നതു്. പെ

ട്ടെന്നൊരു ചുഴിയിൽപ്പെട്ടു തോണിമറിഞ്ഞു രണ്ടാളും വെള്ളത്തിൽ പെട്ടു. ഞാനെങ്ങനെയോ തോണിയിൽ പററിപ്പിടിച്ചു തൂങ്ങിനിന്നു. വീരേട്ടൻ ആ ചുഴിയിൽ നാലു് കറക്കം കറങ്ങി അപ്രത്യക്ഷമായി.’’

ഈ കഥകേട്ടു് കല്യാണിയമ്മ ബോധരഹിതയായി. നാലു് ദിവസം കഴിഞ്ഞു് പുഴയിൽനിന്നും ശവം തിരഞ്ഞെടുത്തു. ദേഹം നീലിച്ചിരുന്നു. ബോധം തെളിഞ്ഞതോടെ കല്യാണിയമ്മ ഭ്രാന്തിയായിരുന്നു.

പിന്നീടു് നശ്ശൂലംപിടിച്ച തമ്പുരാൻകുട്ടി വല്യമ്പരാനായി. ആളുകൾ പറയുന്നതു്, അദ്ദേഹത്തെ വെള്ളത്തിൽ തള്ളിയിട്ടു എന്നാണു്. അക്കരേലെ ഏതോ തോണിക്കാർ ഈ കാഴ്ച കണ്ടുത്രെ. ദൈവത്തെ മറക്കാൻ പററ്വോ! പക്ഷെ പിന്നെയൊക്കെ അവർക്കു് പണംകൊടുത്തു് അവരുടെ വായ മൂടിക്കെട്ടി.

ആ അസൂയക്കാരി ശ്രീകുമാരിയമ്മ പിന്നീടു് പറഞ്ഞുണ്ടാക്കി—കല്യാണി ഏടത്തി രാത്രിനേരത്തു് ഒററയ്ക്കെണീച്ചു് നായന്മാരുടെ പടിഞ്ഞാററയിലിയ്ക്കു് പോണുണ്ടു്ന്നൊക്കെ. കോലോത്തു് കോളിളക്കായി. അവർക്കു് പ്രാന്തൊന്നുംല്ല്യ. ഒക്കെ നടിയ്ക്ക്യാണു്ന്നൊക്കെ. എന്തിനു് പറയുണു, ഒടുക്കം മാനം നശിപ്പിയ്ക്കാൻ തുനിഞ്ഞതന്നും പറഞ്ഞു് വല്യമ്പ്രാൻ അവരെ ഭ്രഷ്ടാക്കി. എന്നിട്ടിതാ അലഞ്ഞു്തിരിയണു്.

ആ അഞ്ചുമുറീടെ വാതുക്കൽ ചെന്നു് പാവം തേങ്ങി തേങ്ങി കരയും ചിലപ്പോൾ—എല്ലാവർക്കും ഉള്ളിൽ സങ്കടണ്ടു്. പക്ഷെ വല്യമ്പ്രാനെ പേടിച്ചു് ഒതുങ്ങിനില്ക്കും—’’

‘‘ആവൂ പ്രഥമൻ കരിഞ്ഞുവോ?’’ രാമയ്യർ ഓടിച്ചെന്നു് പ്രഥമൻ ചട്ടകം എടുത്തൊന്നിളക്കി.

‘‘പോടി അപ്പുറത്തു്, വന്നിരിയ്ക്കുന്നു നശ്ശൂലം നല്ലൊരു ദിവസായിട്ടു്—കണികാണാൻ.’’ വല്യതമ്പ്രാൻെറ ശബ്ദം കോവിലകത്തെ മുഴുവൻ വിറപ്പിച്ചു. കല്യാണി അമ്മ പതുക്കെ പതുക്കെ നടന്നു് കോവിലകത്തിൻെറ പടിപ്പുരയും കടന്നു് മണൽത്തിട്ടയിൽ പോയിരുന്നു കരയുന്നതു്കണ്ടു് രാമയ്യരും നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘‘സദ്യയ്ക്കിലയിടാറായില്ലേ?’’ എന്നു ചോദിച്ചു് ഇളയതമ്പുരാൻ പന്തലിലേയ്ക്കു് ഓടിവന്നു. ശ്രീകുമാരിയമ്മയും തമ്പുരാട്ടിമാരും തെക്കേക്കെട്ടിനകത്തു് പന്തിപ്പായയിൽ ഇരുന്നു. അങ്ങകലെ മണൽത്തട്ടിൽ അവരുടെ ഉടപ്പിറന്നവളും സദ്യയ്ക്കിരുന്നു, നാരായണൻ നായർ കൊടുത്ത് പൊതി മുമ്പിൽ തുറന്നുംവെച്ചു്—’’

എനിക്കു ഏററവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കവി

(എ. പി. ഉമ്മർകോയ I ബി. എസ്സ്. സി.)

മലയാളസാഹിത്യത്തിൻെറ പ്രാരംഭചരിത്രത്തിൽ വളരെയധികം ശോഭിയ്ക്കുന്ന മൂന്നു കവിതകളാണ് കിളിപ്പാട്ടു് പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ രചയിതാവും മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവുമായ തുഞ്ചത്തെഴുച്ഛനും, കൃഷ്ണഗാഥ കൃതികൊണ്ടുതന്നെ പ്രത്യേകപ്രശസ്തിയാജ്ജിച്ച ചെറുശ്ശേരിയും, നമ്പൂതിരിമാരേയും നായന്മാരേയും ഫലിതരൂപേണ പരിഹസിച്ച് അവരുടെ പൊങ്ങച്ചങ്ങൾ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്ന കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും. പക്ഷെ ഈ കവികൾ .ചെയ്തതിനേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തായ ഒരു കാര്യമാണ് ശ്രീ. എൻ. കുമാരനാശാൻ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്നും മലയാളികൾക്കുംവേണ്ടി ചെയ്തതു്. ആ നേട്ടങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് കുമാരനാശാൻ കൂടുതൽ പ്രശോഭിയ്ക്കുന്നതു്.

വാസ്തവത്തിൽ കുമാരനാശാൻ ഒരു കവി മാത്രമല്ല, സമുദായോദ്ധാരകൻ കൂടിയായിരുന്നു; സമസൃഷ്ടികളുടെ അധഃപതിച്ച ജീവിതരീതിയും നിയമസംഹിതയും, ദുഷിച്ചുനാറിയ പാരമ്പര്യവും കണ്ടു് കരളുരുകിപ്പാടിയ ഒരു മഹാകവി. മനുഷ്യൻെറ അധഃപതനത്തിൽ ഇത്രയധികം ഹൃദയം നൊന്തകവി വേറെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ വികാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും മാററിമറിയ്ക്കുവാൻ സാഹിത്യത്തിന്നുള്ള കഴിവു് അപാരമാണ്. സാഹിത്യം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൻെറ അടിത്തട്ടോളം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ ഹൃദയത്തിൻെറ ലോലമായ ഭിത്തികളിൽ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ശക്തിവിശേഷമാണ്. സമുദായോദ്ധാരകൻെറ ആവേശംനിറഞ്ഞ അക്രോശങ്ങളേക്കാൾ കവിയുടെ ഏതാനും വരികൾക്കു് മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ആകമാനം മാററിമറിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടു് എന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് കുമാരനാശാൻ തൻെറ ആദൎശങ്ങളെ കവിതാരൂപേണ ജനങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവാം പാരമ്പര്യത്തെ മുറുകെപിടിക്കുന്ന യാഥാസ്ഥികന്മാരുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു് എതിരായി അത്രയധികം മുഴങ്ങാഞ്ഞതു്.

തൊട്ടുകൂടാത്തവർ, തീണ്ടിക്കൂടാത്തവർ, തമ്മിലുണ്ണാത്തവർ എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെ എത്രയായി തരംതിരിച്ചിരുന്നു ഭാരതീയർ! അതുകൊണ്ടുതന്നെയല്ലേ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ഒരു ഭ്രാന്താലയമെന്നു കേരളത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചതു്? മനുഷ്യരെ ഭിന്ന ദൃഷ്ടികളിലൂടെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഈ സമുദായത്തോടു് കുമാരനാശാൻ എത്രമാത്രം സഹതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു!

കരുണ, പ്രരോദനം, ലീല, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി എന്നിവയിലെല്ലാം സർവ്വസമുദായ മൈത്രിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന കഥകളല്ലേ ഉള്ളതു്? ബുദ്ധശിഷ്യനായ ആനന്ദൻ ഒരു ചണ്ഡാലബാലികയുടെ ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിവെച്ച പരിവൎത്തനങ്ങളുടെ കഥയല്ലേ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി? അവളുടെ ലൌകികസ്നേഹം ആദ്ധ്യാത്മികസ്നേഹമായി മാറിയപ്പോൾ സമുദായം എത്രകണ്ടു് രോഷാകുലമായി? സൎവ്വസമുദായമൈത്രിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സംഘാരാമത്തിൽ ഒരു ചണ്ഡാലബാലികക്കു് പ്രവേശനം നൽകിയതു് സമുദായത്തിന്നു് രസിച്ചില്ല. തന്മൂലം അവർ എങ്ങിനെയെല്ലാം പാമരന്മാരെ ക്ഷുഭിതരാക്കി! 'ജാതിയും മതവും പോയി; ബ്രാഹ്മണൻെറ വേദാദ്ധ്യയനവും ധാൎമ്മിക നിലവാരവും നശിച്ചു' എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു അവർ പെരുമ്പറകൊട്ടിനിന്നു. പക്ഷെ ബുദ്ധഭഗവാൻെറ വാണികൾ രോഷാകുലരായ ജനങ്ങളേയും അവരുടെ രാജാവായ പ്രസേനജിത്തിനേയും ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യരൊന്നാണ്. അവരിൽ ഉച്ചനീചഭേദം കാണുന്നതു് പുരോഗതിയുടെ പുതുപാതയിൽ സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന വിഘാതങ്ങളായിരിയ്ക്കും എന്ന ബുദ്ധൻെറ വാക്കുകൾ എത്രമാത്രം അൎത്ഥഗർഭങ്ങളായിരുന്നു.

കുമാരനാശാൻ ഒരു തത്വചിന്തകനും കൂടിയായിരുന്നു. നിലത്തുവീണുകിടക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പത്തെ കണ്ടു് കവി പാടി:

ഹാ! പുഷ്പമേ അധികതുംഗപദത്തിലെത്ര
ശോഭിച്ചിതെത്രയൊരു രാജ്ഞികണക്കയേനീ!

അല്ലയോ സുന്ദരപ്രസൂനമേ, നീ എത്രയധികം ഗർവ്വോടുകൂടിയായിരുന്നു ആ ഉന്നതശിഖരത്തിൽ ശോഭിച്ചിരുന്നതു്. ഇന്നു നിന്റെ സ്ഥിതിയെന്താണ്! ആ സൌരഭ്യവും സൌന്ദര്യവും നശിച്ചു, ശരീരം ചീഞ്ഞളിഞ്ഞു. ഇതുതന്നെയല്ലേ സുഖലോലുപരായിനടക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതിയും. എല്ലാം മണ്ണോടുചേരാനുള്ളതല്ലേ! പാവം മനുഷ്യരുണ്ടോ അവരുടെ അധഃപതനത്തെപ്പററി ഓർക്കുന്നു.

ലൌകികജീവിതം ക്ഷണഭംഗുരമാണെന്നും യൌവ്വനം മിഥ്യയാണെന്നും ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങൾക്കവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവന്റെ ജീവിതം ജീവിതമേ അല്ലെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കുമാരനാശാൻ ഒരു മനഃശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധൻ കൂടിയായിരുന്നു. 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത'യിൽ സീതയുടെ ഹൃദയഭാവങ്ങളെ എത്രമാത്രം ഹൃദയസ്പൃക്കായി അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

''കരുണ'' എത്ര വിശിഷ്ടമായ കൃതിയാണ്. ലൌകിക സുഖഭോഗങ്ങളിൽ മോഹാത്തിപൂണ്ട വാസവദത്തയോടു് ഉപഗുപ്തൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ എത്ര അത്ഥപൂണ്ണങ്ങളാണ്.

''സമയമായില്ലപോലും സമയമായില്ല
പോലും
ക്ഷമയെന്റെ ഹൃദയത്തിലൊഴിഞ്ഞുതോഴി.''

വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തിലെ വികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഇതിനേക്കാൾ നല്ല വരികൾ വേറെയുണ്ടോ. അവസാനം കാമുകനെ വധിച്ചകുററത്തിനു് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട വാസവദത്ത ചുടുകാട്ടിൽ ഒരു കുഴിയിൽ, കൈകാലുകൾ ഛേദിച്ചനിലയിൽ അവശയായികിടന്നു് പശ്ചാത്തപിക്കുമ്പോൾ ഉപഗുപ്തനതാ കടന്നുവരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അവളുടെ ഹൃദയം തന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായതു് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയാണ് ഉപഗുപ്തൻ അവിടെയെത്തിയതു്. അദ്ദേഹം അവളെ മോക്ഷമാഗ്ഗത്തിലേക്കാനയിച്ചു.

ഇഹലോകജീവിതം ആശാന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നീർക്കുമിളയാണ്. ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് മിന്നിമറയുന്ന സൌദാമിനീ വിഭ്രംശമാണ്. അദ്ദേഹം മനുഷ്യമഹത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു കവിയാണ്.

സാഹിത്യചിത്രങ്ങൾ വരക്കുന്നതിൽ കുമാരനാശാൻ അദ്വിതീയനാണ്. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിൽ മനോഹരങ്ങളായ അനേകം സാഹിത്യചിത്രങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. വെള്ളം കോരാൻവരുന്ന ചണ്ഡാലിയുടെ ചിത്രം എത്ര സുന്ദരമാണ്! ഒരു കയ്യിൽ പാളയും കയറും മററേ കയ്യിൽ മൺപാത്രം—അതു് ശരീരത്തോടുചേത്തു് പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു് ഒരു നത്തകിയുടെ മട്ടിൽ പാദസരം കിലുങ്ങുമാറു് അടിവെച്ചടിവെച്ചു് നടക്കുന്ന ചണ്ഡാല ബാലികയുടെ ചിത്രം അങ്ങനെത്തന്നെ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു.

അശിതീത്ത ആനന്ദൻ അരയാൽത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതു് കാമാത്തിപൂണ്ട കണ്ണുകളാൽ വാകപ്പൂക്കുല നോക്കുകയാണെന്ന വ്യാജേന മരത്തോടു തോളുരുമ്മി ഇടതുകാൽ മരത്തോടുചേത്തു പിടിച്ചു് നോക്കുന്ന ആ രംഗം ഏതൊരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറും കൃാമറയിൽ പകർത്താൻ കൊതിച്ചുപോകും.

ഉടജാന്തവാടിയിൽ എല്ലാം മറന്നിരിക്കുന്ന സീതയുടെ കവിളിണകളിൽ വികാരങ്ങൾ ഓളം സൃഷ്ടിക്കുന്നരംഗം എത്ര മനോഹരമാണ്.

ഉപഗുപ്തന്റെ ആഗമനംകാത്തു് വിവശയായ വാസവദത്തയെ എത്ര യഥാത്ഥമനോഭാവത്തോടെയാണ് ആശാൻ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ആനന്ദൻ (ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി) ജലംതേടി പൊരിയുന്ന വെയിലിൽ നടന്നുവരുന്ന ചിത്രം ഒരു മനോവിജ്ഞാനവിദഗ്ദ്ധന്റെ രീതിയിലാണ് ആശാൻ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരാളെ കാണുമ്പോൾ ആദ്യം കാണുന്നതു് അയാളുടെ മുഖമാണല്ലോ. പിന്നെയല്ലേ ശരീരത്തിൽ ദൃഷ്ടിപതിയുന്നതു്. ആ ക്രമമനുസരിച്ചാണ് ആനന്ദനെ ആശാൻ വണ്ണിക്കുന്നതു്.

കുമാരനാശാൻ ഒരു സമുദായോദ്ധാരകനായിരുന്നു; ഒരു മനോവിജ്ഞാനവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. സാഹിത്യചിത്രങ്ങൾ വരക്കുവാൻ സാമത്ഥ്യമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. ആ ബോട്ടപകടം എന്തൊരു നഷ്ടമാണ് നമുക്കു് വരുത്തിവെച്ചതു്!

ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഭാവി

(ടി. വി. ലളിതപ്രഭ, II ബി. എ.)

ഈയിടെയായി പ്രസംഗവേദികളിലും, പത്രപംക്തികളിലും വളരെയധികം സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് ഇന്ത്യയിലെ ജനാധിപത്യം. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ അവരുടെ കക്ഷിതാല്പര്യത്തിനൊത്ത് ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്ന് ഭാവി ഉണ്ടെന്നും, ഇല്ലെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. അതുപോലെത്തന്നെ പ്രസിദ്ധനിയമപണ്ഡിതന്മാരും, ബുദ്ധിജീവികളും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി താന്താങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പല കലാസാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങളും, ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് സിംപോസിയങ്ങളും, പ്രസംഗങ്ങളും മററും സംഘടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഈ വിഷയത്തിന്നുള്ള പ്രാധാന്യം സ്പഷ്ടമാണു. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്നും, വ്യക്തിതാൽപര്യങ്ങൾക്കുമൊക്കെ അതീതമായി ഈ വിഷയത്തെ പരിശോധിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും.

പാർലിമെൻററി ജനാധിപത്യമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ന് നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയെന്നാണ് പൊതുവെ പറയപ്പെടുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്ന് മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു വിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സ്വേച്ഛാധിപത്യമാണ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതിന്നുശേഷം, നമ്മുടെ ദേശീയനേതാക്കളെല്ലാം ചേർന്നാണ് ജനാധിപത്യസോഷ്യലിസം ഇന്ത്യയുടെ ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിച്ചത്. ഇന്ത്യക്ക് സ്വന്തമായി ഒരു ഭരണഘടനയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. പാർലിമെൻററിമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സോഷ്യലിസം നടപ്പാക്കുക എന്നതാണ് ഇന്ത്യയുടെ ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മുഖ്യഘടകങ്ങൾ ലജിസ്ലേച്ചർ, എക്സിക്യൂട്ടീവ്, ജ്യൂഡിഷ്യറി എന്നിവയാണ്. നിയമനിർമ്മാണവും നിർവ്വഹണവും നീതിന്യായപരിപാലനവുമാണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജനാധിപത്യം എന്നപേർ അന്വർത്ഥമാകണമെങ്കിൽ ആ നിയമങ്ങൾ സാധാരണമനുഷ്യന്ന് ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം എന്നുള്ളതാണ് ഈ വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും ജനങ്ങൾക്ക് പങ്കുണ്ടായിരിക്കണം.

പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും മററും, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രധാനഭാഗമാണ്. ജനങ്ങൾ അവരവർക്കിഷ്ടമുള്ള പ്രതിനിധികളെ ബാലററ്പേപ്പറിലൂടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നുള്ളതാണല്ലോ തിരഞ്ഞെപ്പ് എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. പണത്തിന്നും, സ്വാധീനത്തിന്നുമെല്ലാം അതീതമായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ് നടക്കുന്നതെങ്കിൽ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളെല്ലാം തികച്ചും ജനകീയമാണെന്ന് നമുക്കവകാശപ്പെടാം.

ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത വിവിധരാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളാണ്. ഏകാധിപത്യഭരണങ്ങളും, പട്ടാളഭരണങ്ങളും നിലവിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമായവശേഷിക്കും. ഒരു ഔദ്യോഗിക രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിക്ക് മാത്രമേ അത്തരം രാജ്യങ്ങളിൽ നിയമപ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു. ആ ഔദ്യോഗികപ്പാർട്ടി ഭരണകക്ഷിയുടെ പാർട്ടിയായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ത്യ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു തികഞ്ഞ ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ളത്ര പ്രതിപക്ഷരാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ വേറെയേതെങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിലുണ്ടോ എന്നകാര്യം സംശയാസ്പദമാണ്. എണ്ണത്തിൽ അത്രയധികം രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ. അവയ്ക്കൊക്കെ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സാഹചര്യവുമുണ്ട്. അരഡസനിലധികം വൻകിട പ്രതിപക്ഷ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുണ്ട്. അവയ്ക്കെല്ലാംതന്നെ മററുള്ള പാർട്ടിയിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ആശയങ്ങളും, തത്വസംഹിതകളും, വെവ്വേറെ ഭരണഘടനയു

മുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനപ്രകാരം അവനവനി ഷ്ടമുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയിൽ, മെമ്പർഷിപ്പെടുക്ക കയെന്നതു് ഒരു ഇന്ത്യൻ പൌരൻെറ മൌലികാവ കാശമാണ്. സംഘടിക്കുന്നതിന്നും സംഘടന യുടെ താല്പര്യമൊത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്തെ സംബ ന്ധിച്ചിടത്തോളം സുപ്രധാനമായ ഒന്നാണ്.

ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്തിൽ, ഭൂരിപക്ഷരാ ഷ്ട്രീയകക്ഷിയാണല്ലോ ഭരണം നടത്തുക. ഇന്ത്യ യിലെ ഭൂരിപക്ഷകക്ഷിയായ ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സാണ് ഇവിടെ ഭരണം നടത്തുന്നതു്. ഭൂരിപക്ഷകക്ഷിയുടെ നേതാവായിരിക്കും പ്രധാന മന്ത്രി. പക്ഷെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സ്വന്തം ഇഷ്ട പ്രകാരമല്ല, ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്തിൽ ഭരണം നടത്തുക. നേതാവു് പ്രധാനമന്ത്രിയാണെങ്കിലും ഗവമ്മെൻറിൻെറ സുപ്രധാനഘടകമായ പാർലി മെൻെറിൻെറ ഉപദേശപ്രകാരം മാത്രമേ അവക്ക് ഭരണം നടത്തുവാൻ പാടുള്ളു.

മററേതു് ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലേയുംപോ ലെ ഇന്ത്യയിലെ പരമാധികാരസഭയാണ് പാർ ലിമെൻറു്. പാർലിമെൻറിന്നു് രണ്ടു് മണ്ഡലങ്ങ ളുണ്ടു്. ലോകസഭയും രാജ്യസഭയും. ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളാണ് ഈ സഭ കളിലെ അംഗങ്ങൾ. ഈ അംഗങ്ങളുടെ ഉപദേശ പ്രകാരമാണ് പ്രധാനമന്ത്രി ഭരിക്കുന്നതു്. ജനങ്ങ ളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പറയാനും, ചച്ചചെയ്യാനുമുള്ള ഒരു വേദിയാണ് പാർലിമെൻറ്. ഭൂരിപക്ഷ അംഗ ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അവിടെ തീരുമാന ങ്ങൾ എടുക്കപ്പെടുന്നു. എടുത്ത തീരുമാനങ്ങൾ നിയമമായി പ്രഖ്യാപിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ആ നിയമ ങ്ങൾ ജനങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നു. അനുസരിക്കാത്ത വരെ നിയമത്തിൻെറ പിടിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. ഇതാണ് ശരിയായ ജനാധിപത്യം.

ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുള്ള കോടതികളും ജനാ ധിപത്യത്തിൻെറ ഒരുത്തമോദാഹരണമാണ്. ഒരു പൌരൻെറ മൌലികാവകാശത്തിന്നെതിരായി വല്ലതും സംഭവിച്ചാൽ അയാൾക്ക് കോടതിയെ ശരണം പ്രാപിക്കാവുന്നതുമാണ്.

ഇങ്ങനെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യം പുലരാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികൾ ധാരാളം നിലവിലുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈ പരിതഃസ്ഥി തികളെല്ലാമുണ്ടായിട്ടും ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യം വേണ്ടവിധത്തിൽ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എ ന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രധാന ചോദ്യമാണ്. കുറച്ചുകാ ലംമുമ്പു് ശ്രീ. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിൻെറ ഭാവി അപകടത്തിലായിരി ക്കുന്നു എന്നു് പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അതുപോ ലെതന്നെ സെററിൽ വാദിനേപ്പോലെയും, എൻ. സി. ചാററർജിയെപ്പോലെയും ഉള്ള നിയമപ ണ്ഡിതന്മാരും അതുതന്നെ പറയുകയുണ്ടായി.

ഇന്ത്യയിലെ മന്ത്രിസഭകളിൽ ഇപ്പോൾ വളരെ സാധാരണയായി കാണാറുള്ള ഒന്നാണല്ലോ എം. എൽ. എ. മാരുടെ "കൂറുമാററം". ഒരു പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ ടിക്കററിൽ മത്സരിച്ചു് ജയി ച്ചു് അസംബ്ലിയിൽ പോയതിനുശേഷം, തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനങ്ങളുടെ യാതൊരു സമ്മതവു മില്ലാതെ വേറൊരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയിൽചേർന്നു, ആ കക്ഷിയുടെ മെമ്പറാവുക എന്നതാണല്ലോ ഈ കൂറുമാററം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രവണത, ഇന്ത്യയിലെ ജനാധിപത്യത്തിന്നുതന്നെ ഒരു വെല്ലുവിളിയാണെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത അംഗങ്ങളെ തിരിച്ചുവിളി ക്കാൻ ജനങ്ങൾക്ക് അധികാരമില്ലാത്തിടത്തോളം കാലം, ഇക്കാര്യത്തിൽ ജനാധിപത്യം എന്നവാ ക്കിന്നു് യാതൊരു വിലയുമില്ല എന്നാണെൻെറ അഭിപ്രായം. കൂറുമാറിയ എം. എൽ. എ. മാരെ മന്ത്രിസഭ ഉണ്ടാക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നതും മററും, ഈ വീക്ഷണത്തോടുകൂടി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്നെതിരാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ഒരു സ്റ്റെയിററായ പശ്ചിമബം ഗാളിലെ ഐക്യമുന്നണി ഗവമ്മേണ്ടിനെ, കുറച്ചു നിയമസഭാ സാമാജികരുടെ കൂറുമാററം പ്രമാണി ച്ചു് മറിച്ചിട്ടതോടുകൂടിയാണ് ഇന്ത്യയിൽ 'ജനാ ധിപത്യപ്രശ്നം' കൂടുതൽ രൂക്ഷമായതു്. ഭരണഘ ടനപ്രകാരം വലിയ അധികാരമൊന്നുമില്ലാത്ത ഗവർണ്ണർക്ക്, മന്ത്രിസഭ വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു ബലപരീ ക്ഷണം നടത്താതെ മന്ത്രിസഭ പിരിച്ചുവിടാമോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം. ഈ സംഭവം ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുള്ള ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായത്തിന്നു് കട കവിരുദ്ധമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിന്നു് ശക്തി കൂടിയിട്ടുണ്ടു്.

അതുപോലെതന്നെ സുപ്രധാനമായ വേറൊരു കാര്യമാണ് ഇന്ത്യൻ പൌരന്മാക്ക് ജോലികൊടുക്കുമ്പോൾ അവൻ ഏതു് രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയിൽ പെടുന്നുവെന്നു് നോക്കാമോ എന്നതു്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനപ്രകാരം ജോലിചെയ്യുക എന്നുള്ളതു് എല്ലാ ഇന്ത്യൻ പൌരന്മാരുടേയും അവകാശമാണ്. അപ്പോൾ നിയമനം കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്നതീതമായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നതു് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിൻെറ കണ്ഠത്തിൽ കോടാലിവെക്കുകയാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്നു് ഭാവിയുണ്ടാവും; ജനാധിപത്യമര്യാദകളേയും ചട്ടങ്ങളേയും വ്യഭിചരിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം. ഭരണകക്ഷിയുടെ താല്പര്യത്തിനൊത്തു് ജനാധിപത്യത്തെ വളച്ചൊടിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യത്തിന്നു് ഭാവി ഉണ്ടാവില്ല എന്നകാര്യം തീച്ച്യയാണ്. ഭരണകക്ഷിക്കു് ശരിയെന്നു് തോന്നുന്നതൊക്കെ ജനാധിപത്യമാണെന്നും, അതിന്നെതിരായതൊക്കെ ജനാധിപത്യത്തിന്നു് വിരുദ്ധമാണെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതു് തികച്ചും അബദ്ധമാണ്. ഒരേ കാര്യംതന്നെ ഭരണകക്ഷിക്കാർ ചെയ്യുമ്പോൾ അതു് ജനാധിപത്യവും, പ്രതിപക്ഷങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ജനാധിപത്യവിരുദ്ധവുമാണെന്നു് പറയുന്നതു് ശുദ്ധമേ അബദ്ധമാണ്. അപ്പോൾ ജനാധിപത്യം എന്ന വാക്കു് തന്നെ തിരുത്തിയെഴുതേണ്ടിവരും.

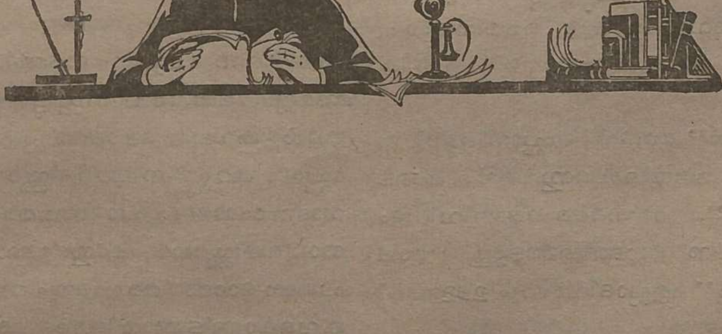

"പ്രതിഫലം"

(സി. പി. രാജൻ, II പ്രീഡിഗ്രി)

കവിതവരുന്ന ആ ഗ്രാമഭംഗിയുടെ താരാട്ടിനൊത്ത ഈരടിചേർത്തുകൊണ്ടു് ഒരു കൊച്ചാറു് മന്ദം മന്ദം ഒഴുകുകയാണു്. ഫലസമൃദ്ധങ്ങളായ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും കവുങ്ങിൻ തോപ്പുകളും അതിന്നു ഇരുവശത്തും ഹരിതപൂർണ്ണമായ ഒരു അതിർത്തിതന്നെ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇരുകരയും സമതലങ്ങളാണു്. എല്ലാം പച്ചപ്പട്ടു നെയ്തെടുക്കുന്ന സുന്ദരങ്ങളായ നെല്പാടങ്ങൾ.

'മുതിരപ്പറമ്പു'കാരാണു് ആ നാട്ടിലെ പ്രമാണികൾ. വലിയ റബ്ബർത്തോട്ടങ്ങൾ അവരുടേതാണു്. നെല്പാടങ്ങൾ അധികഭാഗവും അവരുടേതുതന്നെ. അവിടുത്തെ കാരണവന്മാരുടെ വാക്കിനൊന്നും ഇതുവരെ എതിർവാക്കു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

മനോഹരമായ ഒരു പ്രഭാതം ബാലസൂര്യന്റെ ഇളം കതിരുകൾ ഹിമകണങ്ങളെ ചുംബിക്കുവാൻ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. തേവൻ 'മുതിരപ്പറമ്പു'കാരുടെ മുററത്തുവന്നിട്ടു സമയം കുറേയായി.

"തേവാ" വല്യമ്പ്രാനാണു് വിളിച്ചതു്. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്നു് പ്രായം അറുപതോടടുത്തു. കഷണ്ടി ബാധിച്ച നരച്ചതല. വെള്ളികെട്ടിയ ചൂരൽവടിയും, ആനക്കൊമ്പുകൊണ്ടുള്ള മെതിയടിയും, കുടവയറും പഴയ തറവാടിന്റെ ഒരു പ്രതീകമാണു് കുറുപ്പു്.

"ഓ! അടിയൻ" തേവൻ ഓച്ഛാനിച്ചുനിന്നു. "ഇന്നു ആര്യമ്പാറ മലയിലെ റബ്ബറിന്റെ കാടെല്ലാം തെളിയ്ക്കണം". അന്നത്തെ ജോലിവിവരം ശങ്കരക്കുറുപ്പു് തേവനു് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. "മാലയുംകൂടി പോകണം" എല്ലാദിവസവും ഉള്ള പതിവാണതു്.

"ഉവ്വു്." തേവൻ രാവിലെ മുതിരപ്പറമ്പിൽ വരും. പണിയെന്തെന്നറിയും, പോകും. സന്ധ്യ മയങ്ങുമ്പോൾ തിരിച്ചുവരും.

തേവൻ, ഓർമ്മവെയ്ക്കുമ്പോൾമുതൽ മുതിരപ്പറമ്പുകാരുടെ അടിയനാണു്. അവിടുത്തെ ചെല്ലും ചോറും കൊണ്ടാണു് അവൻ വളർന്നതു്; വളരുന്നതു്. തേവനു് മുതിരപ്പറമ്പു തറവാട്ടുകാരോടു് വലിയ സ്നേഹമാണു്—അതിലേറെ ബഹുമാനവുമാണു്!

അന്നു് തേവന്റെ പ്രായത്തിൽ ഒരു കൂട്ടുകാരനുണ്ടായിരുന്നു—ശേഖരൻ. തേവനേക്കാൾ രണ്ടു വയസ്സിനിളയതാണു് കൊച്ചുക്കുറുപ്പു്. അവരുടെ ബാല്യകാലത്തെ ജീവിതമോർത്തു് കുളിരണിയാറുണ്ടു്, അഭിമാനം കൊള്ളാറുണ്ടു്. കളിക്കുവാൻ ചക്കരമാവിന്റെ ചോട്ടിൽ പോകും, അവിടെ കൂട്ടം ഒരു സംഘം പിള്ളേർ. എല്ലായ്പ്പോഴും തേവനും കൊച്ചുക്കുറുപ്പും ഒരു ഭാഗത്താണു്. കുറുപ്പിനെ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അനുഭവം വേറേയായിരിക്കും. തേവൻ ഒളിഞ്ഞിരുന്നു് കല്ലുകൊണ്ടു് നല്ല ഏറുവെച്ചുകൊടുക്കും. എന്നിട്ടു് ഓടിക്കളയും. മമ്മതിന്നും ഗോവിന്ദനും, തങ്കപ്പനും എല്ലാവർക്കും ഈ അനുഭവമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ മുതിരപ്പറമ്പിലെ 'തേവ'ന്റനേരെ എന്തുചെയ്യാനാണു്.

അന്നൊരിക്കൽ മമ്മതിന്റെ കയ്യിൽ തരത്തിനു കിട്ടി ശേഖരനെ. മമ്മതും കൂട്ടരും സംഘടിതമായിതന്നെ കയ്യേററം നടത്തി. കാരണം മററൊന്നുമല്ല. മമ്മതുചോദിച്ചിട്ടു് ഒരു പുള്ളിപ്പെൻസിൽ കുറുപ്പു് കൊടുത്തില്ല. പ്രഹരം കിട്ടിയപ്പോൾ കുറുപ്പു് നിലവിളിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. തേവൻ വാണംപോലെ പാഞ്ഞെത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും നാലുവഴിയ്ക്കായി കയ്യേററക്കാർ ഓടിക്കളഞ്ഞു. പക്ഷെ ഓരോരുത്തരുടേയും തലയിൽ ഓരോ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കുറുപ്പിനേയും എടുത്തുകൊണ്ടു് തേവൻ വീട്ടിലെത്തി. അവർ രണ്ടുപേരും എല്ലാവിധത്തിലും അന്യരാണു്. വിഭിന്നരെങ്കിലും സ്നേഹം അവരെ ഒന്നാക്കി.

കാലചക്രം പലപ്രാവശ്യം തിരിഞ്ഞു. ശേഖരൻ ബി. എയ്ക്കു. പഠിക്കുവാൻ മദിരാശിക്കുപോ

യി. തേവൻ മാലയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ശങ്കരക്കുറുപ്പിനും വീട്ടുകാർക്കുമെല്ലാം തേവനെ വലിയ കാര്യമാണ്. ഇതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവർ ചുരുക്കമാണ്. തേവനുമായി പരിചയപ്പെട്ടവർക്കെല്ലാം ഇതായിരുന്നു അഭിപ്രായം. ഒരിക്കൽ ശങ്കരക്കുറുപ്പ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "എടാ, തേവാ, ആ ആററിറമ്പില് ഒരേക്കർ ഭൂമിയുണ്ടല്ലൊ, അവിടെ ഒരു കുടിലുകെട്ടി നീയും മാലയും കൂടി താമസിച്ചോ."

തേവൻ ഒരുമാസംകൊണ്ട് കുടില്കെട്ടി. മാലയുമായി താമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. ആററിറമ്പിലെ ഒരേക്കർസ്ഥലം അവർ മനോഹരമാക്കിത്തീർത്തു. അവർ അവിടുത്തെ രാജാവും രാജ്ഞിയുമാണ്. അവിടുത്തെ നാട്ടുചന്തയിൽ വരുന്നതിൽ വെച്ച് വലിയ വാഴക്കുല വെട്ടുമ്പോൾ തേവൻെറ ഹൃദയം സംതൃപ്തികൊണ്ട് തുടിക്കും. മാല ചുമടുപിടിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ആ ചുണ്ടുകളിൽ മന്ദഹാസം വിരിയും. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന രണ്ടാത്മാക്കൾ! അവർ നിലാവുള്ള നിശകളിൽ ആ പറമ്പിൽ പണിചെയ്യുവാനിറങ്ങും. ആ ചെടികൾ മന്ദമാരുതനിൽ അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവർക്കുചുററും നൃത്തംവെയ്ക്കും!!

ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഈ ലോകത്തോട് യാത്രപറഞ്ഞു. ഏററവും അധികം സങ്കടം അനുഭവിച്ചതു് തേവനാണ്. അവൻെറ നല്ല തമ്പ്രാൻ!!!

ഇന്നു തറവാടിൻെറ ഭരണചക്രം നീങ്ങുന്നതു് മറെറാരാളുടെ കയ്യിലൂടെയാണ്—ശേഖരക്കുറുപ്പ്. അയാൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ട്. ലോകപരിചയമുണ്ട്. വേണ്ടുവോളം സമ്പാദ്യമുണ്ട്. അയാൾ നാട്ടിൽവന്നു. തേവനും, മാലയും, ആ പറമ്പും, കുടിലും, ആ കൊച്ചുനദിയും ഇന്നും പഴയതുപോലെത്തന്നെ. പക്ഷെ നാട് ഉണർന്നിട്ടുണ്ട്, നാട്ടുവഴി പൊതുനിരത്തായി. ആററിൽ നല്ല പാലം തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പുതിയ കലുങ്കുകൾ, കിണറുകൾ, എല്ലായിടത്തും വിദ്യുച്ഛക്തിയുണ്ട്. മില്ലുകൾ ഉണ്ടായി. വായനശാല, ചെറിയ ആശുപത്രി, നല്ല ഹൈസ്കൂൾ എല്ലാം. കാളവണ്ടികൾ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന റോഡിൽ ഇന്നു് കാറും, ബസ്സും, ടക്കുകളും ഇരമ്പിപ്പായുന്നു. പൈലിയുടെയും കിട്ടൻെറയും പെട്ടിക്കടകൾക്കുപകരം റസ്റ്റാറൻറുകളും, കാഫേകളും, ടെക്സ്റ്റൈൽ ഷോപ്പുകളും ഓഫീസുകളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരും പുരോഗമിച്ചെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്നു.

പണ്ടു ഭൂമി വേണ്ടാതിരുന്നവർ ഇന്നു് അതിന്നുവേണ്ടി ജീവൻവരെ കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറാണ്. രാവിലെമുതൽ പണിചെയ്യുന്നവനെ വെറുതെ വിടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. ക്ലിപ്തസമയമുണ്ട്, ക്ലിപ്തശമ്പളമുണ്ട്, എല്ലാവർക്കും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചുവാങ്ങിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ട്.

ശേഖരക്കുറുപ്പ് ഒരുദിവസം തേവനോട് പറഞ്ഞു. "തേവാ! നീ, ആ പുരയിടത്തിൽനിന്നു് എത്രയും വേഗം ഇറങ്ങിത്തരണം."

"തമ്പ്രാ......" തേവൻ വിളിച്ചു. ഇത്തരമൊരു കല്പന ശേഖരക്കുറുപ്പിൽനിന്നും തേവൻ ഒരിയ്ക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. തൻെറ വിയർപ്പുകൊണ്ട് പണിയെടുത്തു് വർഷങ്ങളായി തൻേറതായിരിയ്ക്കുന്ന ഭൂമിയിൽനിന്നു് പോയ്ക്കൊള്ളണമത്രെ! പറയുന്നതോ, താൻ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ച് കളിച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ ശേഖരക്കുറുപ്പ്. തൻെറ മുമ്പിൽ ഭൂഗോളം കറങ്ങുന്നപോലെ തോന്നിപ്പോയി തേവന്.

മാല കഞ്ഞി വിളമ്പിവെച്ചു. തേവൻ വിളിച്ചു.

"മാലേ"

"ഉം" മാല വിളികേട്ടു.

"നമ്മൾ.....നമ്മൾ..... ഇവിടുന്നിറങ്ങണമെന്നു് കൊച്ചമ്പ്രാൻ പറഞ്ഞു"

"ഹെന്തു്?" ഒരു നീണ്ടമൂകത അവിടെ തളംകെട്ടിനിന്നു. "എന്തിനാ നമ്മളിറങ്ങണേ?"

"കേമ്മേണ്ടിൻെറ നിയമംണ്ടത്രെ" തേവന് അത്രമാത്രം അറിയാം.

"നമ്മക്കിറങ്ങരുതു്" അതൊരു ദൃഢനിശ്ചയമായിരുന്നു.

"എടീ, അങ്ങനെ പറയാനൊക്കുമോ?"

"പറയാം."

ആററിൽക്കൂടി വള്ളങ്ങൾ ചരക്കുമായി പടിഞ്ഞാറോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ ചന്ദ്രന് അകമ്പടിസേവിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമിയെ പാലാഴിയാക്കിമാററി. മന്ദമധുരമായ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ അവിടെ അലയടിച്ചു. തേവൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ശീതളമാരുതൻ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ആ മനോഹരമായ ഒരേക്കർ സ്ഥലം. അവിടെനിന്നു് മാറിക്കൊടുക്കണംപോലും! തേവന്റെ മനസ്സു് അസ്വസ്ഥമായി. അതോ, ആരാണു് ഈ പറയുന്നതു്? താൻ ആർക്കുവേണ്ടി രക്തം വിയർപ്പാക്കുന്നുവോ—ആരുടെക്കൂടെ ചെറുപ്പത്തിൽ കളിത്തോഴനായി നടന്നുവോ, ആ കൊച്ചുതമ്പ്രാൻ. പാതിരാക്കോഴി കൂവിയപ്പോഴാണു് തേവനു് ഉറക്കം പിടിച്ചതു്.

ആഴ്ചകൾ രണ്ടുമൂന്നുകഴിഞ്ഞു. കൊയ്യിക്കുവാൻ തേവൻ ആളെ വിളിച്ചു. മുതിരപ്പറമ്പിൽചെന്നു. ഇപ്പോൾ ശങ്കരക്കുറുപ്പുണ്ടായിരുന്നന്നത്തെപ്പോലുള്ള അടുപ്പം മുതിരപ്പറമ്പുകാരുമായി തേവനില്ല.

ശേഖരക്കുറുപ്പു് ഗർജ്ജിച്ചു. "എടാ, നിന്റടുത്തു് അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിത്തരണമെന്നു് പറഞ്ഞിട്ടു് .... മര്യാദയ്ക്കു് ..... ആ, എവിടെയെങ്കിലും പോയ്ക്കൊള്ളണം. വേലചെയ്യുന്നതിനു് ശരിയായ കൂലിതരുന്നുണ്ടു്. ഇവിടെയാർക്കും നിന്റെയൊന്നും വേണ്ട ..... ഉം—എന്തുപറയുന്നു."

"തമ്പ്രാ, ഞങ്ങളങ്ങനെ ഇറങ്ങുകയില്ല."

"ഞാൻ, ഇറക്കും .... തീവെച്ചുകളയും .... കേട്ടോ?"

"സാദ്ധ്യമല്ല!" തേവൻ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുപോയി. അല്ലെങ്കിൽ അവനെ അങ്ങനെ പറയുവാൻ അന്തരംഗം പ്രേരിപ്പിച്ചു.

"ഫ പരിഷകളു്." കുറുപ്പിന്റെ കയ്യിന്റെ കരുത്തു് തേവന്റെ മുഖത്തു് പതിഞ്ഞു.

"ചത്താലും ഞങ്ങളിറങ്ങുകയില്ല." ഒരലച്ചയുണ്ടായി ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ.

ഒരു കൊടുങ്കാററിന്റെ പ്രാരംഭമായിരുന്നു അതു്. ശേഖരക്കുറുപ്പിനു് പല മാർഗ്ഗവും നോക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ നാട്ടുകാരുടെ മുമ്പിൽ താൻ ചീത്തയാവുകയില്ലേ? മര്യാദയ്ക്കു വേറെ സൌകര്യം കൊടുത്താലും തേവൻ ഇറങ്ങുന്നകാര്യം സംശയമാണു്. പണ്ടു് അച്ഛൻ ഒരേക്കർ ഭൂമികൊടുത്തുവെന്നുവെച്ചു് അതു താനല്ലേ തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതു്. പണ്ടത്തെ ആളുകൾ പല മണ്ടത്തരങ്ങളും കാണിച്ചിരിക്കും. ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തിനു് നാലായിരമോ അയ്യായിരമോ രൂപകിട്ടും . . . അവനെ ഇറക്കിവിടണം . . . . പക്ഷെ എങ്ങനെ? ഏതുവിധത്തിൽ? അതൊരു തീരാപ്രശ്നമായി കുറുപ്പിനു്.

ഇടവപ്പാതിയുടെ കാറും കോളും ആകാശത്തിരുണ്ടുകയറി. അന്തരീക്ഷം എല്ലാംകൊണ്ടും ഘോരമായി. ഭയങ്കരമായ മഴയുടെ ആരംഭം. ഒടുവിൽ അതു സംഭവിച്ചു—തോരാത്ത മഴ. അതിനെത്തുടർന്നു ഭയങ്കരമായ വെള്ളപ്പൊക്കവും—നദീമുഖങ്ങളും കായലോരങ്ങളും ചുററുമുള്ള കരകളെല്ലാം മുക്കിക്കളഞ്ഞു. കാററും, കോളും, ഇടിയും, മിന്നലും ഭൂമിയെ ഭരിക്കുകയാണു്. പക്ഷെ അതിനെയൊക്കെ അതിജീവിക്കത്തക്കതായിരുന്നു തേവന്റെ യജമാനസ്നേഹം—ഉന്നതമായിരുന്നു അതു്. അന്നു രാത്രി തേവൻ മാലയെ വിളിച്ചു. "എടീ ചൂട്ടുപാള എടുത്തോ. ഭയങ്കര മഴ; ഈ നില തുടർന്നാൽ മട ഇടിഞ്ഞുവീഴും. നിലത്തിൽ തുമ്പായുമെടുക്കു, പോകാം."

അവർ ഇറങ്ങി. മരംകോച്ചുന്ന തണുപ്പു്. കൊള്ളിയാൻ ആകാശത്തിൽ തുടർച്ചയായി മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒററ നക്ഷത്രംപോലുമില്ല ആകാശത്തു്. അവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു പഴയ ഹരിക്കയിൽ വിളക്കുണ്ടു്. കാററിൽ അതിലെ തീനാളം ആടുകയും കെടാൻ പോവുകയുമാണു്. അവർ മുറിഞ്ഞ മടകൾ വെട്ടിവെച്ചു. മഴ ചാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ കൊച്ചാററിലെ വെള്ളം ഇരുകര കവിഞ്ഞൊഴുകാറായിരിക്കുന്നു. ജീവനെ പണയംവെച്ചുകൊണ്ടു് ആ രണ്ടുപേർ തമ്പ്രാനുവേണ്ടി പണിപ്പെടുകയാണു്.

കുറച്ചനുഭൂതികളും അതിലേറെ ആത്മവിശ്വാസവും

(ബിന്ദു & വെളുത്താട്ട് കേശവൻ)

"തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടക്കുന്ന Student writers' campന് നിങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു"വെന്ന, ഡോ. ഇ. ഐ. ജോർജ്ജിൻെറ കത്തുകിട്ടിയപ്പോഠം ഒന്നും തോന്നിയില്ല. ഒരർദ്ധബോധാവസ്ഥയിലായിരുന്നു ഞങ്ങളപ്പോഴെന്നു പറയാം.

നിശ്ചിതസമയത്തിനല്പം മുമ്പുതന്നെ ഞങ്ങളവിടെ 'റിപ്പോർട്ട്'ചെയ്തു. അസി: ഡയറക്ടർ ശ്രീ. ജോർജ്ജു റപ്പോട്ട് ഞങ്ങഠംക്ക് പരിപാടി ഇന്നതെന്ന് ടൈപ്പ്ചെയ്ത ഒരു പുസ്തകം തന്നു: ആദ്യമൊരുദ്ഘാടനസമ്മേളനം, ഒരു പരിചയപ്പെടുത്തൽ. അഞ്ചു 'ജെനറൽ സെഷൻ', നാലു ഗ്രൂപ്പ് ചച്ച്, ഒരു സമാപനസമ്മേളനം—ഇത്രയുമായിരുന്നു, പരിപാടി.

സവ്വകലാശാലാ യുവജനക്ഷേമവകുപ്പിൻെറ ഹോണററി ഡിറക്ടർ ഡോ: ഇ. ഐ. ജോർജ്ജ് ആണ്, പരിപാടി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തതു്. യുവജനക്ഷേമവകുപ്പിൻെറ നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചദ്ദേഹം നീണ്ടൊരു പ്രസംഗംചെയ്തു. അതുകഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരുടേയും സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തൽ. അങ്ങനെ ആ പരിചയപ്പെടൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഠം ഞങ്ങളും നിങ്ങളുമെന്ന ഭാവംപോയി, നമ്മളെന്ന ഒരൊററഭാവമായിരുന്നു, ഞങ്ങഠംക്കന്യോന്യം തോന്നിയതു്.

അടുത്തതു് 'കവിത'യെക്കുറിച്ചൊരു ജനറൽ സെഷനായിരുന്നു: ശ്രീ. കെ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ ആദ്ധ്യക്ഷംവഹിച്ചു. പ്രൊഫ: ഹൃദയകുമാരി വക്കിങ്ങ് പേപ്പറവതരിപ്പിച്ചു. നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെക്കാളധികം യൂറോപ്പിൻെറ മനസ്സാണു്, നിങ്ങളറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതെന്ന ഒരു പാശ്ചാത്യൻെറ വാകും അവരുദ്ധരിച്ചു. ഒരിന്ത്യൻ കവിയുമതേ, ഭാരതത്തിൻെറ പാരമ്പര്യമുഠംക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെ, "എൻെറ യല്ലെൻെറയീ മഹാ ക്ഷേത്രങ്ങഠം" എന്നതു് ഒരു വലിയ സംസ്കാരചരിത്രത്തിൻെറ വാതിൽ തുറക്കുന്നു. "These great temples" എന്നു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനു് വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകാത്തതാണതു്. അങ്ങനെ ഓരോ മഹത്തായ കവിതയും മഹത്തരമായൊരു സംസ്കാരമുഠംക്കൊണ്ടിരിക്കും. കവിതയിലെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചും ഭാവത്തെക്കുറിച്ചും അവർ പറഞ്ഞു. ഭാവത്തിൻെറ കാര്യത്തിൻെറ കൂട്ടത്തിലവർ പറഞ്ഞു, രസവും വികാരവും, ഒന്നു് ഒന്നിലൂന്നി നില്ക്കുന്നുവെങ്കിലും രണ്ടും രണ്ടുതന്നെയാണെന്നു്. കവിതയിൽ വാക്കുകഠംക്കും, 'ക്രമ'ത്തിനും ഉള്ള സ്ഥാനവും അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

അതുകഴിഞ്ഞു് ഈ ഉപന്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ചോദ്യങ്ങളുമുത്തരങ്ങളുമെല്ലാമുണ്ടായി. ഒരുമണിക്കതുകഴിഞ്ഞു് ഉച്ചഭക്ഷണം.

രണ്ടു മണിക്കു് ഗ്രൂപ്പുചച്ച്തുടങ്ങി. നാലു ഗ്രൂപ്പുകളായിത്തിരിഞ്ഞാ (കഥ, കവിത, ഉപന്യാസം, നാടകം) യിരുന്നു, ചച്ച് നടത്തിയിരുന്നതു്. ഞങ്ങളിലൊരാഠം കവിതയുടെ വിഭാഗത്തിലും മറേറയാഠം കഥയുടെ വിഭാഗത്തിലുമായതിനാൽ മററു രണ്ടും ഞങ്ങഠംക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. കവിതയുടെ ഗ്രൂപ്പു ചച്ച്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയതു് ശ്രീ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരായിരുന്നു. സവ്വശ്രീ. ചെമ്മനം ചാക്കോ, വേലായുധൻനായർ, ദക്ഷിണാമൂത്തി, സുഗതകുമാരി, ഹൃദയകുമാരി തുടങ്ങിയവരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഞങ്ങഠം പത്തു 'കവി'കളുടെ കവിതകളെല്ലാം അവിടെവെച്ചു വായിച്ചു. ആ കവിതകളെഴുതാനുണ്ടായ പ്രചോദനമെല്ലാം ചോദിച്ചു, തൃപ്തികരങ്ങളായ ഉത്തരങ്ങളാണു് കിട്ടിയതു്.

അങ്ങനെ, ഒരു ഭാഗത്തു് കവിതയെക്കുറിച്ച് ചച്ച്നടക്കുമ്പോഠം മറുഭാഗത്തു് പന്ത്രണ്ടു് കഥാകൃത്തുക്കളിരുന്നു, അവരുടെ ഫീൽഡിനെക്കുറിച്ച് ചച്ച്നടത്തുകയായിരുന്നു. ആനന്ദക്കുട്ടനാണു്, ചച്ച്നയിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു എന്താണു് ചെറുകഥയെന്നു്. ഞങ്ങഠംക്കുത്തരമില്ലായിരുന്നു. സഹജമായ നമ്മബോധത്തോടെ അദ്ദേഹം പറ

ഞ്ഞു, ചെറുകഥ എന്തുമാണെന്നു്. ശരിയല്ലേ? എങ്ങനെ കഥയെഴുതുന്നുവെന്നായിരുന്നു അടുത്ത ചോദ്യം. പലരും പലതും പറഞ്ഞു.

അടുത്ത അമ്മേളനം മൂന്നരയ്ക്കായിരുന്നു. ഉപന്യാസത്തെക്കുറിച്ച്. ശ്രീ. പി. ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കരായിരുന്നു, അദ്ധ്യക്ഷൻ. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വഴിക്കുവഴി പറഞ്ഞു്, സുസംഘടിതമായ ഒരു 'തീസിസ്സ്'ല്ല ഉപന്യാസമെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ജോൺസൺ പറഞ്ഞപോലെ അതെന്താണെന്നു് പറയുന്നതിലുമെളുപ്പം അതെന്തല്ലെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും. ഇ. എം. ജെ. വെണ്ണിയൂരാണ്, വക്കിങ്ങ് പേപ്പറവതരിപ്പിച്ചതു്. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഉപന്യാസ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ചും മലയാളത്തിലേതിനെക്കുറിച്ച് ചുരുക്കിയും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചു. ശ്രീ. കെ. വി. എം., വി. ടി, മാരാരു്, എം. ആർ. ബി. തുടങ്ങിയവരെക്കൂടാത്ത ഉപന്യാസ സാഹിത്യത്തിന്നു് മലയാളത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടോ? പക്ഷെ അതുകഴിഞ്ഞുണ്ടായ ചോദ്യോത്തരങ്ങളാക്കുറവുനികത്തി.

പിറേറന്നു കാലത്തൊമ്പതുമണിക്കു നാടകത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു, ജെനറൽ സെഷൻ ശ്രീ. എൻ. കൃഷ്ണപ്പിള്ള അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. ഈസ്കിലസ്സിൻെറയും സോഫോക്ലീസിൻെറയും യൂറിപ്പിഡിസ്സിൻെറയും അരിസ്റ്റോഫാനസ്സിൻെറയും കാളിദാസൻെറയും ഭവഭൂതിയുടെയുമെല്ലാം നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചദ്ദേഹം നല്ലൊരു പ്രസംഗംതന്നെ ചെയ്തു. ശ്രീ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള വക്കിങ്ങ് പേപ്പറവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു, അതിവാചാലതയുടെ കലയല്ല, നാടകമെന്നു്. വ്യഞ്ജനാവ്യാപാരമതിലാവശ്യമാണ്; അതിലെ ഓരോ വാക്കിന്നും രംഗപരിമിതി, കാലസമാഹൃതപ്രേക്ഷകസാന്നിദ്ധ്യജന്യമായ പരിമിതി, തുടങ്ങിയ പരിമിതികളുണ്ടു്. ഒരു നാടകകൃത്തു് ഇവയോരോന്നുമുള്ളിൽ കണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഓരോ വാക്കും പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. 'നാടകം വായിച്ചുപോകാൻ കൊള്ളാം രംഗത്തു ശോഭിക്കുകയില്ല' എന്നും മറിച്ചുമൊരഭിപ്രായം സാധാരണ കേറാക്കാറുണ്ടു്. ഒരു നാടകമൊരാറം വായിച്ചുപോകുമ്പോറം മനോരംഗത്തു് അതിൻെറ അഭിനയവും നടക്കുന്നുണ്ടാവും. വായിച്ചിട്ടു് നന്നായെന്നു തോന്നണമെങ്കിൽ ഈ അഭിനയം നന്നാകണം. അപ്പോറം പിന്നെ വായിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന നാടകം അഭിനായ്യമല്ലെന്നു പറയുന്നതിൻെറ അർത്ഥമെന്താണ് —അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. നാടകത്തിലെ കഥാലക്ഷ്യം, കഥാപാത്രം, സംഘട്ടനം, സംഭാഷണം എന്നിവയുടെ അനിവാര്യതയെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. സംശയങ്ങളുടേയും അഭിപ്രായങ്ങളുടേയും കൂട്ടത്തിൽ കുമാരി സാവിത്രിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു, നാടകം ഒരു സാഹിത്യരൂപം മാത്രമല്ലെന്നു്. അതിൽ അഭിനേതാക്കറക്കും രംഗസംജ്ജീകരണത്തിന്നും സംഗീതത്തിന്നും അത്രമാത്രം സാഹിത്യത്തിന്നും പ്രാധാന്യമുണ്ടു്.

പതിനൊന്നരക്കു വീണ്ടും മറെറാരു ഗ്രൂപ്പുചച്ച—കവിതയുടെ ചച്ച നയിച്ചതു് ശ്രീ. ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പാണ്. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരും സുഗതകുമാരിയും ചെമ്മനം ചാക്കോവും എല്ലാം സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു. കവിതക്കു വൃത്തമാവശ്യമാണോ?—ഒ. എൻ. വി. ചോദിച്ചു. മാരാരും, തമ്പുരാനും പറയുന്നതാണ്, അതു മാത്രമാണ്, വൃത്തമെങ്കിലതത്ര നിർബ്ബന്ധമൊന്നുമല്ല. മറിച്ച്, കവിതയിൽ കമ്പോട്ടുകമ്പു ദീക്ഷിക്കേണ്ടൊരു താളാത്മകതയാണതെങ്കിലോ, അത്യാവശ്യവുമാണതു്. പഴയ വൃത്തങ്ങളിൽ പരീക്ഷണങ്ങറം കൊണ്ടുവരാം. കാകളിയുടെ രണ്ടു വരിക്കുശേഷം പത്തക്ഷരംകൂടിച്ചേർത്താൽ, കാകളി

''ശാരികപ്പൈതലേ ചാരുശീലേ
വരികാരോമലേ കഥാശേഷവും ചൊല്ക
നീ ശാരികപ്പൈതലേ, ചാരുശീലേ.'' എന്നാക്കിയാൽ ഒരു തകരാറും വരാനില്ല. മറിച്ച് എന്തോ ഒരു നവ്യാനുഭൂതികൂടി കൈവന്നപോലെ —ശ്രീ. ഒ. എൻ. വി. നിർത്തി: മണി ഒന്നേകാലായിരുന്നു.

ഈ സമയത്തൊക്കെ, ഞങ്ങറം 'കഥാകൃത്തുക്കറം' താന്താങ്ങളുടെ കഥ വായിക്കലും, അവയുടെ ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളും നടത്തുകയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ചെറുകഥാ ലോകത്തിലെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു, തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആ പന്ത്രണ്ടു കഥകളും. കൊച്ചുകൊച്ചു ചെഖോവുമാരും, മോപസ്സാങ്ങുമാരും, ജെയിംസുജോയ്സുമാരും. ഒരുമണിക്കതുകഴിഞ്ഞു.

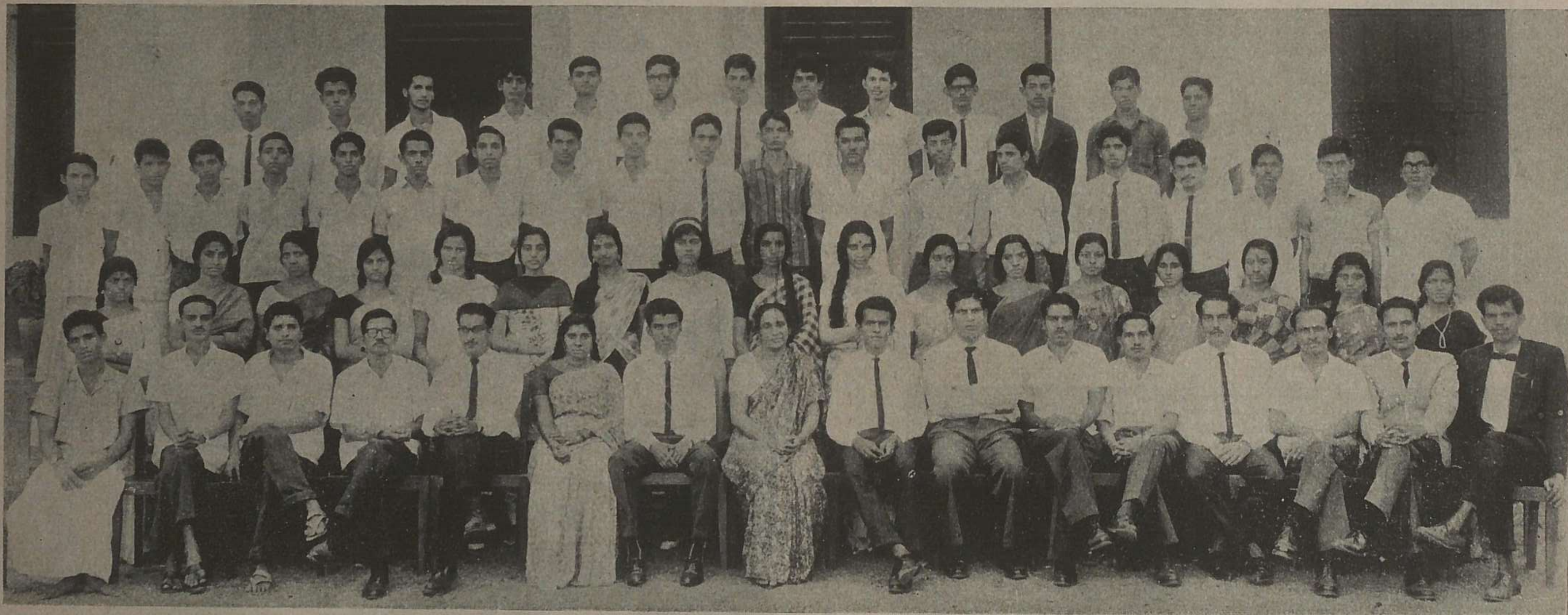

COLLEGE UNION COUNCIL

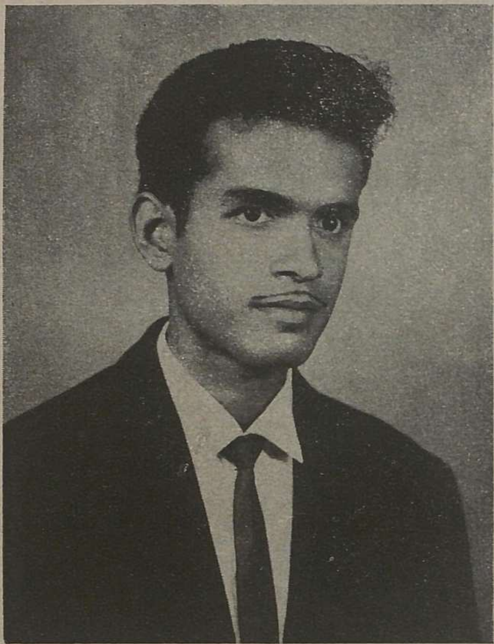

CHARLES VICTOR
College Union Chairman

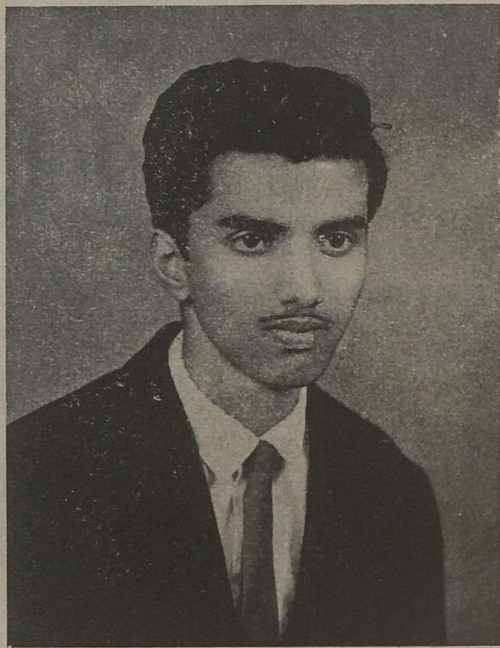

V. PADMANABHAN
College Union Secretary

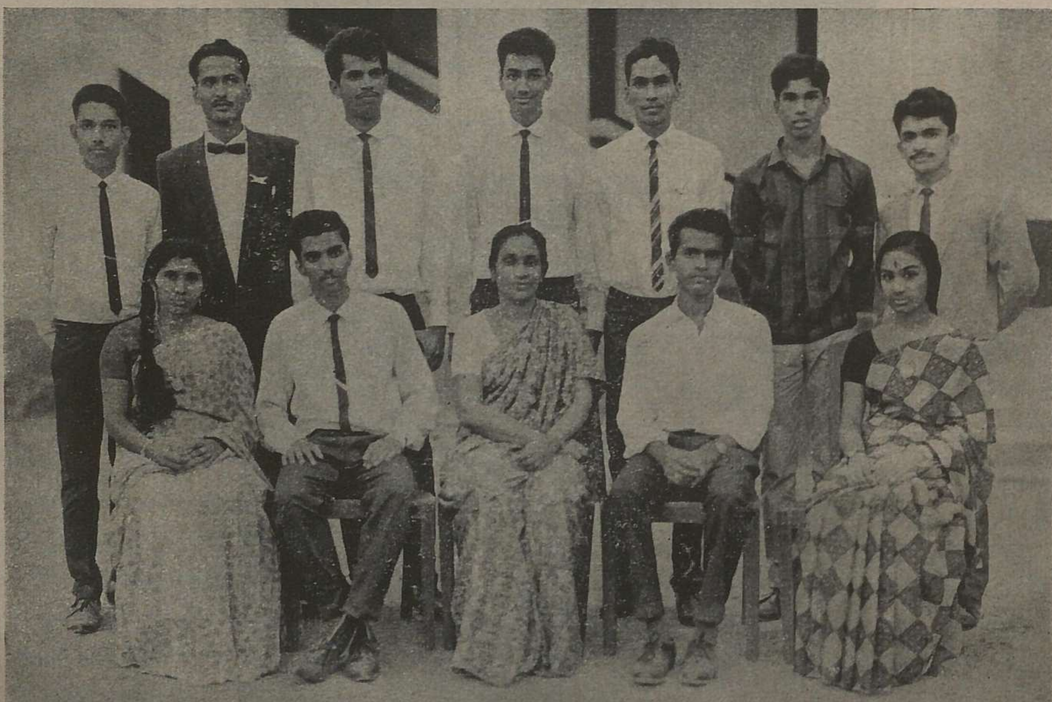

Secretaries of Associations

വീണ്ടുമൊന്നേമുക്കാലിന് — ചെറുകഥാസാഹിത്യശാഖയിലെ വിവിധ ഉടംപ്പിരിവുകളെ ശ്രീ. ആനന്ദക്കുട്ടൻ വിവരിച്ചുകാണിച്ചു. "പണ്ടൊരിടത്തൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു"—തൊട്ട് ഇന്നത്തെ 'അത്യാധുനിക' ചെറുകഥവരെയുള്ള കഥകളെക്കുറിച്ചദ്ദേഹം നന്നായിപ്പറഞ്ഞുതന്നു. മൂന്നരമണിയ്ക്കുതുകഴിഞ്ഞു.

ആ സമയത്ത് 'കവി'കാം സമകാലീന മലയാള കവിതയിലെ പ്രമുഖ പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുകയായിരുന്നു. സുഗതകുമാരിയുടെ 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ 'മൃത്യുപൂജ' 'കുരുക്ഷേത്രം' ചെറിയാൻ കെ. ചെറിയാന്റെ 'ജീവിതമെന്ന ബോറ്' ശ്രീ. ആർ. രാമചന്ദ്രന്റെ 'അജന്ത' തുടങ്ങിയ കവിതകാം അനുസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. ആ ലക്കം 'മാതൃഭൂമി' ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ വന്നിരുന്ന 'തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ' എന്ന വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിത ഓ. എൻ. വി. കുറുപ്പവിടെ വായിച്ചു. ഞങ്ങളതിനെക്കുറിച്ചും ചർച്ചചെയ്തു. ആ സമയത്തായിരുന്നു, ബിംബങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരു സുഹൃത്തിന്റെ ചോദ്യം. ഓ. എൻ. വി. പറഞ്ഞു, എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ വെട്ടിത്തുറന്നങ്ങു പറയുന്നതിലുമധികം കാവ്യാത്മകത കിട്ടാനും, തന്മൂലം അനുവാചക ഹൃദയത്തിൽ പതിച്ചുനിന്നമായിപ്പതിയാനും, ഒരു ബിംബമുപയോഗിക്കുകയാണു നല്ലതു്. 'ഞാൻ മരിക്കാറായി, എനിക്കീദേഹം വിട്ടുപിരിയാൻ വയ്യ' എന്നൊക്കെ എങ്ങനെയൊക്കെപ്പറഞ്ഞാലുമാത്ഥബോധം വരുത്താൻ കഴിയാത്തകാര്യം, "പഴകുംതോറുമേറുന്നു പാരംമമതയെങ്കിലും, ഈ വീടുവിട്ടിറങ്ങീടാനിനിത്താമസമില്ലമേ." എന്ന മുപ്പത്തിരണ്ടക്ഷരത്തിലൊതുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് ബിംബത്തിന്റെ മിടുക്കാണ്—ശ്രീ. ഓ. എൻ. വി. ഉപസംഹരിച്ചു.

അന്നു വൈകുന്നേരം ചർച്ച നോവലിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ശ്രീ. കെ. സുരേന്ദ്രൻ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. നോവലിസ്റ്റിൽ നടക്കുന്നതൊരുതരം രാസവികാരമാണെന്നും, അതിന്റെ explosion ആണു് യഥാത്ഥ നോവലെന്നും, പേപ്പറവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രീ. പി. എ. വാരിയർ പറഞ്ഞു. മലയാളത്തിലെ നോവൽ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചദ്ദേഹം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു. എന്നിട്ടവസാനിപ്പിച്ചു, ശരിക്കും ആവിഷ്ക്കരണത്തിലുള്ള തകരാറുതന്നെയാണ്, നോവലിന്റെ പരാജയത്തിന്നു കാരണമെന്നു്. മുക്കുവരിൽനിന്നനുഭൂതിയുറംക്കൊണ്ടെഴുതിയതെന്നു തകഴിയവകാശപ്പെടുന്ന ചെമ്മീൻ മുക്കുവർ disown ചെയ്യാൻ കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല, വാരിയർ പറഞ്ഞു.

ശ്രീ. ആനന്ദക്കുട്ടന്നു് പെട്ടെന്നൊരു കലാപരിപാടിയുടെ പരിപാടി. പാട്ടു്, കവിതാപാരായണം, കഥാപ്രസംഗം, 'ദ്രുതനാടകം' മുതലായവ ഉടംക്കൊണ്ടതായിരുന്നു അതു്. ആ നാടകം കണ്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോഠം ഒന്നു മനസ്സിലായി. ഒരു നാടകത്തിന്റെ വിജയത്തിന്നു് എല്ലാത്തിലുമുപരിയാവശ്യം അഭിനേതാക്കളുടെ ഒരു പരസ്പരധാരണ— A mutual understanding—ആണെന്നു്.

പിറേറന്നു് കാലത്തു് ശ്രീ. നാഗവള്ളിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചെറുകഥയെക്കുറിച്ചൊരു പൊതുസമ്മേളനം. "ശ്രീനി" വക്കിങ്ങ് പേപ്പറവതരിപ്പിച്ചു. മലയാളത്തിൽ കഥയുടെ ചരിത്രമൊന്നവതരിപ്പിച്ചശേഷമേ അദ്ദേഹം മറെറന്തും പറഞ്ഞുള്ളു. ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ എന്തെങ്കിലും സംഭവത്തിന്റെ ഭാവാവിഷ്ക്കരണമാണു് ചെറുകഥ. ആ ഭാവമെന്തുമാകാം. ഒന്നിലധികം ഭാവങ്ങളുമതിലാകാം. വായന കഴിഞ്ഞാൽ ആത്യന്തികമായി മുററിനിൽക്കുന്ന ഭാവം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കണമെന്നുമാത്രം. ഡെഭോണിയസ്സിന്റെ 'എഫിലസ്സിന്റെ വിധവ' എന്ന ചെറുകഥയെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടദ്ദേഹമതവസാനിപ്പിച്ചു. ചോദ്യോത്തരസമയത്തു ശ്രീ. നാഗവള്ളി ഡൊൺസാനിയുടെ ഒരു ചെറുകഥയെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു. പണക്കാരുടെകൂടെ നടക്കുന്ന പ്രശസ്തിയുടെയരികിൽ പ്രേമാഭ്യർത്ഥനയുമായിചെന്ന കവിയോടവഠം, "ഒരു നൂറുകൊല്ലം കൂടി കഴിയട്ടെ, ആ ശ്മശാനത്തിന്റെ പുറകിൽ ഞാൻ വരാം." എന്നു പറയുന്ന കഥ ("കവിയും കീത്തിയും" എന്നോ മറേറാ പേരിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ ഒരു കവിത വായിച്ചതായിതോന്നുന്നു—കേ.)

പതിനൊന്നരമണിയ്ക്കൊരു ഗ്രൂപ്പുചർച്ച—ഞങ്ങളെ ഭാവിയിലെ എഴുത്തുകാരായി വളത്തിയെടുക്കാനുള്ള "പ്രാരംഭനടപടികാം" അവിടെ കൈക്കൊണ്ടു. ഓരോരുത്തരുടേയും അഭിരുചിയ്ക്കനുസരിച്ച് അവരവർ വായിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങാം

ഏവയെന്നു് ''കല്ലച്ചി''ൽ (Cyclostyle) അടിച്ചു തന്നു. അതു തന്നുകൊണ്ടു് ആനന്ദക്കുട്ടൻ പറഞ്ഞു, ''നാളത്തെ നല്ല എഴുത്തുകാരാകാൻ ഇതു സഹായിയ്ക്കും.''

ഈ സമയത്തു് 'കവി'കളും ചർച്ചയിൽതന്നെയായിരുന്നു. ശ്ലഥബിംബങ്ങളെക്കുറിച്ചാരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഓ. എൻ. വി. പറഞ്ഞു, ബിംബങ്ങളെക്കുറിച്ചുപഠിയ്ക്കൂ; എന്നിട്ടാവാം ശ്ലഥബിംബങ്ങളെന്നു്. എങ്കിലും ശ്ലഥബിംബത്തിന്നുദാഹരണമായി, അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ '**കുരുക്ഷേത്രം**' എന്ന കവിതയിലെ, ''മണ്ണിൻ ചൂടേററ, വേരുകൾ പൊട്ടി, കുഞ്ഞുപക്ഷി മുലനുണയുമ്പോൾ.'' എന്ന വരിയെടുത്തുകാണിച്ചു. യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല; കുഞ്ഞുപക്ഷിയും, മണ്ണിൻചൂടും, വേരുകൾ പൊട്ടലും, മുലനുണയലുമെല്ലാം തമ്മിൽ. പക്ഷെ, ശരിയ്ക്കും ജീവൽസ്പന്ദനത്തിൻെറയൊരു ചിത്രം, ഒരു ചിതറിയ ചിത്രം, നമുക്കസ്സലായതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണാൻ കഴിയും. ഓ. എൻ. വി.യുടെ 'ഒരു തുള്ളി വെളിച്ച'മെന്ന സങ്കല്പവുമതുപോലെത്തന്നെ. അടുത്തതു് ഉച്ചഭക്ഷണമായിരുന്നു.

സമാപനസമ്മേളനം തുടങ്ങി. വൈസ്ചാൻസലർ പ്രൊ: സാമുവൽ മത്തായിയായിരുന്നു, അദ്ധ്യക്ഷൻ. വലിയൊരു സർവ്വകലാശാലയിലെ ഏററവും വലിയൊരുദ്യോഗസ്ഥൻ, മധുരക്കുപോകാൻ തിരക്കായി നില്ക്കുക—അതു ഗംഭീരമായ ഒരു പ്രസംഗമൊന്നും നാം പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുകയില്ല. പക്ഷെ പ്രതീക്ഷകളെയൊക്കെത്തകർത്തുകളഞ്ഞു, ആ നർമ്മമധുരമായ പ്രസംഗം. Look in thy heart and write—അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഓരോ സാഹിത്യകാരനും ആ ഉൾക്കാഴ്ചവേണം. പുറമെക്കുറച്ചു വിവരവും വേണം. അതിനയാൾ വായിക്കണം. ഇത്തരം ക്യാമ്പുകളിൽ അവർക്കൊത്തുചേരാൻ കഴിയും. സർവ്വകലാശാല, ഇനിയും ഇത്തരം ക്യാമ്പുകൾ സംഘടിപ്പിയ്ക്കുന്നതാണെന്നു് പറഞ്ഞു്, ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ഭാവുകമാശംസിച്ചു്, അദ്ദേഹമാ പ്രസംഗം നിർത്തി.

ഇനിയൊരു ഫോട്ടോയെടുക്കൽ മാത്രം. ഫോട്ടോവിന്നു് ഞങ്ങളെല്ലാം നിരന്നുനിന്നപ്പോൾ ശ്രീ. ആനന്ദക്കുട്ടൻ ക്യാമറയുടെ പുറകിൽ ചെന്നൊന്നുനോക്കി. ''എന്താസാർ'' ആരോ ചോദിച്ചു, ''എല്ലാം തലതിരിഞ്ഞാണു് കാണുന്നതല്ലേ?'' ആനന്ദക്കുട്ടൻ പറഞ്ഞു, ''കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇത്രയും പേർ തലതിരിഞ്ഞവരല്ല എന്നു കാണാൻ സന്തോഷമുണ്ടു്.'' വാസ്തവത്തിൽ കോരിത്തരിപ്പുണ്ടായി ഞങ്ങൾക്കപ്പോൾ.

ഫോട്ടോയെടുത്തുകഴിഞ്ഞു. വൈസ്ചാൻസലർ പോകാൻ നില്ക്കുകയാണു്. ഞങ്ങൾ കാറിൻെറ ഇരുവശത്തും ചെന്നുനിന്നു. അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലിങ്ങനെ പറയുകയാണു്, ''നിങ്ങടെയൊക്കെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യം എനിക്കു് ഡെഡിക്കേററു് ചെയ്യണ''മെന്നു സഹജമായ പുഞ്ചിരി അപ്പോൾ ആ മുഖത്തു കണ്ടില്ല.

എല്ലാവരും പിരിയുകയായി. പിരിയുമ്പോൾ അസാധാരണമല്ലാത്ത ആ വേദന എല്ലാവരുടേയും മുഖത്തു് പരിസ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ, അത്രയ്ക്കു സാധാരണമല്ലാത്ത എന്തോ ചില അനുഭൂതികളുടെ തികട്ടലും, അതോടെ കുറെ ആത്മവിശ്വാസത്തിൻെറ തിളക്കവും കൂടെ, ആ കണ്ണുകളിലുണ്ടായിരുന്നു.

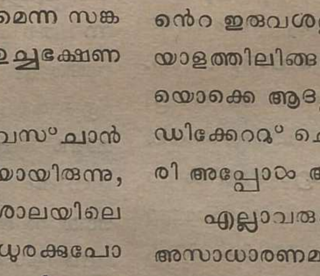

"ഐ. എൻ. എസ്. കൃപാൺിൽ"

(ഗോഡ്‌വിൻ മോഹൻദാസ് I പ്രീഡിഗ്രി)

ഇന്ത്യൻ നേവിയുടെ "ഐ. എൻ. എസ്. കൃപാൺ" എന്ന അന്തർവാഹിനി നശീകരണക്കപ്പൽ കോഴിക്കോട്ട് തുറമുഖത്തു 1967 ഡിസംബർ 15, 16 എന്നീ തീയ്യതികളിൽ വന്നെത്തിയിരുന്നു. ഈ വാർത്ത കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളായ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷത്തിന്നിടനൽകി. പൊതുജനങ്ങൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും കൃപാൺ സന്ദർശിക്കുന്നതിന്നുള്ള അനുമതി നൽകിയിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ് കാരണം.

കോളേജിലെ ആർമി, നേവി എൻ. സി. സി. കേഡററുകളെ സന്ദർശനാർത്ഥം 16–ാംനു- രാവിലെ കോഴിക്കോട്ട് കടൽപാലത്തിൻെറ അടുത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഞങ്ങൾ കാഡററുകളെ ഏകദേശം പത്തുമണിയ്ക്കു് പോർട്ടാഫീസിൻെറ ടഗ്ഗായ 'മരയ്ക്കാറി'ൽ കയററി. എല്ലാവരും കയറിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ടഗ്ഗ് കൃപാണിനെ ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടു തിരമാലകളെ മുറിച്ചു സാവധാനം മുന്നോട്ടുനീങ്ങി.

ഞങ്ങളിൽ പലരുടെയും ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് ഇത്തരം ഒരു കടൽയാത്ര നടത്തുന്നത്. 'മരയ്ക്കാർ' ഏകദേശം ഒന്നരമൈൽ പിന്നിട്ടപ്പോൾ, കണ്ണുകൾക്കുമുമ്പിൽ എങ്ങും വിശാലമായ സമുദ്രം കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ, അല്പാല്പം ഭയം തോന്നിത്തുടങ്ങിയെങ്കിലും കപ്പലിനെ ദർശിക്കുവാനുള്ള ജിജ്ഞാസ ഇത്തരം ചിന്തകൾക്കു സ്ഥാനം നൽകിയില്ല. ടഗ്ഗിലെ ജോലിക്കാരിൽനിന്നു് സുമാർ മൂന്നു നാഴിക അകലെയാണ് കൃപാൺ നങ്കൂരമിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും കപ്പലിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു കൂടുതൽ വ്യക്തമായി വിഷയീഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇരുപത്തഞ്ചുമിനുട്ടു യാത്രചെയ്തപ്പോഴേയ്ക്കും 'മരയ്ക്കാർ' കൃപാണിന്നു സമീപം അണഞ്ഞു. കപ്പലിൻെറ കയർ കോണിയിലൂടെ ഞങ്ങൾ നിഷ്പ്രയാസം കൃപാണിൻെറ ഡക്കിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു.

കേഡററുകൾ നാവികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ഞങ്ങളെ നാവികന്മാർ ഓരോ ചെറിയ ഗ്രൂപ്പുകളാക്കിത്തിരിച്ചു, കൃപാണിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങൾ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാനായി കൊണ്ടുപോയി.

ആദ്യമായി മുകളിലത്തെ ഡക്കിൻെറ മുൻഭാഗത്താണ് പോയത്. അവിടെ ഒരു ഉയന്ന ഇരിപ്പടം, രണ്ടു വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം ഒരു ഉച്ചഭാഷിണി, ഇരിപ്പടത്തിന്നു മുൻഭാഗത്തായി മുകളിൽ ഒരു ആർച്ച്സ്റ്റേയിൽ, അതിനോടനുബന്ധിച്ചു സൂചകം തുടങ്ങിയ ആധുനിക നാവികോപകരണങ്ങൾ സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു. കൃപാണിലെ ഏററവും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കേരളീയനായ 'ക്യാപ്ററൻ' നരസിംഹനാണ്, ആ ഇരിപ്പടത്തിൽ ഇരിക്കുക. ഈ ഇരിപ്പടത്തിന്നടുത്തായി സ്ഥാപിച്ചു ലൌഡ്സ്പീക്കറിൽക്കൂടിയാണ് കൃപാണിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന നാവികക്കു അദ്ദേഹം ആജ്ഞനല്കുന്നതു്. മുകളിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആർച്ച്സ്റ്റേയിലും സൂചകവും കപ്പൽ ഏതു നാവികരേഖയിൽക്കൂടിയാണ് മുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്നതെന്നു ക്യാപ്ററന്നു മനസ്സിലാക്കുവാനുതകുന്നു.

രണ്ടാമതായി കൃപാണിൻെറ ഇരുപാർശങ്ങളിലും ഘടിപ്പിച്ചു, കരയിലേയ്ക്കു രാത്രിസമയത്തു സിഗ്നൽ കൊടുക്കുന്ന ഇലടിക്ക് സെച്ച്ലൈററ് ഞങ്ങളുടെ സഹായിയായ നാവികൻ പ്രവർത്തിച്ചു കാണിച്ചുതന്നു. അതിന്നടുത്തുതന്നെയായി ഒരു ബൈനോക്കുലർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽക്കൂടി കരയിലേയ്ക്കു് നോക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം അനുമതി നൽകി. ഇപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധമായ വെസ്റ്റ്ഹിൽ ബാറക്സ് കെട്ടിടങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ട് റേഡിയോ സ്റ്റേഷൻ ഏറിയൽ മുതലായവയും തീരപ്രദേശത്തെ പ്രകൃതിരമണീയമായ മനോഹര ദൃശ്യങ്ങളും ദർശിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

മൂന്നാമതായി കൃപാണിൻെറ വീൽകിക് ഘടിപ്പിച്ച അറയിലേക്കുപോയി. ക്യാപ്ററൻെറ

ആജ്ഞപ്രകാരം കപ്പലിൻെറ ഗതിമാററുന്ന വീൽ കിക്കിൻെറ പ്രവത്തനം നാവികൻ വിവരിച്ചു തന്നു.

പിന്നെക്കണ്ടതു് കപ്പലിലെ ശത്രുനശീകരണ യന്ത്രത്തോക്കുകളാണു്, അപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങഠം കൃപാണിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗത്തെത്തിയിരുന്നു. രണ്ടു ജോടി യന്ത്രത്തോക്കുകളാണു്, ഇവിടെ ഏകദേശം മുപ്പത്തിമൂന്നടി വിതിയുള്ള ഈ ഭാഗത്തു ഇരുവശങ്ങളിലും ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മൂന്നുകുഴലുകഠം വീതമുള്ള ആദ്യത്തെ ഒരു ജോടി തോക്കുകഠം സമുദ്രോപരിഭാഗത്തുള്ള ശത്രുക്കളുടെ കപ്പലിനെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ളതാണു്. രണ്ടാമത്തെ ജോടി ആകാശത്തിലെ ശത്രുവിമാനങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നു കപ്പലിനെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന്നുള്ളതാണു്. ഈ രണ്ടുജോടി തോക്കുകളും ആട്ടോമെററിക സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രവത്തിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്. ഈ വിമാന നശീകരണത്തോക്കുകഠം കപ്പലിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗത്തുനിന്നു് അല്പം പിന്നിലായിട്ടാണു് സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇത്തരം യന്ത്രത്തോക്കുകഠം കണ്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് ഞങ്ങഠംക്കു കൃപാണിൻെറ മമ്മപ്രധാനമായ അന്തർവാഹിനി നശീകരണ തോക്കുകളുടെ ഓമ്മയുണ്ടായതു്. ഞങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷംപേരും അതു കാണിച്ചുതരുവാൻ നാവികനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു ''ക്യാപ്ററൻെറ ഉത്തരവുപ്രകാരം കപ്പലിൻെറ മുകളിലത്തെ ഡക്കുമാത്രമേ നിങ്ങഠംക്കു കാണിച്ചുതരുവാൻ അനുവാദമുള്ളു.'' ഞങ്ങളുടെ നിരാശ മനസ്സിലാക്കിയ സ്നേഹസമ്പന്നനായ നാവികൻ മേൽപറഞ്ഞ വിഷയത്തെപ്പററിയും കൃപാണിലെ മററു വിവിധ ഭാഗങ്ങളെപ്പററിയും ഒരു ചെറുവിവരണം നല്കി. ആദ്യമായി അദ്ദേഹം തുടങ്ങിയതു് 'ആൻറിസബ്മറൈൻഗണ്ണി'നെപ്പററിയാണു്. ഈ ഗൺ രണ്ടാമത്തെ തട്ടിലാണു് ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൻെറ സവിശേഷത ജലാന്തർഭാഗത്തുകൂടെ വരുന്ന അന്തർവാഹിനിയെ ദൂരവും ആഴവും ക്രമപ്പെടുത്തി നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണു്. ഇതിനു പററിയവിധം മററു പല യന്ത്രങ്ങളും ഇതിൽ സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മേൽപറഞ്ഞതും ഞങ്ങഠംക്കു കാണുവാൻ ഇടയായതുമായ മററു പല യന്ത്രങ്ങളും അവയുടെ പ്രവത്തനങ്ങളും, ഈ ഇടത്തരം, സൈനീകക്കപ്പലിന്നു 'കൃപാൺ' എന്ന ഹിന്ദിവാക്കു എത്രമാത്രം യോജിച്ചതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കപ്പലിൻെറ മററു ഭാഗങ്ങഠം മെസ്സ്കേബിൻ, ഇന്ധന സംഭരണസ്ഥലം, നാവികരുടെ കാബിനുകഠം, നാവികഡോക്ടരുടെ റൂം തുടങ്ങിയവയാണു്. ഈ കപ്പൽ 'ഗ്രേററ് ബ്രിട്ടൻ' ഇന്ത്യൻ നേവിക്കു വേണ്ടി നിമ്മിച്ചതാണെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അപ്പോഴാണു് ഈ സ്വപ്നലോകത്തുനിന്നു് ഞങ്ങളെ ഉണത്തുമാറു് കേഡററു് അണ്ടർ ഓഫീസറുടെ ''ഫോളിൻ'' കേട്ടതു്. 45 മിനുട്ടോളം നാവികരോടൊത്തു കഴിഞ്ഞ ഞങ്ങഠം 'മരസ്ഥാർ' ടഗ്ഗിൽ കയറുന്നതിന്നുമുമ്പായി അവരോടു കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തി.

'മരസ്ഥാറിൽ' കയറിക്കഴിഞ്ഞ എൻ. സി. സി. ഗ്രൂപ്പ് കൃപാണിന്നു 'സാല്യൂട്ടു്'' ചെയ്തു മടക്കയാത്രയാരംഭിച്ചു. ഈ നിമിഷങ്ങളിൽ നാവികർ പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന മുഖത്തോടുകൂടി, ഞങ്ങളെ കൈവീശി യാത്രയയയ്ക്കുമ്പോഠം ഞങ്ങളിലോരോരുത്തരിലുമുണ്ടായ വികാരം ഒരിക്കലും മറക്കാനാവതല്ല.

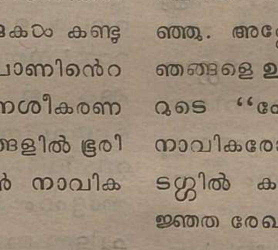

കടമ

(എം. പി. രാജൻ, I ബി. എസ്സ്. സി.)

പച്ചച്ചായമിട്ട ഗേററ് തുറന്നു പുറത്തുകടന്നു. ചരൽപ്പാതയിൽ കയറിയപ്പോഴാണ് ഓർത്തത്, ചെരുപ്പെടുത്തിട്ടില്ലെന്ന്! കാല്ക്കീഴിൽ ഞെരിഞ്ഞമരുന്ന ചരൽക്കല്ലുകളുടെ സംഗീതം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് അയാഠം നടന്നു. അയാളുടെ മനസ്സിൽ ശൂന്യത ഘനീഭവിച്ചുനിന്നിരുന്നു. ദൂരെ മൈതാനത്തിൽ കൊച്ചുകുട്ടികഠം പന്തുകളിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഠം അയാളുടെ മനസ്സിലെ ശൂന്യതയെ നിഷ്കാസനംചെയ്തുകൊണ്ട് അസൂയ സംജാതമായി. തനിയ്ക്ക് ഒരു കാലത്ത് പ്രാപ്യമായിരുന്ന ആ ഉത്സാഹം, ആ ആഹ്ലാദം ഇന്ന് അവരുടെ കൈകളിലാണ്. ഒരു കൊച്ചു കുഞ്ഞായിരുന്നെങ്കിൽ! അയാളാശിച്ചു.

ചരൽപ്പാത വയൽവരമ്പുകളിൽ ചെന്നവസാനിച്ചു. അയാഠം വീതികുറഞ്ഞ വരമ്പിലേക്കിറങ്ങി. മുണ്ടു മടക്കിയുടുക്കുമ്പോഠം അയാളുടെ അന്തരാത്മാവ് മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു. താനും ഈ വീതികുറഞ്ഞ വരമ്പിലൂടെ ഓടിക്കളിച്ചിട്ടുണ്ട്. കതിരിട്ടുനില്ക്കുന്ന നെൽച്ചെടികഠക്കിടയിൽ ചെറിയ തവളക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിടിക്കുവാൻ താൻ പലപ്പോഴും ശ്രമിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അയാഠം ഓർത്തു. ബാല്യകാലത്തിലെ നൈമിഷികങ്ങളായ മോഹങ്ങഠം! അയാഠം കണ്ണുകഠം ഉയർത്തി. ദൂരെ ഒരു കാമുകനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന കാമുകിയെപ്പോലെ തകർന്നുവീഴാറായ ആ പടിപ്പുര നില്ക്കുന്നു. ആ പടിപ്പുരവാതിൽ തള്ളിത്തുറക്കാനുള്ള അദമ്യമായ ആവേശം അയാളുടെ ഉള്ളിൽ ഉടലെടുത്തു. അയാഠം വേഗത്തിൽ നടന്നു.

ചിതൽപിടിച്ച ആ പടിപ്പുര അയാളെ പുളകിതഗാത്രനാക്കി. എത്രനാഠം ഈ പടിപ്പുരയുടെ പൊളിഞ്ഞ തറമേലിരുന്ന് ശ്രീദേവിക്ക് കഥകഠം പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്! ഓർമ്മകളുടെ കേന്ദ്രബിന്ദു ശ്രീദേവിയിലേക്ക് വ്യതിചലിച്ചപ്പോഠം അയാളുടെ മനസ്സിൽ വേദനയുടെ കുമിളകഠം പൊട്ടിത്തകർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് തന്റെ ആത്മാവിൽ ചൈതന്യം പകർന്നുതന്നിരുന്ന ആ വിപഞ്ചിക, ഇന്ന് മററൊരുവന്റേതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു!

ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ അയാഠം പടിപ്പുര തള്ളിത്തുറന്നു. അയാളുടെ കരസ്പർശമേററ് പടിവാതിലിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന ചിതൽപ്പുററുകഠം തകർന്നു. അതിൽനിന്നും കൊച്ചുജീവികഠം പുറത്തേക്കിഴഞ്ഞു നടന്നു.

പടിപ്പുരയിൽനിന്നും മുററത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോഠം അയാളുടെ കണ്ണുകഠം മുററത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും വളർന്നുനിന്നിരുന്ന കാട്ടുചെടികളിന്മേലായിരുന്നു. വഴിനിറയെ മനുഷ്യന്റെ പാദസ്പർശനമേല്ക്കാത്ത ചെടികഠം തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്നു!

പൂമുഖത്തേക്ക് കയറിയശേഷം അയാഠം പതുക്കെ ചുമച്ചു! അവിടെ തളംകെട്ടിനിന്നിരുന്ന ഭീതിദമായ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ആ ശബ്ദം അലയടിച്ചു.

പടിമേലിരുന്നപ്പോഠം വാതിൽപ്പാളികഠം ചെറുശബ്ദത്തോടെ കരഞ്ഞു. അയാഠം കണ്ണുകളുയർത്തിനോക്കി. ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് അയാഠക്കാളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആ രൂപം ഇരുട്ടിലേക്ക് വലിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാഠം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. തന്റെ മനസ്സിലെ ശ്രീദേവിയുടെ ശാലീനമായ ആ രൂപമാണ് വാതില്ക്കൽ നിന്നിരുന്നതെന്ന് സങ്കല്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

നിമിഷങ്ങഠക്കു ശേഷം വാതിൽ തുറന്നുകൊണ്ട് തിരുമേനി പുറത്തേക്കുവന്നു അയാഠം പടിമേൽ നിന്നെഴുന്നേററു.

"ഇരിക്കു!" തിരുമേനി അയാളോട് പറഞ്ഞു. "ആളെ മനസ്സിലായില്ലല്ലൊ!"

"തെക്കേവീട്ടിലെ ശാരദയുടെ മകൻ........!" അയാഠം അത് പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ല.

"രഘുവോ? എപ്പോ വന്നു?" തിരുമേനിയുടെ ശുഷ്കിച്ച, കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ നനവിന്റെ തിളക്കം കണ്ടു.

"ഇന്നലെ രാവിലെയാണു് വന്നതു്" അയാൾ ഭവ്യതയോടെ പറഞ്ഞു.

"ങ്ഹാ! ഞാനറിഞ്ഞില്ലാട്ടോ! രഘു അവിടെ ഇരിക്കു! ഞാനിതാവരുന്നു!" തിരുമേനി അകത്തേക്കുപോയപ്പോൾ രഘുവിന്റെ കണ്ണുകൾ കാടുപിടിച്ചുകിടന്നിരുന്ന പറമ്പിലേക്കുതിരിഞ്ഞു.

അയാളുടെ മനസ്സു് ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഇരുളാർന്ന വിഹായസ്സിൽ വിഹരിക്കുകയായിരുന്നു! കുട്ടിക്കാലത്തു് പടർന്നു പന്തലിച്ചുനില്ക്കുന്ന മാവിൻ ചുവട്ടിൽ താനും ശ്രീദേവിയും വീടുവെച്ചുകളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചെറിയ വടികളും പച്ചിലയും ഉപയോഗിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന വീട്ടിൽ ഒരച്ഛന്റെ ഗാംഭീര്യത്തോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആനന്ദത്തിന്റെ അപ്രാപ്യമേഖലകളിലൂടെ വിഹരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു! ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതെ, ബാഹ്യമായ ആ പൊയ്മുഖങ്ങളിൽ ഭ്രമിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ആ കൊച്ചുകുട്ടിയും താനുമായുള്ള അന്തരം...........! ഹോ! വർഷങ്ങൾ എത്ര വേഗം കടന്നുപോകുന്നു!

യൗവനമാകുന്ന മാരിവില്ലിന്റെ വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന വർണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രേമത്തിന്റെ നൂലിഴകൾ ജന്മമെടുത്തു. ആ നൂലിഴകൾക്കുള്ളിൽ താനും ശ്രീദേവിയും കുരുങ്ങി. വിധിയുടെ ഒരു മായാജാലമാണതെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻമാത്രം മനസ്സു് വളർന്നിരുന്നില്ല! ദീപാരാധനകഴിഞ്ഞു് നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കാർകൂന്തലിൽ തുളസിപ്പൂക്കളും ചൂടിവരുന്ന അവളെയും കാത്തു് വൃദ്ധനായ പേരാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ കാത്തുനില്ക്കും. കടന്നുപോകുന്ന വഴിക്കവളുടെ കാതരമിഴികൾ അയാളുടെ നേരെ തിരിയും! ആ നിമിഷങ്ങൾ ജീവിതത്തിനെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളാണെന്നു് അയാൾ കരുതി! എന്നാൽ കുറച്ചുദിവസങ്ങളോളം അവളെ കാണുവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

സന്ധ്യക്കു്, പേരാലിന്റെ ചുവട്ടിലെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ അവളുടെ മിഴികളിലേക്കു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ ചോദിച്ചു. "ശ്രീ! എന്തേ ഇത്രദിവസം വരാതിരുന്നതു്?" അവൾ കണ്ണുകൾ താഴ്ത്തി. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്നു് രണ്ടിറ്റു് കണ്ണുനീർ അടർന്നുവീണു. വിഹ്വലനായിക്കൊണ്ടു അയാൾ ചോദിച്ചു, "എന്തുപറ്റി ശ്രീ! പറയൂ!"

തെല്ലുനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതക്കുശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു. "ഇനിയെന്റെ രഘുവേട്ടനെ കാണാൻ എനിക്കു . . . !" അതു പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു് ആ ചുകന്ന ചുണ്ടുകൾ വിതുമ്പി. അയാൾ നോക്കിനില്ക്കേ അവൾ ഇരുട്ടിലേക്കു് ഓടിമറഞ്ഞു. അതു് ഒടുവിലത്തെ കണ്ടുമുട്ടലായിരുന്നു. അതിനു ശേഷം ഇന്നോളവും മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗം ആച്ഛാദിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നിതാ!

"ഇതാ കാപ്പി! പഞ്ചസാര കുറവാണ്ട്ടോ!" തിരുമേനിയുടെ സ്വരം അയാളെ ചിന്തയിൽനിന്നുണർത്തി. അയാൾ പറഞ്ഞു, "ഞാനിപ്പോൾ കഴിച്ചതേയുള്ളു!"

"സാരമില്ല! ഇതുകൂടി കുടിക്കാം!" തിരുമേനിയുടെ നിർബ്ബന്ധംകാരണം അയാളതുവാങ്ങി. ആവിപറക്കുന്ന കാപ്പി ചുണ്ടിന്മേൽ തട്ടിയപ്പോൾ തിരുമേനി പറയുന്നതു കേട്ടു,

"മാധവൻ മരിച്ചതിനുശേഷം ഇവിടെ ശകലം ബുദ്ധിമുട്ടാണെങ്കിലും അതിഥികളെ വെറുതെ പറഞ്ഞയക്കാറില്ല!" "അതുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞതല്ല തിരുമേനീ!" അയാൾ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു.

"ഇന്നു മാധവന്റെ പിറന്നാളാ! അവൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മുപ്പത്തഞ്ചു് വയസ്സായീർന്നു." ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം തിരുമേനിയുടെ കണ്ഠത്തിൽനിന്നു മുതിർന്നു.

തന്റെ മടിയിൽ തലവെച്ചുകൊണ്ടാണു് മാധവൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചതു്. മഞ്ഞണിഞ്ഞ മലകൾക്കപ്പുറം ക്രൂരതയുടെ മേലങ്കിയണിഞ്ഞു് നിന്നിരുന്ന ശത്രുക്കളുടെ വെടിയേറ്റാണു് മാധവൻ മരിച്ചതു്. ആ രംഗം അയാളുടെ മനസ്സിന്റെ ഒരു കോണിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു അന്നു് . . . !

കട്ടപിടിച്ച കൂരിരുട്ടിൽ, ആകാശത്തിൽ ഇരമ്പലുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അയാളും മാധവനും അടങ്ങുന്ന സൈനികവ്യൂഹം ജാഗ്രതയോടെനിന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആ പർവ്വതപ്രദേശത്തു തങ്ങിനിന്നിരുന്ന നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു് തോക്കുകൾ ഗർജ്ജിച്ചു. ആ ആക്രമണത്തിന്നിട

യിൽ മാധവന്ന് മുറിവേററു. മാധവന്റെ ശിരസ്സ് മടിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ചിന്ത തിരുമേനിയും ശ്രീദേവിയുമടങ്ങിയ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. നനഞ്ഞ കണ്ണുകളാൽ അയാളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് മാധവൻ പറഞ്ഞതു് ഇന്നും അയാൾ ഓർക്കുന്നു.

''എന്റെ അച്ഛനേയും ശ്രീദേവിയേയും നോക്കേണ്ട ചുമതല ഞാൻ രഘുവിനെ ഏല്പിക്കുകയാണ്!''

അയാളുടെ കൈകളാൽ പകർന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ട നീരിറക്കി, ആശ്വാസംനിറഞ്ഞ മനസ്സുമായാണ് മാധവൻ മരിച്ചതു്. അവന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതു് തന്റെ കടമയാണെന്നു് അയാൾ ഓർത്തു.

''എന്താ ആലോചിക്കുന്നതു്?'' തിരുമേനിയുടെ ഗദ്ഗദസ്വരം അയാളെ ചിന്തയിൽനിന്നുണർത്തി.

''ഒന്നുമില്ല! ശ്രീദേവി ഇവിടെ ....!'' ആ വാചകം എങ്ങിനെയാണ് പൂരിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നു് അയാൾക്കറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

''സ്ത്രീധനം മുഴുവൻ കൊടുക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോ അവരവളെ ഇങ്ങുകൊണ്ടാക്കി!'' ശുദ്ധഹൃദയനായ തിരുമേനിയുടെ നനഞ്ഞ കണ്ണുകൾക്കപ്പുറം ഒരു വികാരസാഗരം അലയടിക്കുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു.

കീശയിൽനിന്നു് പേഴ്സെടുത്തു് അയാൾ ചോദിച്ചു, ''എത്രരൂപവേണം തിരുമേനിക്കു്?''

തിരുമേനി ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ തന്റെ പേഴ്സിൽനിന്നു് കുറെ നോട്ടുകൾ പുറത്തെടുത്തു.

''മാധവന്നു് ഞാൻ കൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്ന രൂപയാണ്!'' മനസ്സാക്ഷിയെ വഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടയാൾ പറഞ്ഞു.

മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ തിരുമേനി ആ രൂപ വാങ്ങി. അപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ദുഃഖത്തേയും മററു വികാരങ്ങളേയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് സന്തോഷം ഉടലെടുത്തു.

''എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ!'' മുണ്ടുമടക്കിയുടുത്തു മുററത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സ് മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു. ''പ്രിയപ്പെട്ട മാധവാ! നിന്നോടുള്ള കർത്തവ്യം നിറവേററാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞെന്നു കരുതുന്നു. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം നിന്റെ അച്ഛനും അനുജത്തിയും ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരില്ല!'' ചൂളംകുത്തുന്ന ഇരുട്ടിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അയാൾ നടന്നപ്പോൾ ആ നാലുകെട്ടിനുള്ളിൽനിന്നും തേങ്ങലുകൾ ഉയർന്നുകേട്ടു.

നിരൂപണം—സാഹിത്യത്തിൽ

(എം. കെ. വത്സൻ, പ്രീ-ഡിഗ്രി ഒന്നാംകൊല്ലം)

ഒരു കൊച്ചു സാഹിത്യകാരൻ, അതെ ഒരു വളർന്നുവരുന്ന സാഹിത്യകാരൻ, അവന്റെ എല്ലാ സാഹിത്യകൃതികളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷെ അവൻ ആ ഉദ്യമത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടതു്, ഒന്നുകിൽ അതിൽനിന്നുള്ള കീർത്തി പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടായിരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ മററുവല്ലതും പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ കൃതികൾ ഒന്നുംതന്നെ സഹൃദയലോകത്തിന്നു് രസിക്കത്തക്കതല്ലെങ്കിലോ? അതിനൊരു വിലയുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല; മാത്രമല്ല, അതിനെ മറെറാരുവൻ വിമർശിച്ചില്ലെങ്കിലോ? തീർച്ചയായും വിസ്മൃതിത്തരങ്ങൾ ആ കൊച്ചു സാഹിത്യകാരൻ ആവർത്തിക്കും. അങ്ങിനെ വിമർശിക്കപ്പെടാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഒന്നിച്ചണിനിരക്കുകയാണെങ്കിലോ? സഹൃദയന്മാർക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടുന്ന ഇവരുടെ സാഹിത്യകൃതികൾ എന്തുചെയ്യണം?

ഈ അവസരത്തിലാണു് നിരൂപണഖഡ്ഗങ്ങളുമേന്തി തലയുയർത്തുന്ന വിമർശകരെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽതന്നെ നിരൂപകന്മാരുടെ വാളൊച്ചകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ, അതെ, അവർ വിമർശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ശത്രുക്കളായിത്തീരുന്നില്ലേ, നിരൂപകന്മാർ?

എന്നിരുന്നാലും ഒരു നല്ല സാഹിത്യയുഗം കാണുന്നതിനുവേണ്ടി, സാഹിത്യം അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തുമ്പോൾ, നിരൂപകന്റെ ഹൃദന്തത്തിൽനിന്നും ആത്മാഭിമാനം, അല്ലെങ്കിൽ കൃതാർത്ഥത ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കാതിരിക്കയില്ല. എങ്കിൽ ആദ്യമാദ്യം സാഹിത്യകാരന്മാർ ശത്രുക്കളായതിൽപ്പിന്നെ സങ്കടത്തിന്നെന്തിരിക്കുന്നു?

ഒരു പ്രദേശത്തെ സാഹിത്യം, അതിന്റെ ഉന്നതതലത്തിലെത്തുമ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം—അവിടെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വൈരികളെന്നോണം നിരൂപകന്മാരുണ്ടെന്നു്. ഏതാണ്ടു് നാനൂറുവർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം ജീവിച്ചിരുന്ന ഷേക്സ്പീയറുടെ സാഹിത്യകൃതികളെ എന്തുകൊണ്ടു നാം ഇത്രയധികം വിലമതിച്ചു? തീർച്ചയായും അന്നവിടെ നിരൂപകന്മാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ കഴിവുകൊണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയായാലും ഷേക്സ്പീയറുടെ കൃതികളിലും കുററങ്ങളും കുറവുകളുമില്ലേ? അതു തികച്ചും കുററമററതാണോ? അല്ല; ഒരിക്കലുമല്ല. പക്ഷെ രചിച്ചുകഴിഞ്ഞ കൃതികളെ വിമർശിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം തിരുത്തിയെഴുതുക സാദ്ധ്യമാണോ? അല്ല; എല്ലായ്പ്പോഴും രചിച്ചുകഴിഞ്ഞ കൃതികളെയാണല്ലോ നാം വിമർശിക്കുന്നതു്? മറെറാരു കൃതിയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ, കഴിഞ്ഞ കൃതിയിലുണ്ടായിരുന്ന തെററുകൾ ആവർത്തിക്കരുതെന്നുമാത്രം. അതാണു് നിരൂപണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യംതന്നെ!

കൊച്ചുകുട്ടികൾ ചിലപ്പോൾ നാടകം എഴുതാറുണ്ടു്. ഗാനങ്ങൾ രചിക്കാറുണ്ടു്. ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാറുണ്ടു്. നാം അവർക്കെല്ലാവിധ ഉത്തേജനങ്ങളും നല്കേണ്ടതാണു്. അതേ സമയം അവരെ വിമർശിക്കാനൊരുമ്പെട്ടാലോ? മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ പിന്നീടവർ അത്തരത്തിലുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾക്കു തയ്യാറാവില്ല; കാരണം, അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഞാൻ എഴുതുന്നതെല്ലാം തെററായിരിക്കും എന്ന ഒരജ്ഞാതഭീതി അവരെ അലട്ടും. അതിനാൽ അവർ രചിക്കുന്നതു് എന്തുതന്നെയായാലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു്, ചെറുപ്പത്തിലേ വിടരാൻ വെമ്പിയ കൊച്ചുസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഹൃദന്തങ്ങൾ വാടിക്കരിയാനിടവന്നേക്കാം.

നിരൂപകൻതന്നെ ഒരു നിർമ്മിതാവാണു്. നിർമ്മാണശക്തി പെട്ടെന്നോ സാവധാനത്തിലോ പെരുമാററച്ചട്ടങ്ങളെ കടത്തിവെട്ടാൻ അയാളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചേക്കാം. സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിന്നാ

യിരിക്കുമ്പോൾ അയാൾക്കൊരു സ്നേഹിതനല്ലാതാകും സാഹിത്യകാരൻ. എന്നല്ല, ആ സാഹിത്യകാരനും അയാളുടെ കൃതിയും നിരൂപകന്റെ കലാശില്പത്തിനുള്ള അസംസ്കൃതവസ്തുവായി മാറുകയും ചെയ്യും. തങ്ങളുടെ ശബ്ദാർത്ഥകല്പനകളെ തങ്ങളാശിക്കുംവിധത്തിൽ വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയാണെന്നിരിക്കട്ടെ, നിരൂപകന്മാരെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ഇഷ്ടമാകും! ആ പതനംവിട്ട് സ്വന്തമഭിപ്രായങ്ങളിന്മേൽ കാവ്യവസ്തുവെ ഉരച്ചുതാഴ്ത്താനും, സ്വന്തമാശയങ്ങളെ സ്വന്തപ്രവണതകളുമായി കവികല്പനകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്താനും വിമർശകൻ ഒരുമ്പെട്ടോ, അപ്പോൾ തുടങ്ങും സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നെററിചുളിയാൻ. ആ അസ്വസ്ഥത ആരംഭിക്കുന്നിടത്തുവെച്ചേ വിമർശനം വിമർശനമാകുന്നുള്ളൂ. ചുരുക്കത്തിൽ നിരൂപകൻ നിർമ്മാതാവാകുന്നതോടെ മറെറല്ലാ നിർമ്മാതാക്കളുടെയും എതിരാളിയായിത്തീരും.

ഇന്ന്, ആധുനിക ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു ശാഖയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് 'നിരൂപണസാഹിത്യം.' ആവശ്യങ്ങളാണല്ലോ നിർമ്മാണങ്ങളുടെ മാതാവ്! അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ സഹൃദയരെ ആകർഷിക്കാത്ത കൃതികൾ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ തീർച്ചയായും നിരൂപണസാഹിത്യം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ഉണ്ടാവുന്നു. അങ്ങിനെയൊന്ന് സാഹിത്യത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സാഹിത്യം സാഹിത്യമായിരിക്കില്ല, മററു വല്ലതുമായിരിക്കും.

ചുരുക്കത്തിൽ, നിരൂപണം, സാഹിത്യത്തിന്റെ നന്മയിലേക്കുള്ള ഒരു വഴികാട്ടിയല്ലാതെ, തിന്മയിലേക്കുള്ള ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടമായിരിക്കില്ല!!!

ഒരു നാരായണനും കുറേ നരന്മാരും

(എ. ജി. ഗീത, I ബി. എസ്സ്. സി.)

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നകാലത്ത് ''നമുക്കാരുമില്ലല്ലോ'' എന്ന് ഖേദിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്ന് 'മരണ'ശേഷം അനവധി അനുയായികളുണ്ടായിരിക്കുന്നു. സമാധിമന്ദിരം പണികഴിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജീവാന്ത്യംവരെ ഉപവാസമെടുക്കാൻ തയ്യാറുള്ള സന്യാസിമാരും, ലക്ഷക്കണക്കിന്ന് രൂപ ചെലവുചെയ്ത് പ്രതിമയും, മന്ദിരവും എല്ലാം പണികഴിപ്പിക്കാൻ സന്മനസ്സുള്ള ഭക്തോത്തംസങ്ങളും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ട്.

ജാതിക്കും മതത്തിന്നും എതിരായി ശബ്ദമുയർത്തിയ ആ മഹാഗുരുവിനെ ജാതിയുടേയും മതത്തിന്റേയും അതിർവരമ്പുകളിൽത്തന്നെ തളച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നത്. ഈഴവഗുരുവായി മുദ്രയടിച്ചുതള്ളുന്ന സവർണ്ണർ—തങ്ങളുടെ മാത്രം ഗുരുവാക്കി പരിലാളിക്കാൻ വെമ്പുന്ന അവർണ്ണർ— ഇവർക്കിടയിൽകിടന്ന് വീർപ്പുമുട്ടുന്ന കുറേ ആദർശങ്ങളും.—പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽനിന്ന് മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാറുള്ള ആ ഉപദേശങ്ങളെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ആരും ശ്രമിക്കാറില്ല. നാരായണഗുരുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽതന്നെ അടുത്തകാലംവരെ ഒരു ബോർഡ് കാണാമായിരുന്നു 'അഹിന്ദുക്കൾക്ക് പ്രവേശനമില്ല' എന്ന്. ഏകലോകമെന്നും ലോകഗവർമ്മെണ്ടെന്നും ഉള്ള ആദർശങ്ങൾ എത്ര വിദൂരത്തിലാണ്!

സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവായിമാത്രം ശ്രീനാരായണനെ കാണുന്ന ഒരു കൂട്ടരുണ്ട്. 'ആത്മോപദേശതക'വും 'ദർശനമാല'യുമൊന്നും അവർക്ക് പ്രശ്നമല്ല. ശ്രീനാരായണന്റെ ആദർശങ്ങളാകട്ടെ ഇഷ്ടംപോലെ വളച്ചൊടിക്കാവുന്നതാണ്.

ആദ്ധ്യാത്മികഗുരുവായിമാത്രം നാരായണഗുരുവിനെ കാണുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷമെങ്കിലും ഇല്ലാതില്ല. സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവെന്ന് ഗുരുവിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണ്. സത്യാന്വേഷണത്തിന്നും ഈശ്വരാന്വേഷണത്തിന്നും വേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിച്ച ശിഷ്യർക്കാണ്, അല്ലാതെ ലക്ഷക്കണക്കിന്ന് രൂപയ്ക്ക് ഭക്തരെന്ന പ്രശസ്തി വാങ്ങുന്നവർക്കല്ല, നാരായണഗുരുവിന്റെ കൃതികളേയും ആദർശങ്ങളേയും വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും വിമർശിക്കുവാനും ഉള്ള അവകാശം എന്നാണവരുടെ വാദം.

ഭക്തിയുടെ മൂടുപടത്തിന്നുള്ളിൽ സകലവിധ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും മറച്ചുപിടിച്ച് കടലാസ്സുപൂക്കൾ കൊണ്ട് അർച്ചനനടത്താൻ ഒരു മാർബിൾ ഗുരുവല്ലേ നല്ലത്? മാർബിൾ കണ്ണുകളുടെ മുമ്പിൽ ആർക്കും പതറാതെ നില്ക്കാമല്ലോ.

'ഗുരോസ്തു മൌനം വാചാലം

ശിഷ്യസ്തുഛിന്ന സംശയ: എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ച് ജീവനുള്ള ഒരു ഗുരുവിന്റെ ഉറച്ച ശബ്ദത്തേക്കാൾ മാർബിൾചുണ്ടുകളുടെ മൌനമാണ് നമുക്ക് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമാകേണ്ടത്.

നാരായണഗുരുവിനെ അഥവാ ശ്രീനാരായണനെ ക്രമേണ ഈശ്വരനാക്കി ഉയർത്തുകയാണെന്ന് തോന്നുന്നു ഭക്തന്മാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈ ലോകത്ത് ഈശ്വരന്മാർക്ക് ക്ഷാമമില്ല. യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരാണ് നമുക്കാവശ്യം.

വിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ട് ശക്തികൾ ഒരു ബിന്ദുവിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നതാണ് നാം കാണുന്നത്. ഈ നിലക്ക് ആടിനെ കഴുതയാക്കുവാനും, ഉറുമ്പിനെ ആനയാക്കുവാനും പ്രയാസമില്ല. 'Let the dead bury their dead' എന്ന് വിളിച്ചുപറയാൻ അനേകം യേശുക്രിസ്തുമാർ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

സാഹിത്യോത്സവവും ചില പ്രശ്നങ്ങളും

(ററി. പി. ശ്രീധരൻ, II ബി. എ.)

ക്ലാസ്സുമുറിയുടെ നാലുചുമരിനുള്ളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നതാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്താമണ്ഡലം. അതിനപ്പുറം വളരാനോ വികസിയ്ക്കാനോ ഉള്ള പ്രായോഗിക സന്ദർഭങ്ങൾ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഇല്ലതന്നെ. അളന്നുമുറിച്ച് തിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളെസംബന്ധിച്ച 'നോട്ടു'കൾ മാത്രമാണ് അവനു് ആകെക്കൂടി ക്ലാസ്സുമുറിയിൽവെച്ച് സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്ന 'വിജ്ഞാനം'. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയുടെ ചിന്താഗതിയെ മുരടിപ്പിക്കാനേ ഉതകൂ. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സ്വയം ചിന്തിയ്ക്കാനും അവരുടെ വിചാരവികാരങ്ങളെ രംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കാനുമുള്ള ഒരു സന്ദർഭം അവർക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. അതോടൊപ്പംതന്നെ പുറമെനിന്നു് കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിയ്ക്കാനുള്ള തുറകളും അവർക്കു തുറന്നുകൊടുക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. സാഹിത്യോത്സവം, കലോത്സവം, കാലികപ്രാധാന്യമർഹിയ്ക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച എന്നിവയെല്ലാം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് തക്കതായ സ്ഥാനം കല്പിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം പരിപാടികൾക്ക് അർഹിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനം നമ്മുടെ കലാശാലകളിൽ നല്കപ്പെടുന്നില്ല. അഥവാ, പല പുരോഗമനേച്ഛരകളും രംഗത്തിറങ്ങിയാൽ തന്നെ അവയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന സഹകരണം വിദ്യാർത്ഥികളായ നമ്മിൽനിന്നും ലഭിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ ?

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം മുടങ്ങാത്തനിലയിൽതന്നെ നല്ല നിലവാരം പുലർത്തിപ്പോന്ന സാഹിത്യോത്സവങ്ങൾ നാം നടത്തിപ്പോരുകയുണ്ടായി. എങ്കിലും ഇവയ്ക്കു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രോത്സാഹനം തൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല. ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ടാണെങ്കിലും ഇക്കൊല്ലവും സാഹിത്യോത്സവം അതിൻേറതായ അന്തസ്സിൽതന്നെ നടത്തേണമെന്ന ഒടുങ്ങാത്ത ആവേശവുമായി രണ്ടുമൂന്നു വ്യക്തികൾ രംഗത്തിറങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്—പേരെടുത്തു് പറയേണമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല—എന്നാൽ മനംമടുപ്പിയ്ക്കുന്ന പ്രതികരണമാണ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നും അവർക്കു ലഭിച്ചതു്.

സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ വിജ്ഞാനത്തിൻേറ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്കു് വെളിച്ചം വീശുകയാണല്ലൊ സാഹിത്യോത്സവം, കലോത്സവം തുടങ്ങിയവ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതുവരെ നടത്തിപ്പോന്ന സാഹിത്യോത്സവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മലയാള സാഹിത്യത്തിൻേറ വാക്താക്കളെ മാത്രമാണ് നമുക്ക് രംഗത്തു് കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു്. ഹിന്ദി സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രത്തിൻേറ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളെക്കുറിച്ചും പരിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള ഒരവസരംകൂടി ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ നാം വളർത്തിയെടുക്കണം. സഹകരണമനോഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു സമീപനമുണ്ടായാൽ മാത്രമെ ഇത്തരം പരിപാടികൾ വിജയപ്രദമാവൂ.

സാഹിത്യോത്സവത്തിൻേറ നടത്തിപ്പിൽ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിയ്ക്കുന്ന മുഖ്യപ്രശ്നം സാമ്പത്തികമാണ്. സാമ്പത്തികമായ പിൻബലമുണ്ടായാൽ മാത്രമെ കേരളത്തിൻേറ നാനാഭാഗത്തുമുള്ള പ്രഗത്ഭരായ എഴുത്തുകാരെ നമുക്ക് കിട്ടുകയുള്ളു. സാഹിത്യോത്സവമെന്നുവെച്ചാൽ മലയാള സമാജക്കാർക്കു മാത്രമായുള്ളതാണെന്ന തെററായ ഒരു ധാരണ നമ്മുടെയിടയിൽ പരന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ തെററിദ്ധാരണ നീക്കി വിശാലമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ഈ പ്രശ്നത്തെ നാം അഭിമുഖീകരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ആയിരത്തിൽപരം വിദ്യാർത്ഥികളുള്ള ഇത്തരം ഒരു കലാലയത്തിൽ സാഹിത്യോത്സവം നടത്താനുള്ള സാമ്പത്തികമായ കെല്പില്ലെന്നു് പ

റയുന്നതു് ഒരുപക്ഷേ വിരോധാഭാസമായിതോന്നിയേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഇത്തരം പരിപാടികളിലേയ്ക്കു് അവർ വേണ്ടുന്നത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നില്ലെന്നതാണു് വാസ്തവം. ''എന്തു സാഹിത്യോത്സവം,'' ''നാടകവും മററുമില്ലല്ലൊ,'' ''ഞങ്ങൾ ഹിന്ദിക്കാരാണു്'' എന്നും മററുമുള്ള വാദങ്ങളാണു പോലും പണംപിരിവിനു ചെല്ലുന്ന വിദ്യാർത്ഥിപ്രവർത്തകർക്കു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായ വാദഗതികളാണിവ. മററെന്തെല്ലാം സംഗതിയ്ക്കു് നാം പണം അനാവശ്യമായി ചിലവാക്കുന്നു. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രം നടത്തപ്പെടുന്ന ഇത്തരം സദുദ്യമങ്ങളെ എളിയൊരു സംഭാവനയെങ്കിലും നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നതു് വലിയൊരു കാര്യമല്ലേ. എനി എടുത്തുപറയേണ്ട മററൊന്നു് സാങ്കേതികതടസ്സങ്ങളാണു്. തീർച്ചയായും സാമ്പത്തികമായ പിന്നോക്കനില പരിഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സാങ്കേതികപ്രശ്നങ്ങൾ താനേ നീങ്ങിക്കൊള്ളും. കോളേജു ഫണ്ടിൽനിന്നും നല്ലൊരു തുക ഈ രംഗത്തിലേയ്ക്കു് മാററിവെയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

നമ്മുടെ കലാലയജീവിതത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരുഭാഗം സാഹിത്യോത്സവംപോലുള്ള കലാപരിപാടികൾക്കു് നീക്കിവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്. സാഹിത്യപ്രേമികളായ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രത്യേകിച്ചും ശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരീക്ഷണരംഗം ലബോറട്ടറിയാണെങ്കിൽ സാഹിത്യകുതുകികളായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു ലബോറട്ടറിയാണു് സാഹിത്യോത്സവം.

K. Nanu
Ball badminton captain
Member of the Kozhikode District
ball badminton team

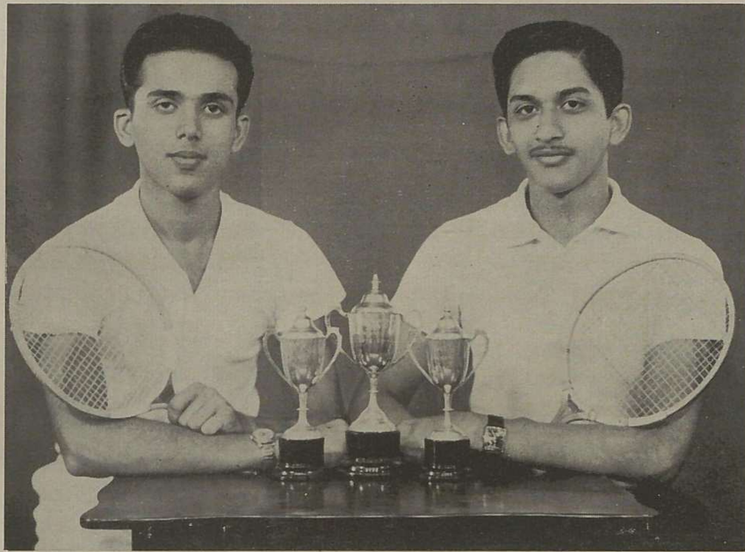

P. Jose Wilfred Mathew and Abraham G. Thomas
District Shuttle Badminton winners
Abraham G. Thomas won the College singles and doubles tournaments and also the district singles and doubles tournaments

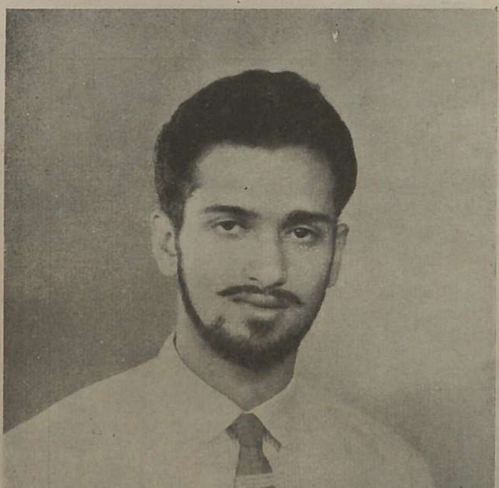

K. A. Philamon, Basket ball captain
Member of the Kozhikode District basket ball team for the second year

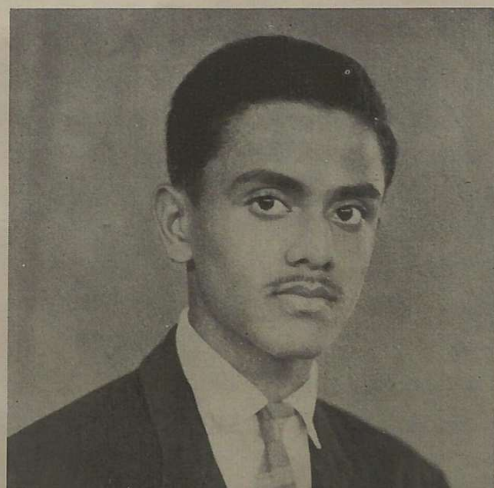

P. S. Krishnachandran
Member of the Kozhikode District
Basket ball team (junior section)

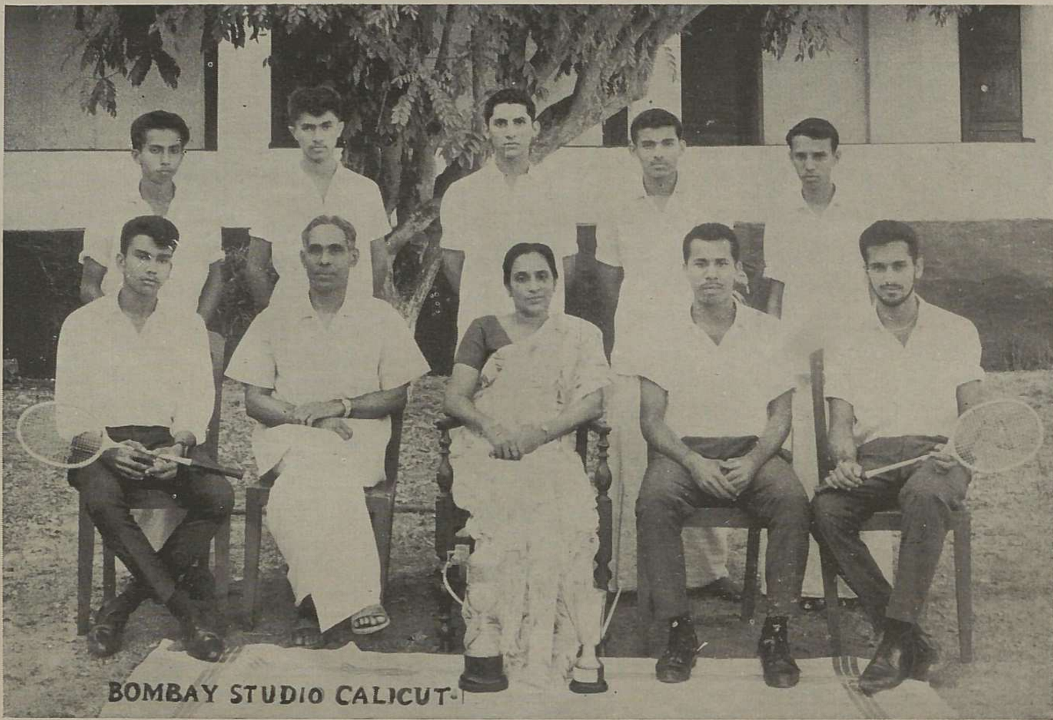

Ball Badminton Team: Winners of the Kozhikode District and Rev. Fr. Theodosius' Memorial Tournaments

UNIVERSITY PLAYERS

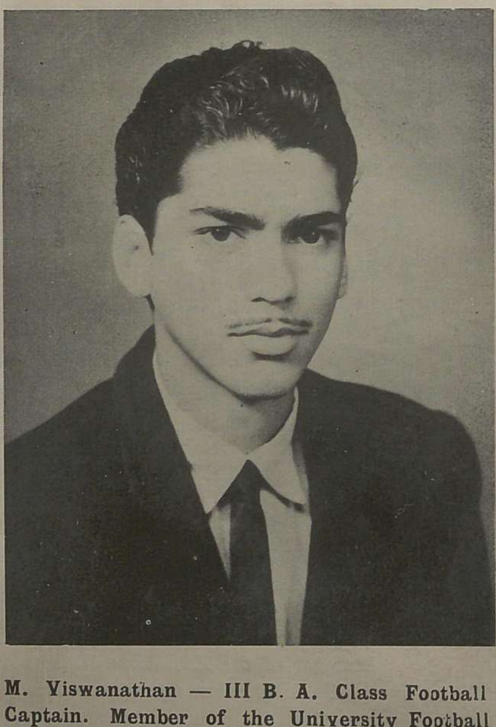

M. Viswanathan — III B. A. Class Football Captain. Member of the University Football Team for the Second Year

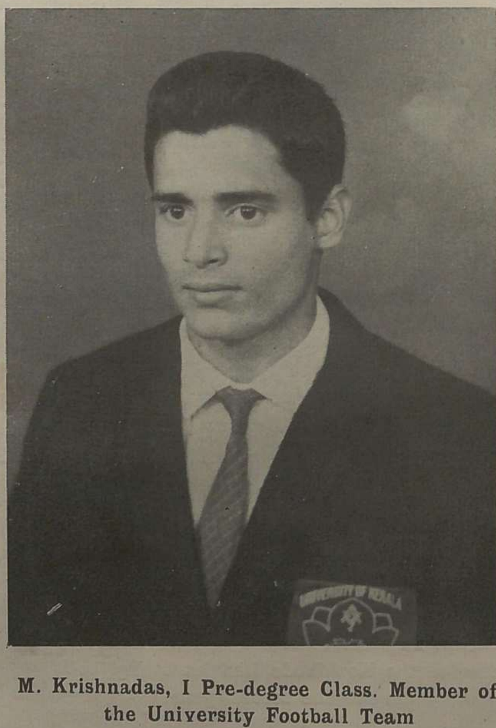

M. Krishnadas, I Pre-degree Class. Member of the University Football Team

ഉണങ്ങിയ പുല്ലുകൾ

(ജോർജ്ജ് ജോസഫ്, പി., I ബി. ഏ.)

ഇരുമ്പഴികളിട്ട ജനലിലൂടെ സായാഹ്നരശ്മികൾ തളർന്നുറങ്ങുന്ന വരണ്ട മൈതാനത്തേയ്ക്കു് അയാൾ കണ്ണും നട്ടിരുന്നു. തൻെറ ഹൃദയംപോലെ ശൂന്യമായ ആ മൈതാനത്തോടു് അയാൾക്കെന്തോ ഒരു പ്രതിപത്തിതോന്നി. ആ നരച്ച പൂഴിയും ഉണങ്ങിയ പുല്ലുകളും നോക്കി നിശ്ചലനായിരുന്നപ്പോൾ മനസ്സിൽ എന്തെല്ലാമോ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുകയായിരുന്നു.

മൈതാനത്തുനിന്നും കണ്ണുകൾ പിൻവലിച്ചു് അയാൾ ആ എഴുത്തിലെ വാചകങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വായിച്ചുനോക്കി. വായിക്കുന്തോറും ഹൃദയത്തിൽ വേദന കുമിഞ്ഞുകൂടുകയാണു്. പത്തുമാസം ചുമന്നു പ്രസവിച്ച തൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മയുടെ എഴുത്താണതു്. നിറംമങ്ങിയ കടലാസ്സിൽ കുത്തിക്കുറിച്ച എഴുത്തു്. "രണ്ടു് ഓണത്തിനു് ഞങ്ങൾ നിന്നെക്കാത്തിരുന്നു. ഈ ഓണത്തിനെങ്കിലും നീ എങ്ങിനേയും വരണം....". അവിടുന്നങ്ങോട്ടു് വായിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. ഹൃദയത്തിൽ എന്തെല്ലാമോ കിടന്നു പുളയുന്നു.

തളർന്ന മനസ്സു് ആ എഴുത്തിൽനിന്നും വേർപിരിയുന്നില്ല. അമ്മ എഴുതിയതു് ശരിയല്ലേ? ഉദ്യോഗം കിട്ടിയിട്ടു് ഇപ്പോൾ രണ്ടു് വഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ വീട്ടിലെക്കൊന്നു പോകുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. കഴിയാഞ്ഞിട്ടൊന്നുമല്ല. വേണ്ടെന്നുവെച്ചിട്ടുതന്നെയാണു്. ജോലികിട്ടി ആദ്യമായി വീട്ടിലേക്കു പോകുമ്പോൾ വെറുതെ കൈയുംവീശി അങ്ങനെ ചെന്നു കയറാനാവുമോ? അച്ഛനും അമ്മയും പെങ്ങമ്മാരും എല്ലാം ഉള്ള വീടല്ലേ? ആവശ്യങ്ങളുടെ പട്ടിക നിവത്തിയാൽ അതങ്ങനെ നീണ്ടുനീണ്ടു പോകും. ഇതിനൊന്നും വഴിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണു് പോകേണ്ടെന്നു വെച്ചതു്.

"രണ്ടു് ഓണത്തിനു് ഞങ്ങൾ നിന്നെ കാത്തിരുന്നു. ഈ ഓണത്തിന്നെങ്കിലും...." വീണ്ടും ആ വരികൾ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. ഈ വഷവും പോയില്ലെങ്കിൽ അവർ എന്തു വിചാരിക്കും. ഒരേ ഒരു മകനാണു്. ഡിഗ്രിയെടുത്തു് ഉദ്യോഗത്തിനു് പോയിട്ടു് വഷങ്ങൾ രണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇതുവരെ വീട്ടിലേക്കൊന്നു കയറിയിട്ടില്ല. കഷ്ടപ്പെട്ടു വളത്തിയിട്ടു് അവൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്തല്ലോ.... അങ്ങനെ എന്തെല്ലാം അവർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാവും.

പക്ഷെ തൻെറ സ്ഥിതി തനിക്കു മാത്രമല്ലേ അറിയാവൂ. എന്തെല്ലാം മനസ്സിൽ കണ്ടിരുന്നതാണു്. ആ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം അല്പായുസ്സുകളായിരുന്നു. മനസ്സിൽ പടുത്തുയത്തിയ ആശാസൗധങ്ങളെല്ലാം തകർന്നുവീണിരിക്കുന്നു. ആ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ കയറിനിന്നു് കണ്ണുനീർ തൂകുവാനേ ഇന്നു കഴിയുന്നുള്ളു. പണ്ടു് മനസ്സിൽ കണ്ടിരുന്ന ഭാവനകൾ ആകെ മങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. നിറം പിടിപ്പിച്ച ഭാവനകളായിരുന്നു മനസ്സിൽ. നല്ലൊരു ഉദ്യോഗം കിട്ടും. വീട്ടിൽനിന്നകന്നൊരു ഗ്രാമപ്രദേശത്തു് താമസിക്കണം. തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിന്നടുത്തു് ഒരു ചാരുകസേരയിൽ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആവോളം നുകർന്നുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ കിടക്കണം. ജനലിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ അങ്ങുദൂരെ നീലാകാശത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നിനുപുറകിൽ ഒന്നായി തോളോടുതോളുരുമ്മിക്കിടക്കുന്ന മഞ്ഞപുതച്ച നീലമലകൾ കാണാം. അവയ്ക്കുതാഴെയായി പാറക്കെട്ടുകളിൽ തലതല്ലിപ്പായുന്ന കൊച്ചരുവികൾ കാണാം. അരുവികൾക്കിപ്പുറം പരന്നുകിടക്കുന്ന കൃഷിപ്പാടങ്ങൾ ആയിരിക്കും. അവയുടെ ഓരങ്ങളിൽ വൈക്കോൽ മേഞ്ഞ കൊച്ചു കൊച്ചു കഷകഭവനങ്ങൾ കാണാം. അവയ്ക്കെല്ലാം അടുത്തായി അങ്ങകലെയുള്ള മലകളിൽനിന്നു വീശുന്ന സുരഭിവായുവും ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് സുഖമായി താമസിക്കണം. ഇങ്ങനെ എന്തെല്ലാം പ്രതീക്ഷകളായിരുന്നു മന

സ്സിൽ തിങ്ങിവിങ്ങിനിന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്ന തെല്ലാം മാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്വപ്നലോകത്തുനിന്നു് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കു് എത്ര വേഗമാണു് വഴുതിവീണതു്. പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം തകർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഓർമ്മകളോ . . . . അവ ഒരിയ്ക്കലും തകരുന്നില്ല.

പണ്ടത്തെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു പകരം ഇന്നു കാണുന്നതു് മറെറാന്നാണു്. ഉയർന്ന മലകൾക്കു പകരം അങ്ങു ദൂരെ തലയുയർത്തിനിൽക്കുന്ന വെൺമാളികകൾ ഇപ്പോൾ കാണാം. കൊച്ചരുവികൾക്കു പകരം കാണുന്നതു് മലിനജലം ഒഴുകുന്ന ചെറിയ ചാലുകളാണു്. പരന്നുകിടക്കുന്ന പച്ചപ്പാടങ്ങളല്ല, ഉണങ്ങിയ പുല്ലുകൾനിറഞ്ഞ വരണ്ട മൈതാനങ്ങളാണു് ഇപ്പോൾ കാണുന്നതു്. മന്ദമാരുതന്നു് പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യമല്ല, പെട്രോളിൻേറയും പുകയുടേയും ഗന്ധമാണുള്ളതു്. പണ്ടത്തെ പ്രതീക്ഷകളും, ഇന്നത്തെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെപ്പററി അയാൾ ചിന്തിയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

മനസ്സു വീണ്ടും പതറുകയാണു്. ഈ വർഷത്തെ ഓണവും അടുക്കുകയാണു്. ഈ കൊല്ലമെങ്കിലും ഒന്നു വീട്ടിൽ പോകണ്ടെ? തൻെറ വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കന്മാരേയും, രണ്ടു് അനിയത്തിമാരേയും അയാൾ മനസ്സിൽ കണ്ടു. അവരെല്ലാം തൻെറ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിയുകയാവും. എങ്ങനെ പോകാതിരിക്കാൻ തോന്നും? അല്ല . . . എങ്ങനെ പോകും? മനസ്സു വീണ്ടും നീറുകയാണു്.

അയാൾ വാച്ചിലേക്കു നോക്കി സമയം അഞ്ചര കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാധാരണ പുറത്തൊന്നു ചുററിക്കറങ്ങാൻ ഇറങ്ങുന്ന നേരമാണു്. അയാൾ എഴുന്നേററു വസ്ത്രങ്ങൾ മാറി മുടിയെല്ലാം ചീകിയൊതുക്കി. പണ്ടു് കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ മുടിചീകുന്ന കാര്യം അയാൾ ഓർത്തു. എത്ര ചീകിയാലും മതിയാവുകയില്ല. പത്തുപതിനഞ്ചുമിനിററു സമയം വേണമായിരുന്നു മുടിയൊന്നു ചീകുവാൻ. പലപ്പോഴും അച്ഛനിൽനിന്നും അതിന്നു ശകാരവും ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നോ? മുടി ചീകിയാലും, ചീകാതെ പോയാലും ഒന്നും പറയുവാൻ ആളില്ല. സ്വതന്ത്രമായ ജീവിതം.

വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ടാറിട്ട നിരത്തിലൂടെ അയാൾ നടന്നു. എങ്ങോട്ടെന്നില്ല. അല്പമൊന്നു് ചുററിക്കറങ്ങണം. മനസ്സിനൊരു ആയാസം ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം വൈകുന്നേരം വെറുതെ വീട്ടിലിരുന്നാൽ അയാൾക്കു ശ്വാസം മുട്ടും. പണ്ടും അങ്ങനെത്തന്നെ ആയിരുന്നു. 'പബ്ലിക' പരീക്ഷയുടെ ദിവസങ്ങളിൽ, എല്ലാവരും പുസ്തകം കരണ്ടുതിന്നുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽപോലും അയാൾ വൈകുന്നേരം നടക്കാനിറങ്ങും. തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ നേരം നല്ലപോലെ ഇരുണ്ടുകഴിയുകയും ചെയ്യും.

പലതും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടയാൾ നടന്നു. ആകാശക്കോണിലെ ചിതറിയ മേഘശകലങ്ങൾ അല്പാല്പമായി നീങ്ങുന്നുണ്ടു്. അവിടെ എന്നും മേഘങ്ങൾ കാണും പക്ഷെ ഇന്നു കണ്ട മേഘത്തെ നാളെ അവിടെ കാണുകയില്ല. വന്നുംപോയും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മേഘത്തിലൂടെ അയാൾ ജീവിതത്തെ വീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ ജനിയ്ക്കുന്നു. മരിയ്ക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ജനനംതന്നെ മരണത്തിൻെറ ആരംഭമാണു്. ഒരു തലമുറ കഴിയുമ്പോൾ പുതിയൊരു തലമുറ രംഗത്തുവരുന്നു. ആ തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും മറെറാരു തലമുറ രംഗത്തെത്താൻ വെമ്പുന്നു. അന്തമില്ലാത്ത ചലനം.

മരണത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അയാൾക്കു പേടിതോന്നി. ഈ ലോകത്തിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കളും—ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന മാമലശ്രേണികളും കുണുങ്ങിക്കുണുങ്ങി ഒഴുകുന്ന നദികളും, മന്ദമാരുതനിൽ ഇളകിക്കളിക്കുന്ന വൃക്ഷലതാദികളും എല്ലാം ഇതേപോലെ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ താൻമാത്രം ഇല്ല. തിരിയ്ക്കുക. പ്രപഞ്ചം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തൻെറ അസ്ഥികൾ മണ്ണിൽ കിടക്കുക. അതോർത്തപ്പോൾ അയാൾ നടുങ്ങിപ്പോയി.

റോഡിൽ ജനത്തിരക്കു് വർദ്ധിച്ചുവരികയാണു്. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള മനുഷ്യരേയും ആ തെരുവിൽ കാണാം. വേദനയെന്തെന്നറിയാത്തവരും, വേദനമാത്രം അറിയാവുന്നവരും ആ റോഡിലൂടെ നീങ്ങുന്നുണ്ടു്. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു് ഉറക്കെ സംസാരിച്ചു് നടന്നുനീങ്ങുന്ന സുഹൃത്തുക്കളേയും, തോളോടുതോളുരുമ്മി മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു് കടന്നുപോകുന്ന നവദമ്പതികളേയും, അച്ഛനും അമ്മയും മക്കളും എല്ലാമായി നടന്നുനീങ്ങുന്ന കുടുംബങ്ങളേയും നോക്കി നടന്നപ്പോൾ താൻ ചെറുതാകുന്നതായി അയാൾക്കുതോന്നി.

നേരം മയങ്ങുകയായിരുന്നു. മാനത്തിൻെറ കോണിൽ അങ്ങിങ്ങായി ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ കണ്ണു ചിമ്മിത്തുടങ്ങി. ചില്ലകൾ ഇളകിയപ്പോൾ റോഡരികിലെ ഒരു ചെമ്പകമരത്തിൽനിന്നു കുറെ മാടത്തത്തകൾ കലപില ചിലച്ചുകൊണ്ടു് പടിഞ്ഞാറേയ്ക്കു് പറന്നകന്നു.

പാക്കിലെ കോൺക്രീററ് ബഞ്ചിൽ ചെന്നിരുന്നപ്പോൾ മനസ്സിൻെറ ഭാരം അല്പം ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ അയാൾക്കുതോന്നി. പടിഞ്ഞാറിൻെറ തുടുത്ത മുഖവുംനോക്കി അയാൾ ഇരുന്നു.

"ഈ ഓണത്തിന്നെങ്കിലും . . . ." വീണ്ടും ആ വരികൾ മനസ്സിൽ പൊന്തിവന്നു. അതോടൊപ്പം തൻെറ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകഴിയുന്ന മൂന്നുനാലു് മുഖങ്ങളും, നാളെമുതൽ ഓണത്തിൻെറ അവധിയാണു്! പോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നുരാത്രിതന്നെ തിരിക്കണം. എങ്കിൽ നാളെരാവിലെ വീട്ടിലെത്താം. തൻെറ കൂടെ ജോലിചെയ്യുന്നവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇപ്പോൾ അവരവരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നെത്തിയിരിയ്ക്കും. സകുടുംബം ഓണം ആഘോഷിയ്ക്കാൻ.

ഒരു ചോദ്യത്തിനു് ഉത്തരംകിട്ടാതെ അയാൾ കുഴങ്ങി. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ പണത്തിൻെറ ചിലവു് ഒരുവിധം വഹിക്കാൻ കഴിയുന്ന അവസരമാണു്. പോകാതിരുന്നാൽ അടുത്തൊന്നും വീട്ടിൽ ചെല്ലാനും സാധിക്കുകയില്ല. വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കന്മാരാണു്. ഏതു നിമിഷവും എന്തും സംഭവിയ്ക്കാം. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു് ഓണത്തിനും വീട്ടിൽനിന്നും അനിയത്തിയുടെ എഴുത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വഷം അമ്മയാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഓണത്തിനും പോകാതിരുന്നാൽ . . . !

അയാളുടെ ചിന്തകൾ കാടുകയറിയപ്പോൾ രാത്രിക്കു ജന്മമേകിക്കൊണ്ടു് ഒരു പകൽകൂടി മരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ചുററും പതുക്കെ തിങ്ങിക്കൂടുന്ന ഇരുട്ടു് ആലക്തിക ദീപങ്ങൾക്കടുത്തെത്തുമ്പോൾ പേടിച്ചുമാറുന്നു. ആ ദീപങ്ങളിൽനിന്നും തെറിച്ചുവീണ വെളിച്ചം പാക്കിലെ സിമൻറുകുളത്തിൽകിടന്നു പുളയുന്നു.

പാക്കിൽനിന്നും ചലച്ചിത്രഗാനം ഉയന്നപ്പോൾ അയാൾ എഴുന്നേററു തിരിച്ചുനടന്നു. ഇപ്പോൾ പാട്ടിനോടു് വെറുപ്പു് തോന്നുകയാണു്. പണ്ടു് പാട്ടെന്നുവെച്ചാൽ അയാൾക്കു ജീവനായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ പാട്ടുകാരൻകൂടി ആയിരുന്നു അയാൾ. കോളേജിൽനിന്നും പാട്ടിന്നു ലഭിച്ച സട്ടിഫിക്കററുകളെപ്പററി അയാൾ ഓത്തു. എന്നാൽ ആ കാലമെല്ലാം ഒരിയ്ക്കലും തിരിച്ചുവരാത്തവണ്ണം കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഇന്നു് അയാൾ പഴയ മനുഷ്യനല്ല, ഒരു പുതിയ ജീവിയാണു്.

മങ്ങിയ പ്രകാശം വിതറുന്ന വഴിവിളക്കിൻെറ ചുവട്ടിലൂടെ അയാൾ നടന്നു. ലോഡ്ജിലെത്തിയപ്പോൾ മിക്കമുറികളും പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണു്. അവരെല്ലാം നാട്ടിലേക്കു് പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു.

തൻെറ ചെറിയ മുറിയിൽ കയറി പഴയ നീലബാഗിൽ വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം അടുക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു. "ഈ ഓണത്തിനു ഞാൻ വരുമമ്മേ . . . . തീച്ചയായും വരും . . . ."

മുറി പൂട്ടി ബാഗു് തോളത്തിട്ടു് നരച്ച പൂഴിയും, ഉണങ്ങിയ പുല്ലുകളും ചവുട്ടി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേക്കു് നടക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഓക്കുകയായിരുന്നു, അററുപോയ രക്തബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചു്.

ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്ര പരിചയം

(എം. കൃഷ്ണൻകുട്ടി, ബി. ഏ. ഓണേർസ്)

(വൈസ് പ്രസിഡണ്ടു്, കോഴിക്കോട്ടു് ജില്ലാ ശാഖ, അഖില കേരള ഹോമിയോപ്പതി അസോസിയേഷൻ)

"വെറും അണുപ്രായമായ മാത്രകളിൽ ഔഷധം കൊടുക്കുന്നതല്ല ഹോമിയോപ്പതി, ഒരൗഷധം ഒരു ആരോഗ്യവാനായ ആൾക്ക് കൊടുക്കുമ്പോൾ അയാളിൽ സംജാതമാവുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾക്ക് സമമായ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ ഒരു രോഗിയിൽ കാണുമ്പോൾ അതേ ഔഷധം കഴിയുന്നത്ര ചുരുങ്ങിയ മാത്രകളിൽ കൊടുത്തു് ആ രോഗിയെ ചികിത്സിക്കുന്നതാണു് ഹോമിയോപ്പതിയുടെ ഉള്ളടക്കം. 'സമം സമേന ശാമ്യതേ' .... "ഇതിനേക്കാൾ ഫലപ്രദവും സ്വീകാര്യവുമായ ഒരു ചികിത്സാ സമ്പ്രദായം സാധിക്കുമെങ്കിൽ കാണിച്ചുതന്നു് മേൽപറഞ്ഞ സത്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കുക. വെറും വാക്കുകളെക്കൊണ്ടല്ല നിഷേധിക്കേണ്ടതു്. എനിക്കു് എന്റെ അനുഭവം കാണിച്ചുതന്നതുപോലെ, നിങ്ങളുടെ അനുഭവം നിങ്ങൾക്കും കാണിച്ചുതരികയാണു്. എന്റെ ചികിത്സാരീതിയാണു് ഏററവും നല്ലതു് എങ്കിൽ, രോഗങ്ങൾ കൊണ്ടു് കഷ്ടപ്പെടുന്ന നിങ്ങളുടെ സഹജീവികളെ രക്ഷിക്കുവാൻ അതു് ഉപയോഗിക്കുക, അങ്ങിനെ ദൈവത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ലോകം മുഴുവനും ഘോഷിക്കുക" എന്നു് ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജനയിതാവായ ഡോക്ടർ സാമുവൽ ഹാനിമാൻ 150 കൊല്ലങ്ങൾമുമ്പു് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഇന്നും സത്യാന്വേഷികളായ ഭിഷഗ്വരന്മാർക്കെല്ലാം ഒരു വെല്ലുവിളിയാണു്.

വിദ്യാസമ്പന്നരും ശാസ്ത്രീയ ചിന്താഗതിയുള്ളവരാണെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്നവരുമായ ബുദ്ധിജീവികളുടെയിടയിൽ ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെപ്പോലെ ഇത്രയും അറിയപ്പെടാത്ത തെററിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിഷയം വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. ഇതിന്നു കാരണമുണ്ടു്. ഒററനോട്ടത്തിന്നു ഹോമിയോപ്പതിയുടെ ഔഷധ മാത്രകളും ചികിത്സാരീതിയും അശാസ്ത്രീയമായ ചെപ്പടിവിദ്യയോ തട്ടിപ്പോ ആയി തോന്നിയേക്കാം, ശരിയാണു്. വേറെ ഒരു കാരണം ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രം ഇന്നു്, പ്രത്യേകിച്ചു് ഇന്ത്യയിൽ, ഈ ശ്രേഷ്ഠമായ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും ഔഷധനിർണ്ണയരീതിയും മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ, സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസംപോലും നേടാതെ അനേകം മുറിവൈദ്യന്മാർ ഇതിനെ പണം സമ്പാദിക്കുവാൻ മാത്രമുള്ള ഒരു കച്ചവടമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതാണു്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ അധികം പേരും ഹോമിയോപ്പതിയെന്നപേർ കേൾക്കുമ്പോഴേക്കും നെററി ചുളിക്കുന്നു. അതിനെ ശരിക്കു് മനസ്സിലാക്കുവാനോ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാനോ ശ്രമിക്കുന്നില്ലതാനും.

പ്രസിദ്ധ തത്വചിന്തകനായ ഹെർബർട്ടു് സ്പെൻസർ പറയുന്നു: "വിജ്ഞാനം നേടുന്നതിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സംഗതിയുണ്ടു്. ഒരു വാദഗതികൊണ്ടും അതിനെ ജയിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. ഇതു് മനുഷ്യനെ എന്നും അജ്ഞാനത്തിൽ ആഴ്ത്തിനിർത്തും. അതു് ഒരു വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അതിനെ പുച്ഛിക്കുന്ന സ്വഭാവമല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല. "ഹോമിയോപ്പതിയെപ്പററി ഇതു് വളരെ ശരിയാണു്. ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രം ഒരു മഹാസാഗരമാണു്. അന്നും ഇന്നും എന്നും ഒരുപോലെ, ഒരു പ്രകൃതിനിയമത്തിന്നനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുന്ന നൂറുക്കണക്കിന്നുള്ള ഔഷധസമ്പത്തു് അതിന്നുണ്ടു്. പുതിയ ഔഷധങ്ങൾ ഹോമിയോപ്പതി തത്വങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് ആരോഗ്യവാന്മാരിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു് ഈ ഔഷധസമ്പത്തിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഹോമിയോപ്പതിയുടെ പ്രത്യേകരീതിയിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട ആയിരത്തി അഞ്ഞൂറിലധികം ഔഷധങ്ങൾ

ഇപ്പോഠം ഉണ്ടു്. ഇത്രയും വിപുലമായ ഔഷധസമ്പത്തു് പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ ഹോമിയോപ്പതിയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേക തത്ത്വസംഹിതയുണ്ടു്. ഒരു ജീവിതവീക്ഷണവുമുണ്ടു്. ഔഷധപ്രയോഗം ഒരു പ്രകൃതിനിയമത്തിന്നനുസരിച്ചും ആണു്— ''സമം സമേനശാമ്യതേ'' (Similia Similibus Curentur – let likes be cured by likes.) ഈ നിയമം (The Law of Similars) ഹാനിമാൻ അല്ല, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവായ ഹിപ്പോക്രററിസ് തന്നെയാണ്, ആദ്യമായി കണ്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഇതിനെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഡോക്ടർ ഹാനിമാൻ ആണ് ഈ നിയമത്തിനെ രോഗചികിത്സയ്ക്കുതകുന്നതരത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തതും അതിന്നനുയോജ്യമായ ഔഷധമാത്രാസിദ്ധാന്തം വളർത്തിയെടുത്തതും. ഹോമിയോപ്പതിയ്ക്കു്, അതിന്റെ തത്ത്വങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്ന വളരെ വിപുലമായ ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്തും ഉണ്ടു്. 150 കൊല്ലത്തിലധികം നീണ്ട അനുഭവസമ്പത്തും. ഹോമിയോപ്പതി ചികിത്സാരീതി ശരിയായും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങഠംക്കനുസരിച്ച് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞ ആക്കും അതിന്റെ ഗുണങ്ങഠം മനസ്സിലാക്കാം.

ഹോമിയോപ്പതി ഇന്നു് ലോകവ്യാപകമായ ഒരു ചികിത്സാസമ്പ്രദായമാണു്. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം അതിന്നു് ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഹോമിയോപ്പതിക്കു് ദേശീയാരോഗ്യപദ്ധതിയിൽ (National Health Service) അല്ലോപ്പതിക്കു് തുല്യമായ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ലണ്ടനിൽ ലോകപ്രശസ്തമായ ഒരു ഹോമിയോപ്പതി ആസ്പത്രിയും ഗവേഷണസ്ഥാപനവും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനവും ഉണ്ടു്. അതാണ് Royal London Homoeopathic Hospital. അമേരിക്ക ഹോമിയോപ്പതിക്കു് അനവധി പ്രസിദ്ധ ഭിഷഗ്വരന്മാരെ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്— ഡോക്ടർ കെൻററ്, ഡോക്ടർ കരോഠം ഡൺഹാം തുടങ്ങിയ മഹാരഥന്മാരെ. അമേരിക്കയിൽ ഹോമിയോപ്പതി ആസ്പത്രികളും വിദ്യാസ്ഥാപനങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഫ്രാൻസിലും, ജർമ്മനിയിലും, ഇററലിയിലും, സ്പെയിനിലും, രഷ്യയിലും, തെക്കൻ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലും നമ്മുടെ ഇന്ത്യയിലും ഹോമിയോപ്പതിക്കു് അംഗീകാരവും ഔദ്യോഗികപ്രോത്സാഹനവും ഉണ്ടു്. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്കയിലും ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രം, അതായതു് അല്ലോപ്പതി, പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞവരാണു് ഹോമിയോപ്പതിയിലേയ്ക്കു് വഴിതിരിയുന്നതും പിന്നീടു് ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രം മാത്രമായി അഭ്യസിക്കുന്നതും.

ഇത്രയും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു വൈദ്യശാസ്ത്രം എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടു് ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രമായ അല്ലോപ്പതിയെ പുറംതള്ളാതെ രണ്ടാം നിരയിൽ നില്ക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമാണു്. പറയാം. ഒന്നാമതായി, ഹോമിയോപ്പതിയ്ക്കു്, തന്നെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുവാൻ അല്ലോപ്പതി ഡോക്ടർമാരും വൻകിട ഔഷധനിർമ്മാതാക്കളും മററു പല സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരും നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളെ തന്റെ ഉത്ഭവം മുതൽ നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെ, ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം, മനുഷ്യനെ പ്രധാനമായും ചൈതന്യവും ഊർജ്ജസ്വലതയുമുള്ള ഒരു ആത്മീയശക്തിയായി കണക്കാക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വസംഹിതയാണു്. ഹോമിയോപ്പതിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ രോഗം, രോഗാണുക്കഠം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലും ഉപരിയായി, രോഗിയുടെ ആത്മീയ ശാരീരിക മണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള ആരോഗ്യത്തിന്നു് ചലനാത്മകരൂപത്തിലുള്ള ഒരു താളം തെററലാണു്. ഹോമിയോപ്പതിയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും നിജരോഗങ്ങഠം (Chronic cases) കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഠം, ഔഷധപ്രയോഗം രോഗത്തിൽനിന്നുള്ള തല്ക്കാലശാന്തി (Falliation) യേയോ അസുഖകരമായ രോഗലക്ഷണങ്ങഠം നീക്കുന്നതിനേയോ (Symptomatic relief) അല്ല ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. രോഗിയെ പൂർണ്ണമായും രോഗവിമുക്തനാക്കുക എന്നതാണു്. അതിലേയ്ക്കായി ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരൻ ഓരോ രോഗിയേയും ഓരോ വ്യത്യസ്ത വ്യക്തിയായികാണുന്നു. ഓരോ രോഗിയുടേയും വ്യക്തിപരമായ രോഗലക്ഷണങ്ങളുടെ—ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ലക്ഷണങ്ങളുടെ—സമൂഹത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഔഷധനിർണ്ണയം ചെയ്യണം. രോഗലക്ഷണങ്ങളെയല്ല ചികിത്സിക്കുന്നതു്, ഹോമിയോപ്പതിയിൽ. ഡോക്ടർ ഹാനിമാൻ പറയുന്നു— ആരോഗ്യത്തിൽനിന്നുള്ള വ്യതിയാനം

കുറിക്കുന്ന ലക്ഷണസമൂഹത്തിൽകൂടി മാത്രമെ നമുക്ക് രോഗത്തെ കാണാൻ കഴിയൂ എന്ന്. രോഗിയെ ശരിയാംവണ്ണം ചികിത്സിച്ച് ഭേദപ്പെടുത്തുമ്പോഠം രോഗലക്ഷണങ്ങഠം മറയുന്നു. ഹോമിയോപ്പതിയിൽ വെറും രോഗത്തിൻെറ പേരിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല ഔഷധനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ രോഗിയിലും ഓരോ വിഭിന്നമായ വ്യക്തിയെയാണ് ഒരു ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരൻ കാണുന്നത്. ഓരോ രോഗിയുടേയും വ്യക്തിപരമായ, അനാരോഗ്യം കുറിക്കുന്ന മാനസിക ശാരീരികലക്ഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഔഷധനിർണ്ണയം. മറെറാരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഓരോ രോഗത്തിന്നും പററിയ, എളുപ്പത്തിൽ നിർണ്ണയിക്കാവുന്ന മാററമരുന്നുകഠം (Specifics) ഹോമിയോപ്പതിയിലില്ല. ഹോമിയോപ്പതിയെ വെറും കാശുണ്ടാക്കുവാനുള്ള കച്ചവടമായി കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന മുറിവൈദ്യന്മാർക്കായി ലാഭേച്ഛുക്കളായ ചില ഔഷധനിർമ്മാതാക്കഠം ഇങ്ങിനെ ഇന്നരോഗത്തിന്നു് ഇന്നത് എന്നുപറഞ്ഞു ഇത്തരം മാററമരുന്നുകഠം വില്പനക്കിറക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇതു് ഹോമിയോപ്പതി സിദ്ധാന്തങ്ങഠംക്ക് യോജിച്ചതല്ല. ഒരു നല്ല ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരൻ അതു് ഉപയോഗിക്കുകയുമില്ല.

ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഓരോ രോഗിക്കും ഹോമിയോപ്പതി ഔഷധഗണങ്ങളിലെ ഏതൊരു ഔഷധവും, ലക്ഷണസമൂഹത്തിൻെറ സാമ്യമനുസരിച്ച് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടിവന്നേക്കും. ഹോമിയോപ്പതിയിലെ നിജരോഗസിദ്ധാന്തവും ചികിത്സയുമാവട്ടെ, വളരെ വിപുലവുമാണ്. ഈ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രം ശരിയാംവണ്ണം അഭ്യസിക്കുന്നതിലുള്ള വിഷമങ്ങഠം മനസ്സിലാക്കാം. അതിരററ ക്ഷമയും നിസ്വാർത്ഥതയും അശ്രാന്തപരിശ്രമവും അതിന്നു് ആവശ്യമാണ്. ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രം (അല്ലോപ്പതി) അഭ്യസിക്കുവാൻ താരതമ്യേന എളുപ്പമാണ്. അത് രോഗങ്ങളെ നിശ്ചിതരൂപങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഓരോരോ രോഗങ്ങഠംക്ക് നിശ്ചിതമായ ചില ഔഷധങ്ങളും ഉണ്ട്. രോഗത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചാൽ ഔഷധനിർണ്ണയം അനായാസേന സാധിക്കും.

ഹോമിയോപ്പതി ശരിയാംവണ്ണം അഭ്യസിക്കുന്നതിൽ മേൽപറഞ്ഞ ബുദ്ധിമുട്ടുകഠം പ്രധാനമായും പഴക്കംചെന്ന നിജരോഗങ്ങഠം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. ഒരു നല്ല ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരൻ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മാത്രമല്ല ഒരു കലാകാരൻകൂടിയാണ്. നിജരോഗങ്ങഠം സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനുള്ള മേന്മ ഒന്നു വേറെത്തന്നെയാണ്. അനുഭവം ആരുടേയും കണ്ണുതുറപ്പിക്കും ഈ കാര്യത്തിൽ.

താല്ക്കാലിക തീക്ഷ്ണതയുള്ള പലതരം രോഗങ്ങഠം (acute cases) അപകടങ്ങഠം (accidents and injuries) എന്നിവയെല്ലാം ഔഷധനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ നിജരോഗങ്ങളെപ്പോലെ സമയദൈർഘ്യവും സൂക്ഷ്മപഠനവുമില്ലാതെ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനായ ഭിഷഗ്വരന്നു് താരതമ്യേന എളുപ്പത്തിൽ സാധിച്ചേയ്ക്കാം. പക്ഷെ ഇവിടേയും അടിസ്ഥാനതത്വം ഒന്നുതന്നെയാണ്. രോഗത്തിൻെറ പേരിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല ചികിത്സ, രോഗിയുടെ വ്യക്തിപരമായ രോഗലക്ഷണസമൂഹത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. ഹോമിയോപ്പതിയിൽ താല്ക്കാലികതീക്ഷ്ണതയുള്ള രോഗങ്ങളെ (acute cases) ചികിത്സിക്കുവാൻ വളരെസമയം എടുക്കും എന്നുള്ള തെററിദ്ധാരണ അസ്ഥാനത്താണ്. ഔഷധനിർണ്ണയം ശരിയാണെങ്കിൽ ഔഷധഫലം വേഗത്തിൽ ഉണ്ടാവും. അതേസമയം ഒരു കാര്യം ഓർക്കണം. പ്രകൃതിനിയമങ്ങഠംക്ക് അനുയോജ്യമായവിധം മനുഷ്യൻെറ ജീവശ്ശക്തിയുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ കഴിവുകളെ ഉണർത്തി പ്രവർത്തിപ്പിച്ച് രോഗിയെ രോഗവിമുക്തനാക്കുന്നതാണ് ഹോമിയോപ്പതിയിലെ ഒരു അടിസ്ഥാനതത്വം. ഔഷധങ്ങഠം ഇതിന്നു് ഉതകുന്നതരത്തിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്.

രോഗത്തിൻെറ മൂലഹേതു പ്രധാനമായും രോഗിയുടെ ആത്മീയശാരീരികമണ്ഡലങ്ങളിലെ ആരോഗ്യത്തിലുള്ള ഒരു താളം തെററലായതുകൊണ്ട് അതിനെ നേരിടുവാൻ ആവർത്തനവീര്യമുള്ള ഔഷധങ്ങഠം (Potentised medicines) പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഈ ഔഷധങ്ങഠം ദേഹത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാററം ഉണ്ടാക്കിയല്ല പ്രധാനമായും രോഗിയെ രോഗവിമുക്തനാക്കുന്നതു്. ഇവ ജീവശ്ശക്തിയെ (Vital force) ചലനാത്മകമണ്ഡല

PHYSICS ASSOCIATION

MATHEMATICS ASSOCIATION

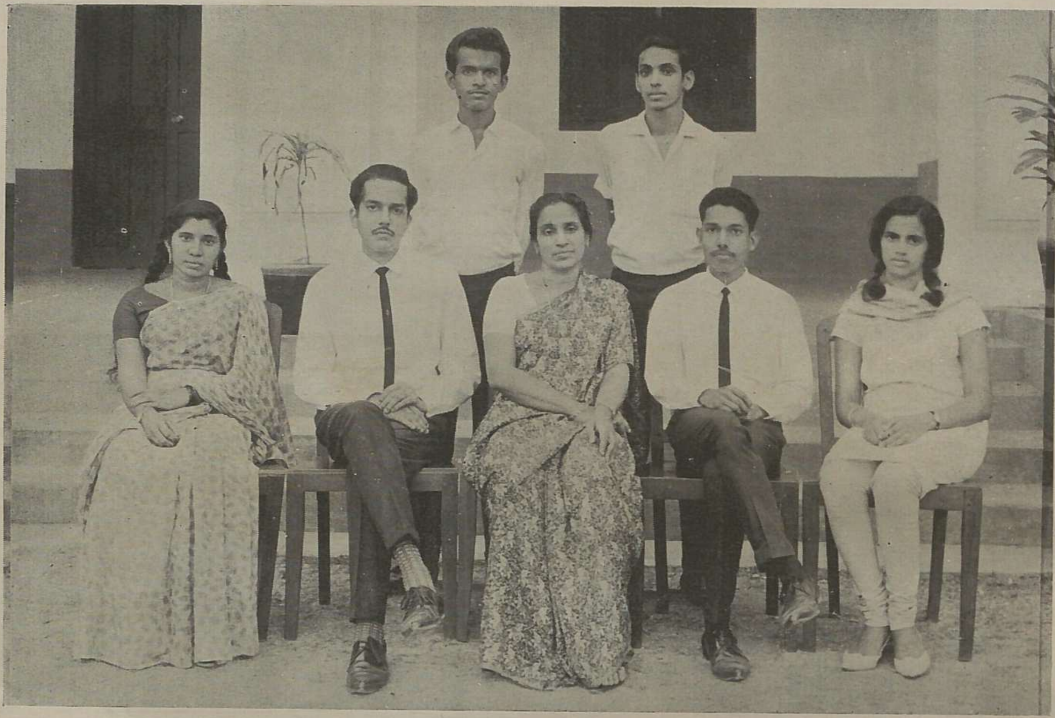

ECONOMICS ASSOCIATION

COLLEGE PLANNING FORUM

ത്തിൽക്കൂടി ഉത്തേജിപ്പിച്ച്, രോഗകാരണങ്ങളെ സ്വയം നേരിട്ട് കീഴടക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. രോഗകാരണങ്ങളാകട്ടെ രോഗാണുക്കൾ മാത്രമല്ല, അതിലുമുപരി, അവ്യക്തവും അഗോചരവും ആയ ചലനാത്മകരൂപത്തിലുള്ളവയാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ഹോമിയോപ്പതി അസോസിയേഷൻ ഹോമിയോപ്പതിയെ താഴെ പറയുന്നവിധം നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു:'' 'സമം സമേന ശാമ്യതേ' (Similia Similibus curentur) എന്ന തത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു വൈദ്യ സമ്പ്രദായമാണ് ഹോമിയോപ്പതി. അതായത് ഒരു പ്രത്യേക മാത്രയിലും രൂപത്തിലും കൊടുത്താൽ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ ഒരു ആരോഗ്യവാനായ മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഔഷധപദാർത്ഥം അതേ രോഗലക്ഷണങ്ങളോടു് സാമ്യമുള്ള രോഗം ചികിത്സിക്കുവാനും ഉപയോഗിക്കാം. ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരൻ ഒരു രോഗിയെ ഒന്നായി, ഒരു വ്യക്തിയായി കാണുകയും അയാളുടെ രോഗലക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായ, അന്തർല്ലീനമായ തകരാറ് മാററി സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രധാനമായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനുവേണ്ട ഔഷധം ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെടുകയും വളരെ ചെറിയ മാത്രകളായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഔഷധം രോഗിയുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ രക്ഷാശക്തിയേയും രോഗവിമുക്തനാവാനുള്ള കഴിവുകളേയും ഉണർത്തിവിട്ട് അയാളെ രോഗത്തിൽനിന്നും വിമോചിപ്പിക്കുന്നു.''

ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൻെറ ഗുണം അറിയേണമെങ്കിൽ തുറന്നമനസ്സോടെ അതിനെ സമീപിക്കണം, ശരിയായവിധത്തിൽ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കണം. ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഹോമിയോപ്പതി കഴിഞ്ഞ 150 കൊല്ലത്തിലധികം കാലം എല്ലാ എതിർപ്പുകളും അവഗണനയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് വളർന്നുവന്നിരിക്കുന്നത്.

ഹോമിയോപ്പതി വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാനും അതിനെ ശരിയാംവണ്ണം അഭ്യസിക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന സത്യാന്വേഷണ കുതുകികൾക്ക് അനേകം ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ എഴുതിയതു് കിട്ടാനുണ്ട്. ജർമ്മനിയിലേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും അമേരിക്കയിലേയും ഫ്രാൻസിലേയും ഭിഷഗ്വരന്മാരാൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ് ഇവ. ഹോമിയോപ്പതിയുടെ തത്വസംഹിതയും അടിസ്ഥാനപ്രമാണവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് അതിൻെറ ജനയിതാവായ ഡോക്ടർ സാമുവൽഹാനിമാൻെറ മൂലഗ്രന്ഥമായ "Organon" ലാണ്. ജർമ്മൻ ഭാഷയിൽ രചിച്ച ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു് തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മററു പ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ "Chronic Diseases" (രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി) ഉം "Materia Medica Pura" (രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി) ഉം ആണ്.

150 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഡോക്ടർ ഹാനിമാൻ പറഞ്ഞു: "മനുഷ്യരാശിക്ക് ഹോമിയോപ്പതി ഇതിന്നകം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞ നന്മകണ്ട് ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. വിദൂരമായ ഭാവിയിലേയ്ക്കു് ഞാൻ ഉററുനോക്കുകയാണ്. ഞാൻ ആ സമയത്തു് ഈ ലോകത്തു് ഉണ്ടാവില്ല. പക്ഷെ ഭാവിതലമുറകൾ സ്നേഹസമ്പന്നനായ ദൈവത്തിൻെറ സംഭാവനയായ ഈ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്നു് നീതിചെയ്യുമെന്നു് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ രോഗങ്ങളിൽനിന്നു് വിമുക്തരാകുവാൻ ദൈവം അവർക്ക് കൊടുത്ത ഈ സിദ്ധി നന്ദിപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യും.''

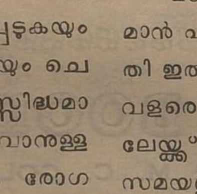

ഹോട്ടൽ ഡി പ്രഭാത്

പ്രൊ: ടി. ദാമോദരൻ :: ഫോൺ: 5157

മേത്തരമായ ഭക്ഷണത്തിന്നും, സുഖകരമായ
ചായ, കാപ്പി, പലഹാരങ്ങൾ എന്നിവക്കും
മലബാർ കൃസ്ത്യൻകോളേജിന്നു് സമീപം,
കോഴിക്കോട് വയനാട് റോഡിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന
"ഹോട്ടൽ ഡി പ്രഭാത്"
സന്ദർശിക്കുക.

VIJAYA BOOK DEPOT

NEAR M. C. COLLEGE

CANNANORE ROAD, CALICUT-11

നിങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക. ഇവിടെ സ്കൂൾ സംബന്ധമായ എല്ലാ തരം പുസ്തകങ്ങളും, ഓഫീസ്സ് ആവശ്യത്തിന്നുള്ള പുസ്തകങ്ങളും, ഫയലുകൾ, പെൻ, പെൻസിൽ മുതലായവയും സ്റ്റേഷനറി സാമാനങ്ങളും മിതമായ വിലക്ക് കിട്ടുന്നതാണ്.

കൂടാതെ എല്ലാ തരം പുസ്തകങ്ങളും വൃത്തിയായും ഭംഗിയായും കൃത്യസമയത്ത് ബൈൻറ് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഒരിക്കൽ വന്നു് പരീക്ഷിക്കുക: വിജയ ബുക്ക് ഡിപ്പൊ

എം. സി. കോളേജിന്നു് വടക്കുഭാഗം

Phone No. 5851 കണ്ണൂര് റോഡ്, കോഴിക്കോട്ട്-11.

भारत की कली

Ravi Varma Raja, P. K. I B. Sc. (Maths.)

(1)

सो रही थी भूमि, जा रहा था सुख।
रो रही थी मुरली, जा रही थी रात॥
सो रहा था गान, आ रहा था कोमल।
आ रहा था प्रभात, सूख रहा था अधर॥

(2)

जाग उठा माँ का मन, फूल उठा कोमल मन।
जाग उठी बालकिरण, फूल हो उठा अतिविकसित॥
जाग उठा कोमल प्रेम, फूल अधर अतिविकसित।
दुग्ध अतिमधुर है, है सुन्दर बाल मुख॥

(3)

कोमल है यह लता' कोमल है भामिनि।
कोमल है बाल-मन' अतिकोमल है क्रीडा॥
कोकिल कोमल बालक कोयल कोकिल मा है।
है कुशल बालक अति, कोमल है मधुर वाणी॥

(4)

हम लाल भारत के हैं भर पेट माधुर्य से।
उत्साह उदित बालक हम हैं भारत भूमि का मान॥
उदित हैं उत्पन्न हैं भारत से, लाल किरण पूरब से।
अभिमानी मन हमार है, भारत! वीर देश हमारा है।

शिक्षा का माध्यम

Alamelu, V. K., I B. Sc., (Zoo)

आजकल अध्ययन का माध्यम देश के शिक्षा-शास्त्री और आम जनता केलिए एक समस्या बन गया है। सरकार ने भी इस क्षेत्र में अपना ख्याल प्रस्तुत किया है। महात्मा गांधी ने और कुछ नेताओं ने निश्चय किया कि भारत केलिए एक राष्ट्रभाषा की ज़रूरत है क्योंकि भारत अब आज़ाद है। भारतीय जनताओं में एकता होने केलिए एक राष्ट्रभाषा होनी चाहिए। कुछ नेताओं का मत है कि अंग्रेज़ी के अध्ययन से भारतवर्ष पश्चिमी सभ्यता में आ जायगा और हमारी पुरानी संस्कृति बिगड जाएगी।

अब थोडे दिनों से देश में इस बात का आन्दोलन हो रहा है कि शिक्षा का माध्यम अंग्रेज़ी के बदले देशी भाषाएँ बनाना चाहिए। विद्यार्थियों को अपनी मातृभाषा में विज्ञान, इतिहास, गणित, भूगोल आदि विषय सिखाये जायें तो वे विषय उनको बोझ नही मालूम होंगे। जिस भाषा के वातावरण में विद्यार्थि रहते हैं उसी भाषा के द्वारा वे सुगमता से कठिन विषय भी सीख सकते हैं।

लेकिन कुछ लोग देशी भाषाओं को शिक्षा का माध्यम बनाने का विरोध करते हैं। उनका मत यह है कि आजकल के गणित, भूगोल विज्ञान आदि विषयों में पूरा ज्ञान मिलने केलिए देशी भाषाओं में काफी किताबें नहीं। लेकिन ऐसी उलझन को प्रस्तुत करने की ज़रूरत नहीं। शिक्षा का माध्यम हिन्दी कर दें तो प्रकाशक और लेखक हिन्दी में प्रचुर साहित्य जल्दी ही तैयार कर देंगे। आवश्यकता आविष्कार की जननी है।

हिन्दी भारत की ज़्यादातर जनता की आम भाषा है। इसलिए उत्तर भारत के लोगों ने हिन्दी को राष्ट्रभाषा बनाना चाहा। वे दूसरी भाषा को राष्ट्रभाषा होने में इनकार करते हैं। इसलिए प्रान्तीय भाषाओं को राष्ट्रभाषा बनाने का समर्थन किया। पर दक्षिणी और बंगली लोगों का कहना है कि अंग्रेज़ी ही अध्ययन भाषा बन जायें क्योंकि अध्ययन की भाषा हिन्दी होने से अंग्रेज़ी का स्थान गिर जाता है और हिन्दी का स्थान ऊँचा उठ जाएगा।

प्रान्तीय भाषा के अध्ययन भाषा बनने से देश छोटे छोटे प्रान्तों में बँट जाएगा। आपस का मेल भी कम होने की संभावना है। लोगों में अपनापन का भाव पैदा होता है। सांकेतिक शिक्षा के बारे में सोचो। इसमें ज़्यादातर नाम लैटिन और किसी दूसरी भाषा में ही होंगे। प्रान्तीय भाषा को अध्ययन का माध्यम बनाने से इन नामों केलिए हर प्रान्त में प्रत्येक नाम होगा। इससे भिन्न भिन्न देशों के विद्यार्थी आपस में मेलजोल नहीं बढा सकते।

अध्ययन का माध्यम प्रा तीय भाषा होने से हमारे न्यायालयों को भी कुछ न कुछ क्षति हो सकती है। एक प्रान्त से दूसरे प्रान्त में कोई नौकरी करने जाए तो वहाँ के भाषावालों से मिलने में हमें बहुत सुविधायें नहीं मिलेंगी क्योंकि अन्यदेशवालों से मिलते समय हम अंग्रेज़ी में ही बोलते हैं। अन्तरराष्ट्रीय जनताओं से मिलने का एक दरवाज़ा अंग्रेज़ी ही है। विज्ञान के क्षेत्र में भी भारी क्षति हो सकती है। वहाँ कई तरह की रुकावटों का सामना करना पडता है। विज्ञान की प्रगति के बिना एक राष्ट्र की उन्नति नहीं होगी।

अंग्रेज़ी के अलावा दूसरी किन्हीं भाषाओं में होनेवाली सुविधाओं और असुविधाओं को देखने

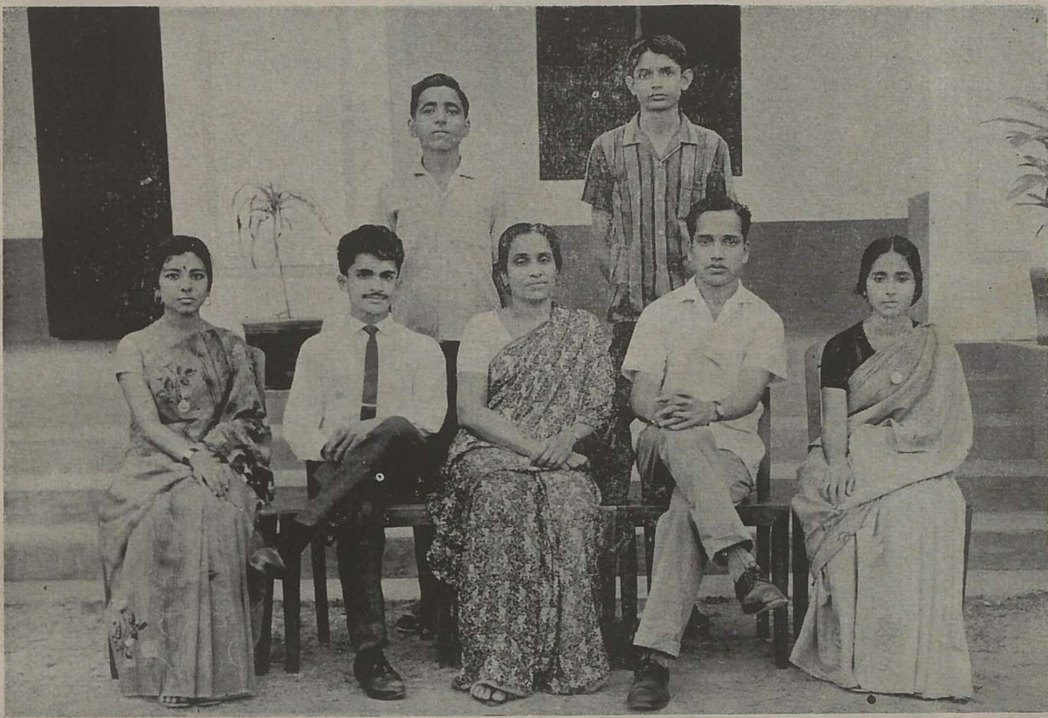

HINDI ASSOCIATION

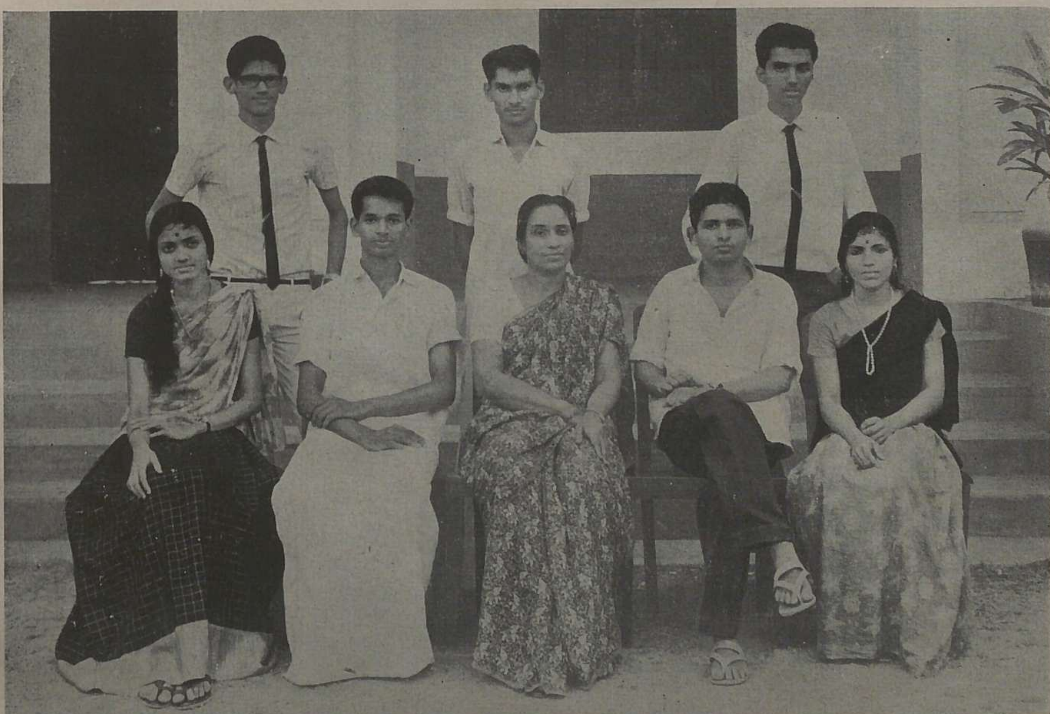

MALAYALAM ASSOCIATION

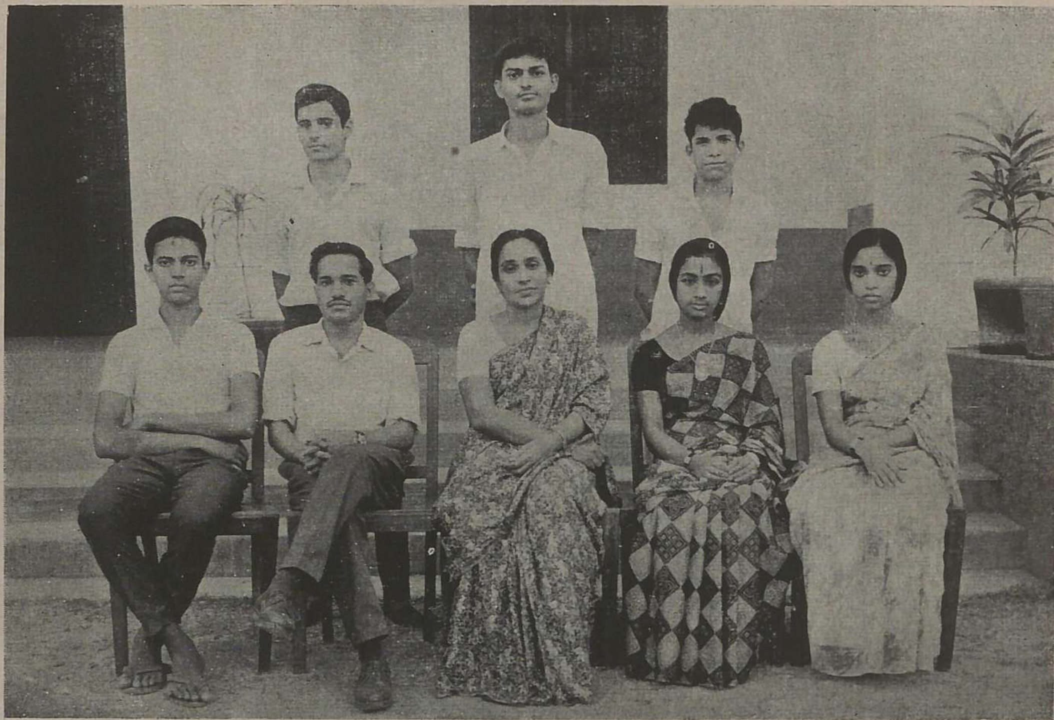

CHEMISTRY ASSOCIATION

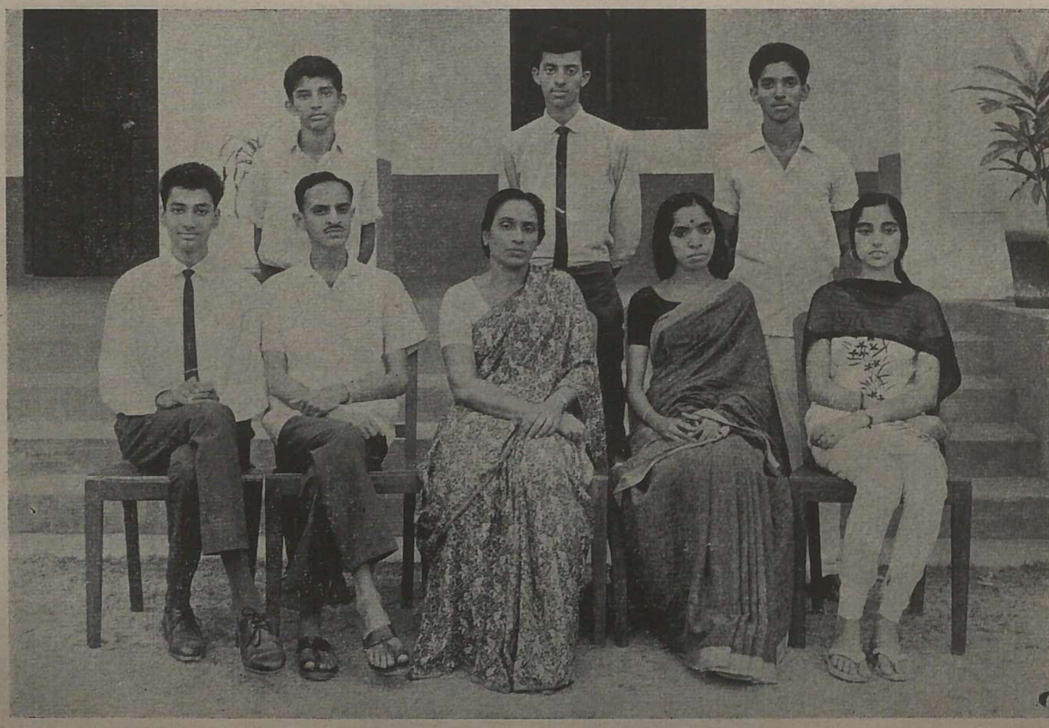

NATURAL SCIENCE ASSOCIATION

के पहले भारत की एकता में अंग्रेज़ी का स्थान देखना चाहिए। भारत को अंग्रेज़ों के आने के बाद ही एकता मिली। भारत के इतिहास में नज़र डालें तो हमें यह मालूम होगा। इस एकता का मुख्य स्थान अंग्रेज़ी को ही हैं। भविष्य में भी भारत की एकता बनाये रखने केलिए एक भाषा होनी चाहिए। वह अंग्रेज़ी होने की ज़रूरत भी है क्योंकि अंग्रेज़ी सब लोगों केलिए विदेशी भाषा है। इससे होनेवाली कठिनाईयाँ सबको बराबर हैं।

अंग्रेज़ी को छोडकर हिन्दी के अध्ययन भाषा बनने से दूसरे देशों से हमारा परिचय कम होने की संभावना है। व्यावहारिक विषय में स्वार्थी होनेवाले लोगों का अभिप्राय यह है कि हिन्दी और प्रान्तीय भाषाएँ अंग्रेज़ी के बदले में, अध्ययन भाषा नहीं बनना चाहिए क्योंकि हिन्दी अध्ययन भाषा हो जाए तो हिन्दी और अहिन्दी लोगों में झगडा होने की संभावना है और तमिलनाड (मद्रास) भी िन्दी स्वीकार करने से इनकर करता है। अब मद्रास में यही झगडा हो रहा है। जब तक लोग हिन्दी नहीं स्वीकार करते है तब तक अध्ययन भाषा अंग्रेज़ी ही हो। मेरा अभिप्राय है कि प्रान्तीय भाषाओं को अध्ययन भाषा बनाने के निश्चय में अंग्रेज़ी को नीचे गिराकर हिन्दी को ऊँचे उठाने का उद्देश्य भी है।

मधुर-मीनाक्षी मंदिर

Malathi K., I B. A.

मधुरा तमिल देश का हृदय है और उसका इतिहास 25 सदियों पुराना है। एक बहुत बडे हिन्दू राज्य की राजधानी था पुरातन मधुरा नगर। इस कारण से मधुरा को इतिहास में एक प्रसिद्ध स्थान प्राप्त है। यहाँ के राजाओं के झंडे में मछली का चित्र था। देवी मीनाक्षी के प्रति अपनी भक्ति प्रकट करने केलिए ही ऐसा किया गया था। मीनाक्षी उन राजाओं की देवी थी।

पुराणों में ऐसा लिखा है कि देवी पार्वती मधुरा के राजा मलयध्वज पांड्य की पुत्री के रूप में इस जगत में अवतरित हुई। इसके बारे में एक कहानी है। वह इस प्रकार है :— जब देवी ने इस धरती में जनम लिया तब उसके तीन स्तन थे। उसके जनम के समय आसमान से एक आवाज़ गूँज उठी कि उसका तीसरा स्तन तब अप्रत्यक्ष होगा जब उसके सामने उसका वर प्रत्यक्ष होता है। लडकी का नाम मीनाक्षी रखा गया। धीरे धीरे राजकुमारी बडी होने लगी। सोलह वर्ष की अवस्था में उसके सामने शिव सुन्दरेश्वर के रूप में प्रत्यक्ष हुआ। उसी जगह उसके सुन्दर शरीर से तीसरा स्तन अप्रत्यक्ष हुआ। सुन्दरेश्वर और मीनाक्षी का विवाह आज भी हर एक साल मधुर के लोग बडे सजधज के साथ मनाते है और कई लोग यह उत्सव देखकर पुलकित हो जाते हैं।

मधुरमीनाक्षी मंदिर में देवी की मूर्ति एक मछली की आकृति में है। उस सुन्दर मूर्ति को देखने पर हमको ऐसा लगता है कि उसकी मनोहर आँखों में मातृस्नेह भरा हुआ हैं। भक्तलक्षों के लिए वे एक सच्ची माँ है। उसका यह सुन्दर विग्रह ऐश्वर्य और स्नेह का प्रतीक है।

मधुरा का यह मन्दिर बहुत सुन्दर दिखाई पडता है। मधुरा का बहुत मशहूर राजवंश था पांड्य वंश। इस मन्दिर का विग्रह और उसको अलंकृत करने का आभूषण आदी पांड्यों की संपन्नता का एक अच्छा उदाहरण है। 'नायक' नामके क्षत्रिय लोगों ने भी दक्षिण भारत के इस प्रसिद्ध मंदिर की उन्नति केलिए अतुल्य सेवायें की हैं। तिरुमलनायक के उत्साह से मंदिर के गोपुर का पुनर्निर्माण किया गया। श्री मीनाक्षी के दैवीक महत्व का प्रतीक है यह गगनचुंबी गोपुर। इस पुण्य स्थान की एक बडी विशेषता है यहाँ का सुनहली तालाब। भारत के विविध भागों से आनेवाले भक्त लोग इस तालाब में स्नान करते हैं। लेकिन साबुन का उपयोग करना आचार के विरुद्ध है। श्री मीनाक्षी का सुनहला विमान, अष्टशक्ति मंडप, श्री वल्लभगणपति का विग्रह और उत्सव मूर्ति आदि मन मोहनेवाले दृश्य है। श्री मीनाक्षी की मूर्ति जो यौवन का प्रतीक है देखने पर हमारे मन में शांति और संतोष एकाएक पैदा होता है।

इस मन्दिर में एक राजा और हाथी के विग्रह हैं। इन विग्रहों के बारे में एक कथा है। मधुरा के राजा अभीक्षपांड्य निःसंतान थे। उसकी शिवभक्ति असमानित थी। श्री सुन्दरेश्वर ने उसको पुत्रलब्धि से अनुगृहित करने का निश्चय किया। उन्होंने एक साधु का वेषधारण किया और मधुरा मंदिर के 'प्राकार' में बैठ गये। राजा मंदिर में देवीदर्शन केलिए आए। साधु ने राजा का आदर नहीं किया। अपना महत्व दिखाने की चिनौती राजा ने साधु को दी। पत्थर से बनी हुई हाथी की निर्जीव मूर्ती से राजा ने अपने हाथ के

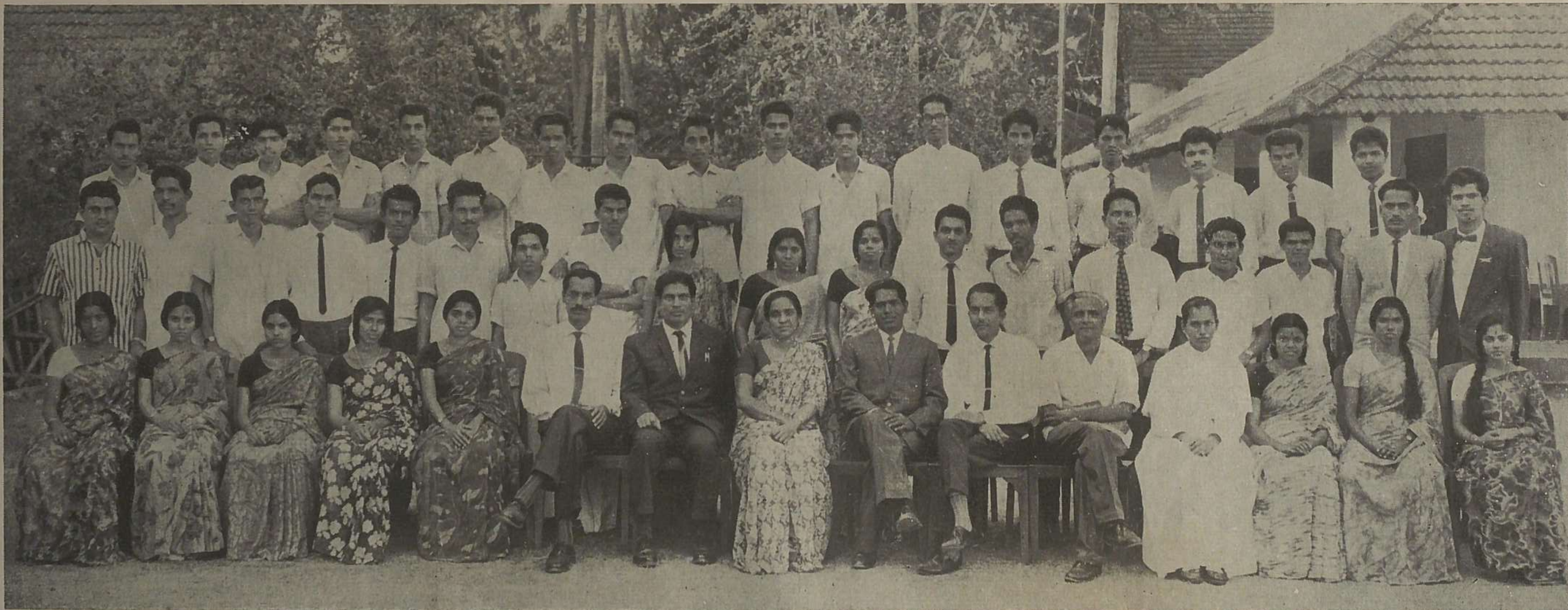

Final Year B. A.

Leading Cadet Premachandran was selected to attend the Advanced Leadership Course at Cochin

Petty Officer Cadet Basant

Leading Cadet Jayaprakash

Leading Cadet Najmal Hussain

पत्ते खाने को कहा। साधु ने हाथी की मूर्ती को देखा। राजा के हाथ के पत्ते ही नहीं, रत्नमाला भी हाथी के विग्रह ने खा ली। यह देखकर राजा के अनुचर साधु को कैद करने केलिए तैयार हो गये। लेकिन साधु के प्रभाव से वे स्तंभित रह गये। राजा को मालूम हुआ कि शिव एक साधु के वेष में आया है। वे साधु के चरणों पर गिर पडे। सुन्दरेश्वर ने राजा को संतानलब्धि का वर प्रदान किया।

मधुरा का यह मंदिर हिन्दुओं केलिए एक बहुत बडा पवित्र स्थान है। दक्षिण भारत से नहीं, उत्तर भारत से भी कई लोग इस तीर्थ-स्थान में आकर श्री मीनाक्षी से अनुगृहीत होकर लौट जाते हैं। उनके मन भक्ति और शांति से भर जाते हैं। इस पुण्य स्थान का तीर्थाटन हमारे देश की एकता को बनाये रखने का एक साधना भी है।

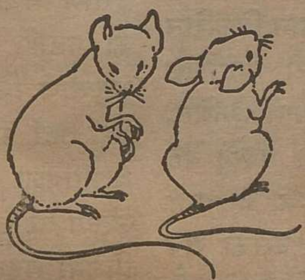

दस्तकारी

Seetha V., I B. Sc. (Zoo)

"दस्तकारी" शब्द का अर्थ है हाथ का काम। इससे अभिप्राय ऐसे काम से होता है जिसमें मनुष्य के ज्ञानेन्द्रियों के साथ हाथ-पाँव आदि कर्मेन्द्रियों को भी काम करने का यथेष्ट अवसर मिले। कपडे बनाना, बर्तन बनाना, गृह-निर्माण, कुरसी, मेज़ आदि बनाना आदि कार्य दस्तकारी के उदाहरण हैं।

शिक्षा का उद्देश्य है मनुष्य का ज्ञान विकसित करना लेकिन आजकल कुछ आदमी मानसिक शिक्षा को ही प्रधानता देते हैं। भाषा, गणित, इतिहास आदि शिक्षा के विषय हैं। परन्तु यह स्पष्ट है कि किसी मनुष्य के मस्तिष्क के चाहे जितना विकास हो जाये, जब तक उसकी सब ज्ञानेन्द्रियों और कर्मेन्द्रियों को कार्य करने की शक्ति का समुचित विकास नहीं होता, उसकी उन्नति तथा शिक्षा अपूर्ण रहती हैं। आजकल शिक्षा के द्वारा मस्तिष्क की शक्ति बढती है; लेकिन पैर, हाथ, आँख आदि अंगो को करने का अवसर नहीं मिलता। दस्तकारियों के इन अंगों का समुचित उपयोग होता है और उसकी कार्यक्षमता बढती है। दस्तकारियों में विद्यार्थियों को किसी एक वस्तु को अच्छी तरह निरीक्षण करने की आदत बढती है। इससे स्पष्ट है कि दस्तकारी शिक्षा का एक आवश्यक भाग है।

दस्तकारियों का ज्ञान व्यावहारिक जीवन में भी बहुत उपयोगी होता है। घर में काम आनेवाली चीज़ें समय पर बिगड जाया करती है। इस अवसर पर साहित्यकार, कालेज और स्कूल में पढनेवाले लोग परमुखापेक्षी बने रहते हैं। घर में मेज़ या कुरसी टूट जाये तो वे मेज़ और कुरसी का उपयोग करने से वंचित रहते हैं। जिन लोगों ने हाथ से काम करने की कुछ शिक्षा पा ली है उन्हें ऐसी असुविधाएँ नहीं रहती।

भारतवर्ष में आज की बहुत बडी समस्या है नौकरी मिलना। आजकल प्रति वर्ष हज़ारो विद्यार्थी मेट्रिकुलेशन की परीक्षा में बैठते हैं। उत्तीर्ण विद्यार्थियों में से थोडे से ही आगे कालेज की पढाई करते हैं। शेष सब उत्तीर्ण और अनुत्तीर्ण विद्यार्थी भी आजीविका की चिन्ता में जहाँ-तहाँ भटकते-फिरते हैं। आज इसी तरह आजीविका की खोज में फिरनेवाले लोगों की संख्या बहुत बडी है। इन सब लोगों को नौकरी मिलना बहुत मुश्किल है। नौकरियों की संख्या बहुत ही होती हैं। इसलिए एक साधारण सौ रुपये मासिका की नौकरी केलिए कभी-कभी सैकडों प्रार्थना-पत्र आजाते हैं। इन में जिसको यह नौकरी मिल जाती है वह अपने भाग्य को सराहता है। फिर नौकरी करनेवालों की अवस्था यह है कि वे अपने स्वतंत्र विचार दबाकर पराधीनतामय जीवन विताने को प्रेरित हो जाते हैं।

जो लोग कोई दस्तकारी सीख लेते हैं, वे पीछे स्वावलंबी हो जाते हैं। उनका नैतिक आदर्श भी अच्छा बना रह सकता है। उन्हें किसी की अधीनता में रहने का अवसर नहीं पडता। वे स्वाभिमानपूर्वक अपना निर्वाह कर सकते हैं। शारीरिक काम करने के कारण उन लोगों की तन्दुरुस्ती भी ठीक रहती है। लेकिन आज आधुनिक नागरिकता से भरे हुए लोग दस्तकारियों से ईर्ष्या करते हैं।

आज भारतवर्ष गरीबी में डूबा जाने का कारण क्या है। भारतीय जनता का जीवन बहुत नीचे दर्ज़े में होने का कारण क्या है ? अच्छी तरह से सोचकर देखने से इन दोनों प्रश्नों का उत्तर मिलता कि भारत में उपज की कमी होने के कारण से है। इन दोनों प्रश्नों को हल करने का एकमात्र मार्ग है दस्तकारी।

यह बात सब जानते हैं कि पुराने ज़माने में भारतवर्ष दस्तकारी में एक प्रसिद्ध राज्य था। उन दिनों में राजा, राजकुमारी और उन्नत-श्रेणी में रहनेवाले लोग एक ही तरह के कपडे पहनते थे। यहाँ थे ढाका में हाथ से बने हुए कपडे। इसका नाम हैं "मस्लिन"। इस ज़माने में बनारस और काश्मीर के लोग दस्तकारी में अग्रगण्य थे। इस कपडे की विशेषता यह है कि परदेशी लोग भी इस कपडे को चाहते थे।

लेकिन आज कई विचित्र यन्त्रों के आविष्करण के बाद हाथ से बनी हुई चीज़ों को कोई पसन्द नहीं करता। क्योंकि वे यंत्रों से बनी हुई चीज़ों के बाहरी सौन्दर्य से तल्लीन होकर वास्तविक सौन्दर्य से घृणा करते हैं। आज लोग यन्त्र से बनी हुई चीज़ों को पसन्द करते हैं। आज मूर्ख लोग दस्तकारी का फायदा और आवश्यकता नहीं समझते हैं।

साहित्यिक और औद्योगिक शिक्षा का सहयोग विचार करके देखा जाये तो ये दोनों शिक्षाएँ एक दूसरे के सहायक हैं। दिन-भर साहित्यिक शिक्षा पानेवाले के मस्तिष्क पर भार पडता है। आवश्यक विश्राम आदि नहीं मिलता। इसके विपरीत अकेली औद्योगिक शिक्षा पानेवाले के हाथ-पाँव को बहुत अधिक कार्य करना पडता है। उसके शारीरिक श्रम की अति हो जाती है। मानसिक विकास का कुछ अवसर ही नहीं मिलता है। पूर्ण उन्नति केलिए मनुष्य को दोनों की आवश्यकता होती है। हमारा लक्ष्य यह होना चाहिए कि कोई अशिक्षित न रहे, उसे अपने निकट-संबंधी को पत्र लिखने या अपने हिसाब-किताब करने केलिए दूसरों का सहारा न लेना पडे। साथ ही पढे-लिखे शिक्षित व्यक्ति भी दस्तकारियों से ऐसे अनभिज्ञ न हो कि कहीं एक कील गाडने केलिए भी कारीगर को ढूँढते फिरें। कारीगारों को साहित्यिक शिक्षा का स्वागत करना चाहिए और शिक्षितों को श्रम की महत्ता समझनी चाहिए। यह कहना अनिवार्य है कि देश की उन्नति केलिए दस्तकारी भी अवश्यक है। इसीलिए दस्तकारी की उन्नति केलिए परिश्रम करना भारतीय लोगों का प्रधान कर्तव्य है। इस प्रकार साहित्यिक और औद्योगिक शिक्षा के सहयोग होने से देशोन्नति के कार्य में सहायता और सफलता मिल सकती है।

छात्र और राजनीति

Sethugeethalakshmi, II B. Sc. (Zoo)

पिछले कुछ समय से हमारे देश में ऐसी परम्परा चल पडी है कि राजनीतिक दल किसी भी आंन्दोलन को छेडने केलिए विद्यालयों और विश्वविद्यालयों के छात्रों का उपयोग करते हैं। छात्र-लोग अनुभव-शून्य और उत्साही नवयुवक होते हैं। किसी भी बात को गहराई तक समझे बिना वे कोई भी रोमांचकारी आन्दोलन खडा करने केलिए झट से तैयार हो जाते हैं। किन्तु इससे न केवल सामाजिक जीवन में अव्यवस्था फैलती है, अपितु छात्रों का ध्यान भी अध्ययन की ओर से हट जाता है, जबकि छात्र-जीवन में उनका एकमात्र और सबसे बडा लक्ष्य केवल अध्ययन ही होना चाहिए।

छात्रों को राजनीति में भाग लेना चाहिए या नहीं, इस संबन्ध में विचारक लोग दोनों प्रकार के मत रखते हैं। जो लोग छात्रों को राजनीति में भाग लेने का समर्थन करते हैं, उनका कथन है छात्र भी समाज के अंग हैं। कल बडे होकर वे नागरिक बनेंगे। उस समय भी उन्हें राजनीति में भाग लेना ही होगा। इसलिए अच्छा है कि उनकी राजनीति की शिक्षा छात्रावस्था में ही प्रारंभ हो जाये। वे राजनीतिक चालों और हथकंडों को शुरू से ही सीखने लगें।

इस संबन्ध में दूसरी युक्ति यह दी जाती है कि छात्रों में किसी भी महान आदर्श केलिए लडने और बलिदान करने की भावना प्रबल होती है। इसलिए यदि अन्याय के विरुद्ध संघर्ष करने केलिए इस उत्साह का उपयोग किया जा सके, तो इसमें दोष नहीं है।

परन्तु वस्तुतः ये दोनों युक्तियाँ बहुत ही दुर्बल पैरों पर ही खडी हैं। जब हमारे देश पर विदेशियों का शासन था, उस समय देश को स्वाधीन कराने केलिए देश के नेताओं ने छात्रों की सहायता ली। उन्होंने छात्रों को राजनीतिक आंन्दोलन में कूद पडने के, प्रेरणा दी। छात्रों ने उनका आदेश मानकर जी खोलकर स्वाधीनता-संग्राम में भाग लिया। उनकी वीरता और बलिदान की गाथाओं से भारत का इतिहास उज्ज्वल है। परन्तु साथ ही यह बहुत गलत कदम था। यदि स्वाधीनता की लडाई छात्रों के बिना ही लड ली जाती, तो कहीं अधिक अच्छा होता। परन्तु उस भूल को इसलिए क्षम्य समझा जा सकता है, कि वह देश को स्वाधीन कराने के महान उद्दश्य से की गयी थी।

छात्रों के राजनीति में भाग लेने का बहुत बडा दुष्परिणाम यह भी हुआ कि वे छात्र अध्ययन के मार्ग से सदा केलिए हट गये। यदि यह न भी कहा जाए कि उनके जीवन बरबाद हो गए, तो भी इतना तो कहा ही जा सकता है कि जिस उद्देश्य से उन्होंने शिक्षा लेना शुरू किया था, वह पूरा नहीं हो पाया।

छात्रवस्था साधना का काल है। इस काल में छात्रों को अधिक से अधिक शक्ति, ज्ञान और स्वास्थ्य का अर्जन करना चाहिए। देश और समाज में क्या होता है, इसकी ओर ध्यान न देकर उनका ध्यान इस बात की ओर होना चाहिए कि वे अपने-आप को शारीरिक और मानसिक दृष्टि से अधिक से अधिक समर्थ बनाए; जिससे भविष्य में जो कुछ होनेवाला है, उसमें वे सफलतापूर्वक भाग ले सकें। जिस प्रकार दूध-पीते बच्चों से यह आशा नहीं की जाती कि वे जलते घर को बचाने

में कुछ सहायता करे। इसी प्रकार छात्रों से भी यह आशा नहीं की जाती कि वे देश की समान्य राजनीतिक समस्याओं को सुलझाने में या उलझाने में कोई योग देंगे। यदि देश पर विदेशी आक्रमण हो जाये और देश की स्वतन्त्रता और अस्तित्व ही संकट में पडता हो, तो छात्रों का विद्यालयों और विश्वविद्यालयों को छोडकर युद्ध में कूद पडना उचित कहा जा सकता है। परन्तु उस दशा में यह मानना होगा कि निश्चित आपत्ति के कारण उनका शिक्षाकाल जल्दी ही समाप्त हो गया है, या शिक्षा कुछ समय केलिए स्थागित हो गई है। परन्तु देश के ही अन्दर किसी एक दल की नीति के समर्थन या दूसरे दल की नीति के विरोध में विद्यालयों और विश्वविद्यालयों में शिक्षा प्राप्त करनेवाले छात्रों का किसी भी आन्दोलन में भाग लेना समाज केलिए तो हानिकारक है ही, शिक्षा केलिए और स्वयं छात्रों केलिए भी बहुत हानिकारक है।

राजनीति का अध्ययन करना एक बात है और राजनीति में भाग लेना दूसरी बात। राजनीति का अध्ययन देश के सामने विद्यमान समस्याओं, राजनीतिक दलों की रचना और उनके विचारों को समझने में सहायक होता है; परन्तु राजनीति में भाग लेना इन बातों में बाधक होता है। छात्र का कार्य यह है कि छात्रावस्था में वह हर एक बात के अच्छे और बुरे दोनों पहलुओं को निष्पक्ष भाव से देखें। अपने मन को पक्षपात के कारण किसी भी एक दल या नीति के पक्ष या विवक्ष में न झुकने दें। परन्तु जब व्यक्ति राजनीति में भाग लेने लगता है तो वह पक्षपात से भर उठता है। उसे अपने दल की नीति सही ही दिखाई पडती है और दूसरे दलों में दोष ही दोष दीखते हैं। मनुष्य के मन में यदि एक दल के प्रति निष्ठा की ऐसी भावना आनी ही हो, तो वह छात्रावस्था के बाद आनी चाहिए; नहीं तो वह ज्ञान को सही रूप में प्राप्त करने में अयोग्य हो जाएगा।

छात्र तो कम आयु के और नासमझ होते हैं, इसलिए वे राजनीतिक दलों के नारों के भुलावे में सरलता से फँस जाते हैं। एक ओर तो छात्रों को यह अनुभव करना चाहिए कि अपने किसी भी आंन्दोलन को सफल बनाने या किसी दूसरे का विरोध करने केलिए छात्रों का उपयोग करना अनुचित है। सब राजनीतिक दलों में इस प्रकार का भद्रजनोचित समझौता हो जाना चाहिए, जिससे सभी दल छात्रों को राजनीति से दूर करने का प्रयत्न करें, ताकि छात्र अपनी सारी शक्ति केवल अध्ययन में लगाकर देश के अच्छे नागरिक बन सकें।

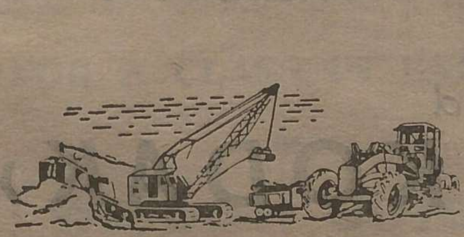

Jayaprakash Cafe

caters for large and small parties

WYNAAD ROAD, OPPOSITE M. C. COLLEGE CROSS ROAD,

CALICUT-1

For all Photographic requirements

Peethamber Studio

CALICUT-1

Authorised

«KODAK» *Dealers*

Phone No. Studio: 2666 Residence: 3948

FOR QUALITY AND PRICE

with

Reputation of More than 50 years

"KANARANSON"

GENERAL MERCHANT

Y. M. C. A. ROAD, CALICUT

Phone : 2008

Phone { Office : 4025
Res. : 5760

TOURING BOOK STALL

COURT ROAD, CALICUT.

WILL GET YOU ALL KINDS OF TECHNICAL BOOKS, ENGINEERING BOOKS, COLLEGE TEXT BOOKS, GUIDES & EXERCISE NOTE BOOKS

FOR A CLASS IN ENGLISH

use

WISDOM GUIDES

THE FAVOURITES OF THE STUDENT WORLD

FOR

High-Class Sports Goods of Every Description

APPROACH

LOHI SPORTS & BOOT HOUSE

CALICUT-1

PHONE Shop: 3582 Residence: 5262

AUTHORISED STOCKISTS FOR

1. Slazengers Sports Goods
2. The Pioneer Sports Works (Private) Ltd.

Shopping is a Pleasure and Pastime at:

DRESSLAND

Phone: 4385

COURT ROAD, CALICUT.

The only and the biggest Departmental Stores
for Textiles in the City
for

- TERYLENE GARMENTS
- FURNISHING MATERIALS
- WEDDING SAREES Etc., Etc.,

Stockists of: 'U-FOAM' BEDS & CUSHIONS

Monthly "BONUS GIFTS DAY" Our Speciality!

For Excellence in Photographs and Enlargements

Please Visit:

BOMBAY STUDIO
CALICUT-1

The leading photographic house in the West Coast for over forty years

Estd. 1923 **Phone No. Studio: 2604 — Res.: 5087**

Phone 5197 for

TONFUNK *(German) Radios*

Noted for superb performance

MODERN RADIO HOUSE

Radio Dealers

and

Licenced Wiring Contractors

WEST NADAKKAV, CALICUT.

Authorised Dealers

for

Quality Steel Furniture "Chandan"

and

22 ct. Guaranteed Gold Ornaments.

Venkatesa Naik Mohandas

JEWELLER, CALICUT - 1, KERALA STATE

Phone : 5735

Phone: 4064

For All Type of Building Construction

Contact:

C. P. SREEKANTAN

ENGINEERING CONTRACTOR

CANNANORE ROAD

CALICUT-1

"NATIONAL"
F
O
R
SPARKLING PICTURES

Contact: 2601

National Studio

S. M. STREET, CALICUT–I.

National Radios

7/209 A, OYITTY ROAD, CALICUT.

Authorised Dealers for

PHILIPS & BAJAJ LAMPS and fittings and also for TELEFUNKEN, TELERAD, U. M. S., GRUNDIG & SIEMENS RADIOS.

Phone: 3499

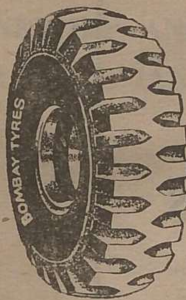

Telephone : 4220

BOMBAY TYRE RETREADING CO.,

FULL CIRCLE TYRE REBUILDERS & VULCANIZERS,

6/59, Malabar Christian College Cross Road,

CALICUT-11. (Kerala State)

TRADE BTR Co. MARK

Send Your Worn-out Tyres:

For full circle retreading with guaranteed quality materials & expert workmanship

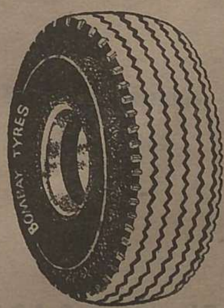

FOR

GUARANTEED

STAINLESS STEEL WARES

&

PRESENTATION ARTICLES

R. VARIAR SONS

COURT ROAD

CALICUT-1

PRESTIGE PRESSURE

COOKERS — SPECIALLY

APPOINTED DEALERS AND

SERVICE STATION.

FOR

ACCURATE

OPTICAL

DISPENSING

&

SUN GLASSESS

ROYAL OPTICAL STORES

COURT ROAD

CALICUT-1

PHONE: 2352

Western Agencies

PALAYAM ROAD, CALICUT.

Authorised Dealers for

MURPHY RADIOS and

TELEFUNKEN RADIOS

Phone: 2433

Radios Available on Hire Purchase

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

1.	Place of Publication	Calicut, Kerala State
2.	Periodicity of its Publication	Annual
3.	Printer's Name Nationality Address	Rev. Fr. J. M. Vergottini, S. J. Italian Xavier Press, Calicut
4.	Publisher's Name Nationality Address	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A. Indian Malabar Christian College, Calicut
5.	Editor's Name Nationality Address	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A. Indian Malabar Christian College, Calicut
6.	Names and address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital	Malabar Christian College, Calicut Kerala State

I, Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A., hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) **Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A.**

Dated August 1968

Signature of the Publisher

XAVIER PRESS
CALICUT

MAG/8